Flori, fete sau băieți

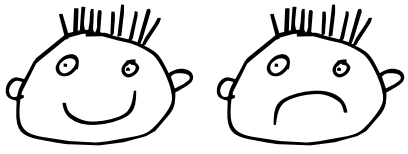

Almanahul
Academiei Cațavencu
pe 2007

ACADEMIA CATAVENCU
TACMA CUM LAUDE

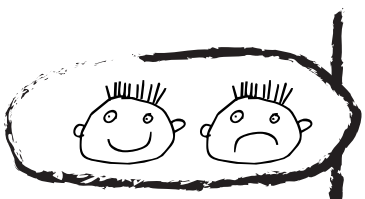

Urgențele trecute ale iubirilor de azi

Avem propoziția „Petre Roman și-a părăsit soția pentru o tînără manelistă“, a cărei acțiune se desfășoară, iată, chiar în momentul lecturii. Reformulată folcloric, fapta poate fi încadrată la categoria „iubirea n-are vîrstă“. Asta din punctul de vedere al lui Petre. Fiindcă, din punctul de vedere al Mioarei, pare că, dimpotrivă, are.

Da, iubirea are vîrstă, iar vîrsta ei de aur, este copilăria. O copilărie globală, dusă în prelungiri, a cărei ultimă precocitate e uneori divorțul. Vîrsta primelor tulburări cu puritate încorporată scapă măsurătorilor științei; în schimb, e ușor de povestit. Este „Dacă mă întrebi, nu știu, dar dacă nu mă întrebi, știu“ – ul amorului inițial. „Flori, fete sau băieți“ spune cam la fel de mult ca prima erecție și mult mai mult ca bazele carteziene ale dragostei.

Colegii mei au pregătit în paginile almanahului o colecție de emoții în premieră. Catalogul personal al fiorilor trecuți conține povești elementare despre anii inocenței, amintiri despre timpul cînd prostia individuală, draga de ea, lucra în folosul maturizării. Experimentele care azi par stupide, comice sau perverse sînt de fapt actele fundamentale ale evoluției. Gesturile reprimate și exploziile cu hormoni, micile crime și jalnicele trădări, secretele freudiene și patetismele în pantaloni scurți – toate aceste stafii distractive revizitează neobosit comportamentul nostru adult. Eliberarea lor pe hîrtie nu-i un act expiator, ci o petrecere în toată regula, la care e invitată toată lumea. Nu vor lipsi, sper, nici Petre, nici Mioara.

Doru Bușcu

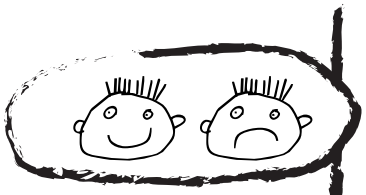

Ștefan Agopian

- Un evreu necăjit

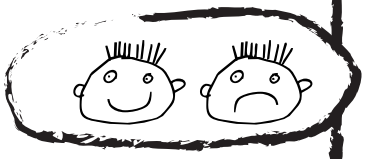

Un evreu necăjit

Se dedică lui Alin Ionescu, căruia i-a plăcut subiectul

Dacă n-aș fi luat singurul 10 din clasă la teza de matematică, probabil că n-aș fi fost chemat niciodată să-l călcăm în picioare pe Marcovici Andrei. Eram în clasa a cincea, era primăvară, așa că începuse binișor anul 1959. Nenorocitul ăla de zece îl luasem din întîmplare, întîmplare care făcea că îl uram pe profesor. După ce ne-a dat subiectele a zis că pune pariu cu noi că un subiect, gîndit de el în mod special, nu-l va rezolva nimeni. În timp ce vorbea, rînjea la noi. Am rînjit și eu în gînd, amintindu-mi cum l-a bătut pe Gică Broscaru, bodyguardul meu plătit cu un leu pe zi să mă apere de colegii mai năbădăioși, mulți veniți din Colentina. Gică Broscaru era copilul din flori al unei țigănci serioase care, ca să-l scape de handicapul că este crescut fără tată, i-a spus că tac-su e un italian care a fost obligat de comuniști să plece din țară. El a luat-o în serios și noi la fel. Dar cum toată lumea știa că italienii mănîncă broaște, Broscaru i-a rămas numele. Cum vă spuneam, tipu' ăla care ne preda matematica l-a bătut pe Gică al meu, iar mie nu mi-a rămas ca să mă răzbun decît să rezolv căcatu' ăla de problemă cu care își dorea să ne umilească. Am rezolvat-o, l-am umilit eu pe el, dar chestia asta m-a pus în situația privilegiată de a fi invitat, cum spuneam, să-l călcăm în picioare pe elevul Marcovici Andrei. Nu mă alegeau, dar diriginta noastră, Marcela Saraș, care ajunsese să predea română (ea era profesoară de franceză) unor amărîți de copii din gura Oborului, deci Marcela Saraș, o mare doamnă care mirosea de departe a interbelic, această doamnă mă iubea. Și văzînd ea că am luat zece și la matematică, nu numai la română, m-a scos în fața careului de

elevi-pionieri și am fost lăudat de-mi venea să intru în ciment de rușine. În careul ăla nu erau lăudați decît fătălăii și fătăloaicele mioape și fără țîțe. Nu de alta, dar Paula, noua mea colegă de bancă, avea niște țîțe cît casa și cineva îmi sufla la ureche că niciodată o țîță serioasă nu va iubi o problemă de matematică. Habar n-am pe ce mîini au ajuns țîțele Paulei, dar eu, din cauza careului ăluia nenorocit, am fost ales să-l calc în picioare pe Marcovici Andrei, colegul meu de clasă și prieten încă de la grădiniță, unde amîndoi o curtam pe Tatiana, o fetiță care încă de la șase ani dădea dovezi clare că va deveni o adevărată femeie rupătoare de suflete, dacă numai la vîrsta aia reușise să facă asta cu cel puțin doi căcăcioși. Adevărul e că nu eram deloc căcăcioși și ne-am bătut pe mîna ei ca doi gentleman-i, cîștig de cauză avînd eu în final, din cauza unei umbrele. O umbrelă de-aia neagră, bătrînicioasă, rămasă în casa noastră de la cine știe ce maiorescian care descoperise că formele fără fond se numesc umbrele. Așadar, ploua în primăvara lui '53, imediat după moartea lui Stalin, iar eu am fost trimis la grădiniță cu umbrela după mine. A fost ideea maică-mii,

care pe vremea aia mai stătea cu noi, și n-a fost cea mai rea idee. Cînd am terminat-o cu bălmăjeala numită grădiniță, după ce mi-am pus pantoful drept în laba stîngă și invers, am înhățat minunata umbrelă care era cît mine de lungă și m-am proptit fericit în fața ușii. Afară ploua pe măsura umbrelei mele. Adică imens. În fine, nici eu nu eram cine știe ce de mare, ba chiar s-ar putea spune că din contra, dar ce mai contează asta cînd te sprijini cu mîna și cu bărbia pe cea mai uriașă și minunată umbrelă din lume? Stăteam care va să zică așa și colegii mei, copiii cartierului Obor, ieșeau în ploaie, erau înghițiți de ea. Tatiana a apărut sfioasă în pragul ușii, a privit ploaia, a atins-o cu un deget, a lipăit picătura care o atinsese, s-a întors spre mine, m-a privit cu ochii ei minunați, de pisică leneșă, și m-a întrebat: „Mergem?". Am deschis umbrela deasupra capetelor noastre și am pășit prin fuioarele ploii. Nu aveam de făcut decît vreo două sute de metri, apoi ne despărțeam. Am mers încet, atenți, fericiți că plouă, fericiți că avem o umbrelă, fericiți că drumul părea nesfîrșit. În apropierea curții ei am crezut că totul s-a terminat. M-a tras de mînecă și m-a dus pînă în fața ușii, unde totul urma să se termine. În urma noastră, jucîndu-se prin băltoace, l-am văzut pe Andrei. Părea să nu-i pese de ploaie, părea să nu-i pese de nimic. Tatiana a privit undeva peste creștetul meu și a spus un delicat *mulțumesc*. Habar n-am ce-am bălmăjit eu. Am închis umbrela și, tîrînd-o prin noroi, m-am dus spre Andrei. M-am oprit în fața lui, ploaia curgea de pe capetele noastre pe obrajii noștri. Părea că plîngem amîndoi și n-aș băga mîna în foc că nu plîngea el. S-a uitat la mine și a spus: „Știi, eu o să plec în curînd din țara asta!". L-am privit, dar amîndoi arătam la fel, cu ploaia în cap, nesfîrșită. Au trecut ceva ani pînă cînd Marcovici Andrei, elev la Școala nr.

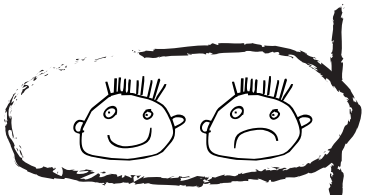

50, o școală care exista încă dinainte de primul război mondial, pe strada Ion Maiorescu colț cu Aliman (munte în Făgăraș), să plece din țară. Cum spuneam, eram în 1959 și ajunsesem unul dintre cei mai buni elevi din clasa mea. O uitasem pe Tatiana și, cu un an înainte, în clasa a patra, cînd am devenit școală mixtă, mă îndrăgostisem de Meli, cea mai grozavă fată pe care o văzusem pînă atunci. Avea un frate handicapat, hidrocefal, și numai mutra lui de broscoi, un broscoi plimbat într-un căruț din cele numite landou, îmi mai tempera puțin din imensa dragoste pe care i-o purtam. Chestia e că n-o iubeam numai eu, toți băieții din școală se îndrăgostiseră de brunetica vioaie, în care mirosiseră probabil viitoarea curvă de la Athénée Palace. Eu nu mirosisem încă nimic și eram în limbă după ea. Și, culmea, dintre toți golanii de pe Calea Moșilor care nu împliniseră încă doispe ani, ea a pus ochii pe mine. Terminasem clasa a patra, dădusem examen pentru a intra în a cincea și pusesem pe picioare o afacere bunicică cu timbre. Asta încă dintr-a treia. Mă pricepeam la afaceri fiindcă încă de la șase ani concepusem una împreună cu Georgel Mera, prietenul meu cel mai bun de pe vremea aceea. Locuiam pe Călușei, o stradă pavată cu pietre de rîu și cu leșuri de cîini și pisici. În curtea lui Georgel creștea un cireș frumușel, era vară, era după-amiază și după-amiaza, vara, în 1953, toată lumea dormea pe strada Călușei. Ei, nu chiar toată lumea, eu și cu Georgel Mera stăteam în curtea lui imensă, tolăniți pe o bancă cum numai în Cișmigiu mai puteai vedea, la umbra celui mai frumos castan din București, care tot în curtea lui creștea, și puneam țara la cale. Hotărîsem, cu toate că comuniștii nu înghițeau deloc chestia asta – dar ce ne păsa nouă de comuniști? – să ne facem negustori. Am întors ideea pe toate fețele și pînă la urmă am ajuns la concluzia că n-ar fi deloc o idee tîmpită să deschidem un Aprozar. La cîțiva pași de noi era un mic magazin închis și din cîte auzisem fusese acolo un Aprozar. Aveam deci locul, vadul părea bun, ne mai trebuia marfa. Am uitat să vă spun că tatăl lui Georgel era grec, iar mama o evreică năsoasă cu țîțe mari; nici eu nu stăteam tocmai prost genetic, așa că ideea de a ne face negustori nu ni s-a părut deloc de neînchipuit. În definitiv, era vară și toată lumea dormea. Numai noi ne chinuiam mințile să punem o afacere pe picioare, ceea ce nu era de natură să ne descurajeze în vara și în după-amiaza aia. Aveau s-o facă comuniștii cînd vom intra la școală, dar pînă atunci mai era. Tocmai cînd era s-o lăsăm baltă, am văzut pisica mătușă-mii Vica încercînd să se cațere în cireș, unde cîțiva grauri dădeau iama în cele mai coapte fructe. Georgel mi-a urmărit privirea, dar n-a văzut nici pisica, nici graurii. A văzut cireșele. Imediat după el le-am văzut și eu, am poftit să le simt carnea dulce în gură, cu toate că înainte de a hotărî să ne facem negustori, tocmai asta făcusem: ne umpluserăm burțile cu cireșe. După ce ne-am desprins ochii de la cireș, Georgel a dus degetul la buze, în semn de tăcere și m-a tras după el. Printr-o spărtură numai de noi știută am întrat într-un garaj părăsit plin cu tot felul de boarfe. Prin țiglele sparte ale garajului lumina se scurgea în fuioare subțiri, luminînd pînzele vesele de păianjen. Peste numai un an, doi evrei deștepți au închiriat garajul de la părinții lui Georgel și au făcut în el prima fabrică socialistă de nasturi din brînză*. Fără să-i pese de viitorii afaceriști și de nasturii din brînză, Georgel mi-a arătat un cufăr de răchită. Apoi, în liniștea acelei după-amiezi și sub privirea binevoitoare a unui castan imens, care mai e și azi acolo, am cules cireșul. În definitiv, era greu de crezut că un armean, un evreu, un grec și un român n-ar fi fost în stare să culeagă un cireș. Era o vreme stahanovistă, dar, din fericire, noi nu aflaserăm încă de ea. După cum vă dați bine seama, încercarea noastră de a reaprinde focul economiei de piață cu ajutorul cîtorva kilograme de cireșe a fost sortită eșecului. Eu, unul, am rămas cu un gust amar în gură, ca și cum aș fi băut ceai de anghinare. Habar n-am cu ce gust a rămas Georgel, fiindcă n-am mai vorbit niciodată despre asta. În vara lui '59, ai lui au primit aprobarea să plece definitiv din țară. Era vară, ca și atunci cînd culeseserăm cireșul și tot după-amiază, o după-amiază la fel de adormită. Ai lui erau plecați cu treburi prin oraș și noi ne-am strecurat în răcoarea casei cu storurile la ferestre trase. În penumbra aceea plăcută ne-am dezbrăcat în pielea goală, ne-am vîrît în

patul părinților lui și am început să ne frecăm puțele gîndindu-ne la Lidia, o fată cu un an mai mare decît noi, care va pleca în Israel în 1963. Lidia locuia în aceeași curte și ani de zile ne jucaserăm cu păsărica ei, ea fiind pacientă, noi doctori. Stăteam într-un pat imens din lemn de trandafir, pat care ne îmbia la cumințenia labei. În jurul nostru, ca un halou, era un amestec halucinant de mirosuri: mirosul mamei lui Georgel, Moni, un miros de transpirație amestecată cu parfum; mirosul lui Georgică, tatăl lui Georgel, grecul frumos și prost ca un smochin căruia nu i se termină niciodată roadele. Peste cîteva zile Georgel a plecat cu vaporul în Brazilia și n-am mai știut nimic despre el pînă în '88, cînd mătușă-mea, Vica, ce rămăsese într-o vagă legătură cu ei, mi-a spus că Georgel s-a sinucis. N-am aflat niciodată motivul. Avea 41 de ani.

APPENDIX:

Într-o joi, pe la sfîrșitul anului trecut, 2006 vreau să spun, eram cu cîțiva prieteni la pițăria *Red Lion*, aia de pe Academiei, vizavi de coloane. De fapt, în fiecare joi sîntem acolo, după ce ședința de sumar a *Academiei Cațavencu* se termină. Ședința nu începe niciodată la aceeași oră și se termină cînd vrea ea, după cum pofta noastră de a trăncăni e mai lungă sau mai scurtă. Așa că pot spune că era într-o joi, dar nu pot spune ora. Hai să spunem că era ora trei după-amiază, că băusem prima bere și că vorbeam despre comunism. Afară burnița călduț, berea era mai rece decît media de temperatură a lui decembrie și după ce mi-am muiat mustața în a doua halbă cu bere, nu știu ce mi-a venit și m-am apucat să le povestesc prietenilor mei despre o demascare comunistă din anii '50. Spre sfîrșitul anilor '50, de fapt. Eram în clasa a cincea și Marcovici, un băiat drăguț, cu care eram prieten încă de la grădiniță, urma să plece în Israel. Așa hotărîseră părinții lui, sătui probabil de binefacerile socialismului. Am fost strînși, cei mai grozavi pionieri, într-o sală de clasă, Marcovici a fost adus plîngînd în fața noastră și a fost demascat ca trădător al idealurilor clasei muncitoare. Plîngînd și curgîndu-i mucii, pe care tot încerca să și-i șteargă cu o batistă mototolită în pumni, s-a apărat spunînd că el n-ar fi plecat niciodată, dar așa au hotărît ai lui. A fost întrebat de ce nu a venit la organizația de pionieri să povestească tot, organizație care l-ar fi ajutat să-și convingă părinții că e o prostie să pleci într-o țară capitalistă părăsind cea mai bună dintre lumi. Și-a tras mucii, s-a oprit din plîns și a spus: „Păi, mi-a zis tata că dacă spun ceva mă omoară!". În fine, el a plecat, eu am rămas.

[*] Principala proteină din lapte este *cazeina*, o fosfoproteidă. Prin precipitarea (brînzirea) cazeinei se obține brînza. Care dacă este tratată cu aldehidă formică se transformă în *galalit*, o masă plastică din care pe vremuri se făceau nasturi.

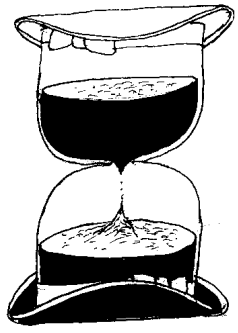

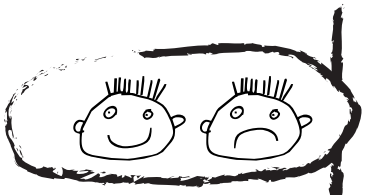

Marius Bortea

- Frații Gîscă
- Indienii din viața mea

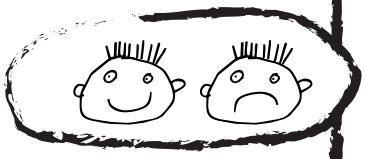

Frații Gîscă

Voi scrie un scurt text de o calitate îndoielnică despre niște filme de mare senzație. Filmele copilăriei. Mai întîi, Stan și Bran. Stan și Bran au apărut nu doar la televizor, duminică, ci și într-o zi din toamna lui '85, parcă, la Cinema Cultural. Biletul costa 5 lei (fără loc), sala era plină cu juma' de oră înainte să înceapă filmul sau, mă rog, montajul de filme scurte cu Stan și Bran, reîncălzite de la *Album duminical.* Frații Gîscă erau săraci, pasămite din neam de moldoveni aduși pe calea sîrmei, și n-aveau niciodată bani să intre la film. Li se dusese faima în cartier că intră la film în baza unui talent ce ține loc de bilet. Pe scurt, ca să nu ne mai reținem unii pe ceilalți – voi aveți treabă, eu trebuie să închei acest text și să-l trimit lui Iulian Tănase pe mail, pînă la 12 noaptea, deci ne încurcăm reciproc, da' asta e – așadar, frații Gîscă intrau la film pe baza talentului de se băși în cascadă sau – că poate ne citește și domnul Vanghelie – de a se flatula la foc continuu. Pe băiatul care rupea biletele îl distra treaba asta atît de tare încît îi lăsa și pe frații Gîscă în sală, fără bilet, după ce îl distrau vreme de vreo 15-20 de pîrțuri de căciulă chiar acolo, la intrare, sub ochii marelui public cinefil. Acolo i-am văzut și auzit (și, din păcate, lista simțurilor nu se încheie aici) pe faimoșii frați Gîscă intrînd la Stan și Bran fără bani. Cam așa a fost filmul cu Stan și Bran, o comedie din vremea cînd pîrțurile se mutaseră din sală și pe marele ecran.

Să continuăm. Al doilea mare film și, din cîte îmi dau seama acum, ultimul este – cine mă poate contrazice? – Bruce Lee. Toți trebuie să ne amintim acele afișe cu Bruce Lee zgîriat de o gheară pe tot pieptul, imagine ce în scurt timp de la apariția filmului a luat locul lui Dobrin pe tricourile de agățat ale vremii. Din păcate, prea multe nu îmi amintesc din acest film, dar mi-e proaspătă în cap discuția cu prietenii de după film. Sau – cum aveau să numească gagicile acest gen de discuție ani mai tîrziu, cînd ne-am făcut și noi prietene, ca să nu ne mai inspirăm de pe cutiile Adesgo – comentariul pe marginea psihologiei filmului. Pe scurt – că nu mai e mult pînă la ora 12, ba aș zice că au mai rămas doar 3 minute – nu înțelegea nici unul dintre noi cum de un caftangiu atît de tare, de care probabil că nu se luase nimeni în școală, niciodată, să moară „din cauză că i s-a spart o celulă în cap cînd se concentra". Așa ceva mi se pare chiar și astăzi greu de imaginat.

Acestea sînt, din cîte îmi amintesc, singurele filme bune pe care le-am văzut. După ele au apărut acelea comerciale.

Indienii din viața mea

Un „indian“ este un indian sau un cowboy din plastic, uneori cu cal, alteori fără un ochi sau fără o mînă, semn al vitejiei lui în vremurile de demult, cînd calul din Marlboro nici nu gîndea că poate lua locul – în inimile, apoi în plămînii noștri – calului de la *Tezaur folcloric.* Luptele dintre indieni din camerele copilăriei noastre depășeau în imaginație și deseori în pagube scenele din *Cei 7 magnifici* și stîrneau atîta pasiune încît oștirile de care dispunea fiecare nu se măsurau în figurine, ci în pungi de 1 leu pline cu astfel de figurine. *Winnetou,* cartea și filmul, era cartea și respectiv filmul de căpătîi pentru toate luptele desfășurate pe covor. Confruntarea dintre oștirile a doi copii consta nu în bătălia propriu-zisă, ci în desfășurarea forțelor: cine avea cei mai mulți, mai călări și mai șmecheri indieni, ăla era mai cu moț. În opinia mea, deși nu solicită nici un neuron, jocul cu indienii va rămîne peste secole cel mai interesant joc de strategie din istorie, î.C. și d.C. (înainte și după Calculator).

Cum am făcut rost de primii indieni din viața mea nici nu mai țin minte, dar vă pot spune că se întîmpla în era în care figurinele din jocul „Dacii și romanii“ începeau să se infiltreze și ele pe cîmpul de luptă. Bărboșii lui Decebal și slăbănogii lui Traian (dacă mai țineți minte, romanii erau ceva mai slăbuți ca dacii) își cîștigaseră un loc de bază în front, în cea mai mare parte datorită abundenței lor în comerțul comunist. Ba îmi amintesc că unul dintre amicii mei făcuse rost, nu se știe de unde, și de un soldățel neamț din plastic. Și nu rare au fost cazurile, în jocul cu indieni, de luptă corp la corp între vreun tarabostes și mitraliera din plastic a soldățelului german. Bineînțeles că dacul nostru verde cu tricolor cîștiga de fiecare dată, grație domnului Sergiu Nicolaescu și lui Pistruiatul, care, prin filmele lor frumoase, ne învățaseră că nu există nimeni mai viteaz ca dacul și mai prost ca neamțul. Chestie cu care încă mai sînt de acord.

Ultima amintire cu indieni datează din clasa a patra. Eram în tabără la Bușteni cu colegii și vechii tovarăși de joacă cu indieni, Adi, Vali și Marian. Între locul unde eram cazați și cel în care ne duceau să mîncăm, am descoperit încă din prima zi de tabără un chioșc plin cu indieni, modele de care nu aveam. Imediat, între mine și Adi a început o cursă de economisire a banilor cu care părinții ne trimiseseră acolo, cu scopul acumulării de forțe noi pentru batalioanele de luptători ce ne așteptau acasă. Adi devenise într-atît de obsedat încît visa indieni și într-o noapte a devenit de-a dreptul somnambul – s-a ridicat în fund dormind și a început să urle: „Băi, Winnetou, ai grijă pe unde mergi că mă calci cu calul pe piept!“. De cealaltă parte, Vali și Marian prezentau și ei semne că o iau razna, dar în sensul opus: nu dădeau deloc atenție indienilor de la chioșc și i-am bănuit de astenie pînă în momentul în care i-am văzut bătîndu-se pentru grațiile unei colege. Trecuseră, în secret, la alt nivel. Devenise deci limpede că, dacă vreodată vreunul dintre noi va conduce un război de cucerire a lumii punînd în aceeași tabără indienii, cowboy-ii, dacii, romanii și hitleriștii, acela voi fi eu sau va fi Adi, ceilalți doi dovedind talente în domenii, să le spun așa, mai umaniste. Timpul urma să decidă cine dintre mine și Adi va fi alesul.

Astăzi, Vali conduce un TIR prin toată lumea, Marian nu știu dacă a fost eliberat din pușcărie, Adi s-a sinucis, iar eu mă duc să mă culc.

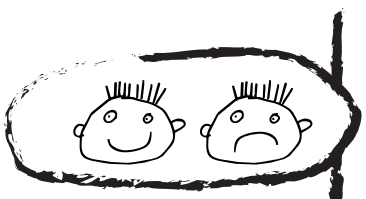

Dragoș Bucurenci

- Bîcu

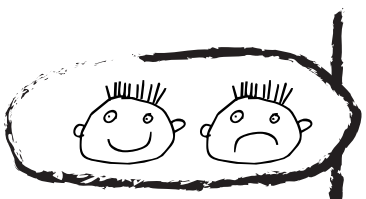

Bîcu

Nu-ți poți închipui ce freză aveam într-a șasea. Un clop de păr coborând egal și concentric din creștetul capului înspre urechi, nas și ceafă. Geometric vorbind, un semielipsoid. Lăsând geometria deoparte, părul meu avea forma tristă a unei mături plouate, îndesată peste mutra depresivă a pre-adolescentului care eram. În locul în care mătura acoperea ochii, foarfeca pricepută a frizerului operase o fantă, prin care măturam, la rândul meu, lumea cu privirea. N-am eu mare talent la desen, dar o idee tot ai să-ți poți face. Cam despre asta era vorba:

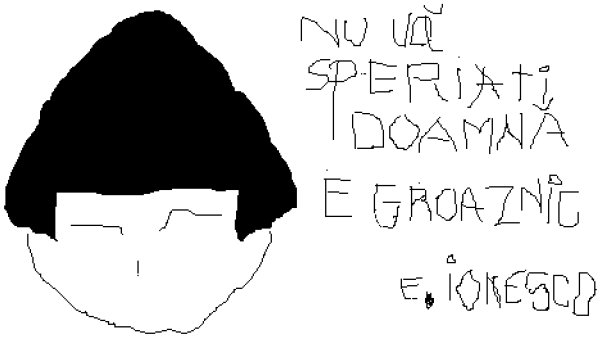

Nu e aici locul și nici momentul să-i numesc pe cei care se fac vinovați de punerea în mătură a acestei desfigurări. Să mai adaug doar că nefericita frizură nu se datora vreunui canon aflat sub vremi (trecuse, pare-mi-se, moda tunsorii *bros)*. Dimpotrivă. Era atât de personală încât și astăzi foștii colegi și-o amintesc ca pe semnul meu distinctiv din acea perioadă. Se lipise de mine, vorba cântecului, ca marca de scrisoare.

Printr-a șasea nu-mi mai plăcea de Simona, începuse să-mi placă de Celia. Ambele erau genul de școlăriță *comme il faut*. Ambele olimpice. Ambele la matematică. Ambele aveau un scris leșinat de caligrafic, pe care-l așterneau monoton pe caietele cu coperte lucioase și hârtie de calitate superioară, Herlitz. Ambele pictau în acuarelă fosforescentă, de import, scene neo-bucolice cu Sandybelle și Feți-Frumoși surprinși în scene neconcludente, de factură romantică. De altfel, cred că la ziua Simonei mi-am dat seama ce mult începuse să-mi placă de Celia. În școală am avut mereu o slăbiciune pentru olimpice. Pesemne că vizam neputincios performanța academică la o vârstă la care alt gen de performanțe era necuviincios să fie concepute.

Pentru că Celiei nu-i plăcea de mine (un caz clasic și trist de discriminare împotriva persoanelor cu pilozități semielipsoidale), simțământul meu copilăros s-a transformat într-o pasiune bolnavă. Am iubit-o pe Celia, cu pauze, cu sughițuri și cu intermitențe, până printr-a zecea. Pot data cu destulă exactitate întrucât am rămas colegi și la liceu. Cred că v-ați prins, la vârsta aia nu debordam de prea multă inteligență emoțională, așa că mi s-a părut firesc să dau admitere la același liceu cu ea. Am totuși o scuză. Nici ea nu fusese mai brează. Să mă explic.

De printr-a șaptea îl cunoscuse la Olimpiada de matematică pe un tip cu vreun an sau doi mai mare decât ea, pe numele lui Bîcu. Nu mai știu acum dacă asta era porecla sau numele lui de familie, dar asta contează prea puțin. Bîcu ăsta a devenit angoasa mea în anii care au urmat. De dragul Celiei am comis o pierdere de timp pe care nu mi-o iert nici în ziua de azi. Nu, nu e vorba că mi-am cumpărat și-am ascultat toate albumele lui Bon Jovi, plus vreo două cu Roxette. E vorba de atenția pe care i-am acordat-o unui individ pe care nu l-am cunoscut niciodată altfel decât prin intermediar, dar care mi-a hotărât vremelnic, fără s-o știe, destinul.

Ar fi trebuit să dau la Liceul „Creangă“ sau „Șincai“, aproape de casă. Nu exista nici o rațiune să bat jumătate din București ca să ajung la Liceul de Informatică. Dar Bîcu era în Info. Așa că Celia, deși Bîcu nu părea s-o mai bage în seamă, dădea admiterea la Info. Și

Raluca și Oriana, prietenele noastre comune, se luau după Celia. Nu-mi rămânea altă soluție decât să le urmez. În liceu cu Bîcu. Până și eu vedeam, prin fanta frizurii, că situația nu urma să se îmbunătățească. Și am avut dreptate. Dacă școala generală fusese purgatoriul pasiunii mele pentru Celia, primii ani de liceu au fost, cu ajutorul lui Bîcu, infernul pe Pământ.

Bîcu era un fel de Lucifer adjunct al liceului. Olimpic internațional la matematică, blonduț, sportiv, cu potențial mediatic. Între excesele pe care a trebuit să le suport din partea lui, s-a numărat apariția unui interviu în revista *Salut*, traficată ulterior ca obiect de cult în cercul de prieteni al Celiei. Ipochimenului i se ceruse să numească o carte preferată. Viitorul matematician se afla în perioada dostoievskiană și a ales *Crimă și pedeapsă*. Prilej pentru Celia să caute înfrigurată la „Kretzulescu" exegeză contemporană la temă pentru că, deh, nu se știe niciodată când vine vorba în conversație și nu se poate, mă-nțelegi, să pați așa o rușine. Raskolnikov-ul de sub frizura mea a trăit atunci un moment crâncen. L-aș fi luat de guler pe impostor ca să-i explic că, totuși, *Crimă și pedeapsă* e o referință culturală nepotrivită pentru un băiat finuț ca el. Adică, s-avem pardon, ce putea să știe un produs de succes al educației publice despre neputință, resentiment și remușcare? Dar, desigur, nu-mi dădea mâna. Am înghițit-o și pe asta. Oricum, nu ne-a făcut nimeni cunoștință niciodată. De când i-am auzit prima dată numele, am avut cu el aceeași relație pe care o am cu Ștefan Bănică Jr. Cu diferența că pe Bîcu nu-l știu de la televizor.

Într-a unșpea m-am cărat definitiv din Info și bine am făcut. Dar de Bîcu n-am scăpat cu totul. A reapărut în viața mea când aici, când acolo, mai mereu în momente nepotrivite. Ultima dată era la New York. Și fosta mea iubită, care tocmai îmi dăduse papucii, pleca să le servească americanilor *fudge* într-un program de *work&travel*. Între altele, avea nevoie să doarmă o noapte la New York, între două avioane, așa că a activat rețelele de prieteni în căutarea unei cunoștințe care s-o primească. A dat de Bîcu. În noaptea aia (cred că la noi era zi) am băut o sticlă de vodcă de unul singur în Vama Veche. Și m-am întrebat dacă Bîcu ăsta există cu adevărat sau e doar o creație a minții mele bolnave. Pentru că scena finală de la New York poți să juri că nu e altceva decât literatură.

Bîcu, dacă citești textul ăsta, stai liniștit, știu că ești o persoană reală. Și știu, nu-i nevoie să-mi spui, că n-ai nici o vină că lucrurile s-au întâmplat așa. Dar înțelege-mă și pe mine: ce-a fost a fost, nu mai pot da timpul înapoi. Așa că nici vorbă nu poate fi să te iert. O să te evit ca și până acum. E bine că ești pe alt continent. Încearcă și tu să nu dai ochii cu mine. Sau, dacă o faci, încearcă măcar să nu pleznești de sănătate. Și nu încerca să mă recunoști după schița pe care am desenat-o. Am învățat să-mi tund părul scurt. Dacă totuși o să ne întâlnim, sper, spre binele tău, că măcar te-ai îngrășat…

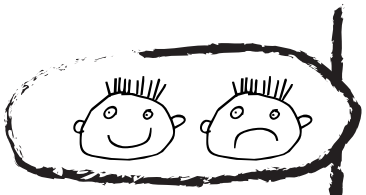

Alexandru Căutiș

- Floarea porcului
- Școala de agățament din Mangalia

Floarea porcului

Într-o zi luminoasă de vară, cu un cer atît de senin că, dacă te uitai mai atent prin perdeaua lui albastră, puteai să-l zărești pe Dumnezeu trebăluind la cele veșnice, ei bine, într-o astfel de zi minunată, mi-a venit s-o iau la bătaie pe soacră-mea. S-a întîmplat așa:

Tocmai venisem acasă îmbătat de frumusețea acelei zile de vară. Intru în curte și privirea îmi fuge, din obișnuință, înspre petecul de iarbă verde din grădină, reduta mea de rezistență în fața inamicului gri de beton, care a pus stăpînire pe oraș. Iarba e la locul ei, de-un optimism mai verde ca niciodată. Dar, dezastru!!! Nu mai e pic din infinitele flori galbene care răsăriseră cu două săptămîni înainte și pe care le mai privisem o dată cu încîntare, de dimineață, la plecare. O întreb pe soacră-mea, îngrozit de priveliștea devastată, unde-s florile. Și-mi răspunde cu o hotărîre de prășitor convins că a făcut ce trebuie: „Le-am smuls pe toate, ‘r-ar ale naibii, că erau Bășina porcului!“, Stop! Vă rog, nu gîndiți nimic. Rămîneți pentru moment într-o totală relaxare a minții, ca să puteți înțelege cît de interzis am rămas la această declarație. Floricelele galbene, năsturașii aurii care îmbobociseră ca un miracol, spre bucuria dimineților mele de om banal care se trezește la ora 8 ca să plece la serviciu, fuseseră rupte cu un motiv precis: fiindcă se numesc „Bășina porcului“. Care-i neisprăvitul care le-a născocit această denumire? Ce popor insensibil a putut să asocieze o măscară de bețivan unei flori care are în ea mai multă poezie decît un raft întreg de volume de poeți anonimi? Și mai ales, ce automatism irezistibil a făcut-o pe suava de soacră-mea să radă tot ce a fost gentilețe galbenă, doar pe seama unui nefericit nume folcloric? Aceste întrebări și multe alte zeci asemenea mi-au scurtcircuitat mintea, mi-au blocat respirația și mi-au oprit bătăile inimii pentru cîteva clipe. O mare nedreptate mă izbea din plin. Să nu mă înțelegeți greșit, nu sînt obsedat de „Bășina porcului“, nu am făcut o fixație pentru o floare, ci, pur și simplu, încerc să fiu un om just. Mă fac avocatul „Bășinii porcului“, fiindcă, pe bună dreptate, această floare merită enorm mai mult decît o poreclă de batjocură. Poate că nu vă vine acum în minte aspectul ei deosebit și de aia o să îmi permit să vă reîmprospătez un pic memoria în

ceea ce o privește. (Măcar memoria poate fi reîmprospătată cu „Bășina porcului“.) Este o floare cu două ipostaze, una mai atrăgătoare ca alta. La început este un gălbenuș rotund, care apare destul de brusc, printre ierburi. Mie mi s-a umplut curtea de gălbenușuri într-o singură noapte, de parcă „Cloșca cu pui“ a slobozit sute de ouă dintre nori, care au căzut și s-au spart toate la mine-n ogradă. Gălbenușurile erau mai aurii ca aurul. Chiar cred că ar trebui redefinite nuanțele, refăcute criteriile după care numim o culoare. Nu e cinstit să spunem că „Bășina porcului“ e aurie, ci, mai degrabă, aurul e bășino-porculiu. Să dea numele culorii materia care o reprezintă cel mai intens. A durat trei săptămîni belșugul galben din grădină. După

care, într-o altă noapte, „Bășina porcului“ s-a preschimbat brusc. S-a făcut un globuleț de puf argintiu. Și iar zic, ar trebui refăcute criteriile după care numim o culoare. Nu „Bășina porcului“ e argintie, ci mai degrabă argintul e bășino-porculiu și el. Ce se întîmplase? Se spărsese luna în zeci de cioburi rotunde, care căzuseră toate la mine-n ogradă? Botanicește, „Bășina porcului“ ajunsese la maturitate și făcuse o aureolă de semințe, gata să dea viață unor bășinici mici. Cu condiția ca un copil să vină și să sufle în ele, iar semințele pufoase și plutitoare să se răspîndească în cele patru vînturi (scuzați sinonimia). Fiindcă, din cele mai vechi timpuri, „Bășina porcului“, ajunsă în ipostaza asta, este prin excelență cea mai ieftină jucărie, imaginația colectivă s-a îndurat și i-a dat un al doilea nume. I s-a zis „Păpădie“. Nici ăsta nu-i un nume prea generos, dacă ne gîndim că altă floare, mai puțin spectaculoasă și cu funcționalitate mai redusă ca jucărie, poartă totuși un nume cu mult mai impunător: gura-leului. Omenirea s-a dovedit încă o dată nedreaptă. Poate doar dacă s-ar impune ca pentru 100 de ani toate buchetele miliardelor de mirese din întreaga lume să fie făcute numai din „Bășina porcului“, poate doar dacă, de acum încolo, ar fi obligatoriu ca toate coronițele tuturor premianților să fie împletite din „Bășina porcului“, poate dacă la recepțiile de high-class s-ar orna mesele numai cu vaze pline de „Bășina porcului“ sau poate doar dacă toți îndrăgostiții de pe globul terestru, într-o zi, ar mîngîia, în preludiu, trupul gol al iubitei cu cîte o „Bășina porcului“, să mai fim absolviți de vina de a fi numit o floare extraordinară într-un mod atît de ordinar. Deși nu cred că ar fi de ajuns nici atît. Fiind o vină atît de profundă și de impardonabilă, am decis să o iert pe soacră-mea.

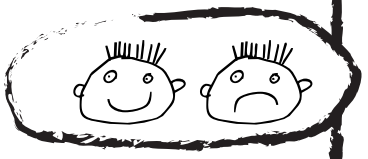

Școala de agățament din Mangalia

M-am înscris la capitolul „Agățamente“ (eufemistic numit „Fete“) din acest Almanah, nu atît ca să vă povestesc despre propriile mele reușite, ci mai ales ca să vă prezint redutabila Școala de Agățamente din Mangalia, oraș în care m-am născut și am învățat și eu, ca tot omul, să agăț. Să nu credeți că dacă am zis *școală,* înseamnă că există într-adevăr o instituție în care se predă, la Mangalia, agățamentul de la A la G. Deși, personal, cred că s-ar impune o astfel de formă de învățămînt. Pentru simplul motiv că tinerii chiar s-ar forța să învețe, în speranța că vor intra la Școala de Agățament. Unde înveți lucruri care chiar îți folosesc în viață. La Școala de Agățament din Mangalia învățătura se predă pe cale orală, de la o generație la alta. Ăia mari îi învață pe aia mai mici. Spre exemplu, în gașca mea eram șapte băieți, cu vîrste între 16 și 18 ani. Băteam vara stațiunile, care dădeau pe-afară de gagici venite în vacanță, dar nu prea aveam succes. Pînă ne-au învățat unii cu vreo 4 ani mai mari decît noi cum să facem. Iată cele mai importante două învățături ale Școlii de Agățament din Mangalia, pentru prima oară în lume tipărite. Nu dau mai multe, că sînt secretul zonei.

1. **Niciodată să nu spui că ești din Mangalia.**

Studiile experimentale făcute de savanții agățatologi de la mine din oraș au arătat, fără putință de tăgadă, că dacă îi spui unei fete venite în vacanță pe litoral că ești băștinaș se ferește de tine. Nu fiindcă au ceva băieții mangalieni, dar ești luat drept un șmecher care cu asta se ocupă toată vara, cu înșirat fete pe ață. Ceea ce nu e neapărat fals. Fetele vor aventuri, dar cu cineva similar lor, să fie aventura verii pentru amîndoi, vor romantism.

2. **Să pari foarte descurcăreț.**

Adică arată că știi bine litoralul, chiar dacă ești din Brașov, București, Timișoara, mă rog, de unde inventezi tu că ești. E un avantaj major faptul că ești băștinaș și trebuie să te folosești de el: știi unde-i cea mai tare discotecă, știi unde-i cel mai bun și ieftin vin, îi cunoști pe băieții de la iahturi, de la herghelie, ai pile la bazine, pe la hoteluri, știi în ce colț al-nu-știu-cărui dig nu bate briza și știi exact unde e un stabilopod plat ca un pat. Prefă-te că ești băiat descurcăreț, că în două zile ai aflat o groază de lucruri

utile, ți-ai făcut prieteni unde trebuie. Dă extraordinar de bine!

Cum ziceam, noi eram șapte băieți în gașcă. Seara plecam din Mangalia pe plajă și mergeam așa și pînă-n Olimp, dacă era nevoie. Adică dacă nu apărea nimic interesant pe traseu. Nu stăteam toți la un loc, ne răsfiram ca hienele la vînătoare. Nu poți să agăți în grup mai mare de trei. Dacă ne reîntîlneam apoi, fiecare cu cîte o toartă, prima grijă era să ne avertizăm: „Fii atent, eu sînt din Brașov și i-am zis că sînt student la Arte Plastice. Tipa e din Suceava". „OK, eu sînt din Timișoara, sînt student la Academia Militară. Zicem că ne-am cunoscut în București, la cămin. A mea e din Oradea."

Ținea figura, ne și distram pe seama identităților false pe care ni le cream. Partea mișto e că la un moment dat am aflat că și fetele din Mangalia își dădeau altă identitate, cu același scop și din același motiv. Ne-a zis sora unui prieten că nici ea nu a zis niciodată vreunui gagiu de turist agățat că-i din zonă. Nu era posibil ca un băiat din Mangalia, care se dădea, să zicem, din Ploiești, să se cupleze cu o tipă tot din Mangalia, care zicea că-i din Iași. Ce naiba, atîta lucru știam și noi, să ne recunoaștem mangalian cu mangaliană.

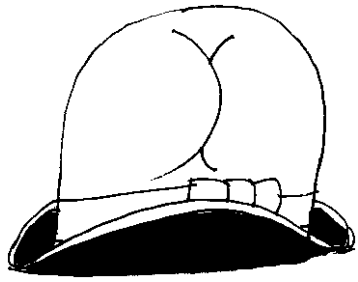

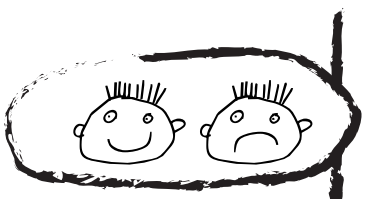

Radu Cosașu

- Trei fete, în nici un caz de împărat

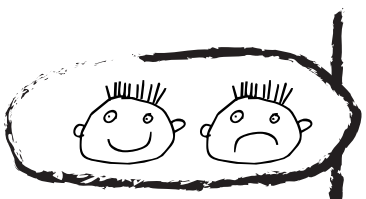

Trei fete, în nici un caz de împărat

În vara anului 1948, trei fete, în nici un caz de împărat, poate doar de împănat o biografie, mi-au marcat cel mai important moment al adolescenței. Toate trei – fără să se cunoască – nu m-au lăsat să mă duc în Brezoianu ca să dau „oralul“ la concursul organizat de *Sportul popular,* după ce trecusem de teza care avea ca subiect „Comentați meciul România-Albania, 0-1“. Din 150 de candidați, rămăseserăm 10 și eram convins că nu voi avea probleme să devin ziarist sportiv, cum visam de mic… Așadar.

Fata unui consul mi-o spusese în Parcul Carol, la grotele acelea uriașe în care se îngrămădiseră niște statui enorme ale lui Paciurea. Ne-am dus într-o seară acolo și, înconjurați de acele dihănii pietrificate, ea îmi dăduse să-i miros palmele parfumate cu patchouli, după care mi le propti foarte decisă în piept, să nu mă apropii mai mult de ea, argumentînd că „orice contact fizic îi provoacă tahicardie“. Habar nu aveam ce-i aia. Eram un băiat sănătos care avea un chef aprig s-o strîngă în brațe, să-i desfacă un nasture, doi ai bluzei. Ea îmi promisese că-mi va explica din ce vine o tahicardie, dacă renunț la gazetăria sportivă pentru a mă consacra unei cariere diplomatice în care tatăl ei mă putea ajuta; i-am sărutat fiecare deget al palmelor care se găseau chiar sub bărbia mea – începusem să mă rad la două zile o dată – și am simțit că, înfiorate de buzele mele, degetele ei îmi mototoleau cămașa pe care mama mi-o spăla din greu, după dispariția tatălui meu, cînd nu ne mai puteam permite servante în casă. Eram un băiat care, totuși, nu înțelegea să-și sacrifice o cămașă bună pentru a înfrînge rezistența unei fete, dar o carieră diplomatică era și ea excitantă; încît, după ce mi-a explicat ce e o tahicardie și mi-a luat fruntea punînd-o în dreptul inimii ei, s-o aud cum bate, am fost biruit de gest și i-am jurat că nu mă duc la „oral“, în Brezoianu.

Fata ministrului bumbacului îmi lăsă cu limbă (la propriu) de plecare din Capitală să nu care cumva să mă prindă că scriu cronici sportive, că… Nu am avut putere și timp să aud toată fraza fiindcă vorbele le rostea exact pe buzele mele, amețindu-mă fata- și totalmente. A doua zi urma să plece într-o lungă călătorie cu tatăl ei prin țările de democrație populară și despărțirea noastră, dacă nu foarte volubilă, avea, oricum, o limbuție necunoscută de mine, pînă atunci, la o asemenea intensitate. Primind-o cu încîntare în palatul meu bucal, desigur că nu mi-am putut rosti jurămîntul (că nu voi scrie cronici sportive), dar l-am formulat în gînd și e sigur că l-a auzit; altfel nu se explică forța cu care, neîntrerupîndu-și limbuția, mi-a luat mîna dreaptă și mi-a prins-o ferm între genunchii ei, interzicîndu-mi să merg mai departe. Carmen a lui Mociorniță (echipa mea favorită, cu Valentin

Stănescu în poartă și Farkaș-Marian pe aripa dreaptă) numi dăduse niciodată o asemenea amețeală; merita să-i jur pe „frumusețea lumii“, cum stătea scris în poemul „Demonul“ de Lermontov (Editura Cartea Rusă, în traducerea lui Alexandru Philippide).

Fata cea mai inteligentă – mai mare decît mine cu trei ani – îmi demonstră, bătînd orașul o dimineață întreagă în căutarea unor pantofi de lac pentru o recepție la Radio, unde lucra la emisiunile culturale, că sportul e curată prostie, cînd nu atinge barbaria, ca boxul; îi lipsește gravitatea, îl pîndește mediocritatea, stilistic nu parvine la nici o dimensiune*. Era și mai înaltă decît mine, cu un pas energic, gîndirea și totodată fizicul ei îmi erau inaccesibile, însă, probabil, dintre toate trei, pe ea o rîvneam, de ce să fiu ipocrit? Nu ajunsesem să i-o spun, avea rochii bogat cloșate, pînă a o atinge măcar cu cotul trebuia să străbat vocabularul ei de luxuriança unei păduri virgine de pe Amazon, ceea ce mă excita mai mult decît era normal. Mă temeam să-i vorbesc mult, să nu-i par prea dezinvolt, a-i fi povestit cum de la 8 ani îmi transmiteam, singur, meciurile de fotbal, avîndu-l ca model pe crainicul Radu Vasilescu (ginerele lui Liviu Rebreanu), îmi apărea ca o indecență sau, mai rău, ca o copilărie; nu știam de unde-i veneau frazele acelea de o paralizantă cultură, cert este că-mi provocau o ațîțare pînă la irespirabil; în noaptea de dinaintea „oralului“, am visat-o încălțîndu-și cărți pe labele mari ale picioarelor ei și încercîndu-le, precum făcuse cu niște pantofi de lac la magazinul „Nelu Mihăilescu“ de pe Calea Victoriei, vizavi de Telefoane; dimineața, țin minte precis, mi-am pus pijamaua strînsă pachet în ghiozdan, s-o arunc în Dîmbovița, pe drumul spre liceul meu, „Matei Basarab“. Am aruncat-o, fericit că m-am eliberat de sub povara unei opțiuni, am chiulit de la ultimele două ore și, în loc să mă duc pe Brezoianu, la *Sportul popular,* m-am grăbit spre *Revista elevilor* (pe Știrbei Vodă, colț cu Luigi Cazzavillan – ani de zile, „sub comuniști“, acolo a fost o cofetărie…) –, unde mi-am luat o delegație pentru Rîmnicu-Sărat, „trimis special“ la o expoziție a gazetelor de perete din școlile acelui oraș. Cred că a fost primul acces de megalomanie al seriozității mele detestabile.

* Scriu acest text enervat crescînd de o frază a dlui Teodor Baconsky, dintr-un articol publicat în *Dilema veche,* în care-i atrăgea cumva atenția lui Traian Ungureanu „să nu-și mai uzeze talentul pe cronici dedicate unui sport generator de ură înăuntrul și în afara stadioanelor“.

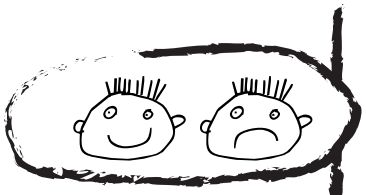

Gabi Drogeanu

- Tehnici de agățat pofta-n cui
- Istoria florilor, de la Imperiul Roman
  până în orașul Medgidia
- Să învățăm să fluierăm frumos,
  cu degetu-n gură
- Ești o floare, ești un crin
  Bă, ești porcul cel mai fin!
- Cum mi-am făcut eu o minge „adidas“
  cu pi*ul și compasul

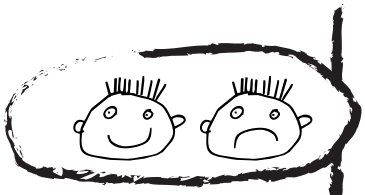

Tehnici de agățat pofta-n cui

Să scriem, deci, la capitolul „Fete, băieți, amintiri, tehnici de agățat & stuff“. Cred că ăsta-i subiectul, cel puțin așa am înțeles eu de la coordonatorul almanahului, care mi-a trimis un inspirat SMS cu tema, termenul de predare și cuantumul penalizării. La așa temă, bibicule, să tot croșetezi. Așa că pregătiți-vă, cititori dumneavoastră, pentru aventuri pasionale, cuceriri mirobolante și cuvenitele laude deșănțate.

Îmi dau legătura, întîi, la Costinești. Fiind din Medgidia, deci de la intrarea în Constanța, nu puteam rata dulcea golăneală de trei-patru nopți și restul zile ce se întîmplă la mare în jurul sărbătorii de 1 Mai muncitoresc. Trenurile ce veneau dinspre București opreau la noi la Medgidia și apoi gîfîiau spre litoral, ticsite fiind de oameni, pline de sticle goale, vomă și come alcoolice, cu

veceurile înfundate, astfel că noi, ăștia care urcam ultimii, ocupam locurile dintre vagoane, unii în cur, alții pe vine și ceilalți în levitație. Urma descălecarea în stațiuni, apoi cazarea – fie pat, fie canapea, vorba lui Tamango –, iar la final, bibliotecile fiind închise, discoteca.

Iată-mă, deci, în discoteca Ring. Un adevărat eveniment. Cred că s-a-ntîmplat mai des ca un om să muște un cîine, apoi să se-mbete cot la cot cu el și spre dimineață să aterizeze împreună la curve, decît ca eu să merg la discotecă. *Pe vremea mea,* era pe val trupa Snap, aveam Rednex cu „Cotton Eye Joe“, cred că era la modă și una cu „Living in a straaaange situatiooon, too much taaalking, no commuuuunicatioooon“… Bine măcar că lipseau manelele. După vreo zece de-astea agitate, băgau și cîte două-trei „bluzuri“ sau, cum le spuneam noi, *melodii de făcut cunoștință.* (Apropo, am auzit că azi nu se mai spune „Dansezi?“, ci „Prizezi?“.) Fiind încă de pe atunci cel mai înalt om din lume și avînd, deci, vedere panoramică, ochesc pe direcția sud-est, la vreo zece metri, una bucată brunetă drăguță, cu părul creț, scurt, vizibil plictisită de cîrdul de cocoși ce se umflau în pene-n jurul ei. Fără îndoială, tipa era mai mare decît mine. De fapt, cam toate femeile erau atunci mai mari decît mine, un puțoi de liceu, cred că-ntr-a zecea, deșirat, plecat la mare cu alocația pe două luni, cu breton și cu un tricou care, din cauza blestematelor de neoane, devenise fosforescent. (A se reține, însă, că nu aveam coșuri.) Totuși, nu știu cum se face că începe și ea să se uite spre mine. Sau o deranjează vreun stroboscop rebel, scăpat de sub control pe undeva prin

spatele meu?… Ba nu, se uită chiar la mine. În momentele astea, e ca la șah (sau ca la table, na, că sîntem la mare): trebuie să fac o mutare. Dar dacă mi se pare? I-o arăt amicului Cătău – pe a cărui judecată de viitor avocat mă bazam încă de atunci – iar verdictul lui este irefutabil: „Bă, e mișto și se uită la tine!… E clar, bagă-te!“. Aștept o piesă de făcut cunoștință și pornesc. Mutarea mea e corectă, iar minunile se țin lanț: bruneta dansează cu mine. Viorile vibrează, chitarele plîng, basul și cu toba mare își fac datoria, mîinile mele prind curaj, lucru care pe ea n-o deranjează deloc, doar gura rămîne încleștată. Te rog, gură, spune ceva, orice… Gura, nimic. Gură, tu n-auzi? Zi ceva! Era s-o iau la bătaie, nu alta! Pe gură, nu pe brunetă. Nimic n-a zis! Și unde cuvinte nu e, nimic nu e. Ce să mai… M-am blocat. S-a terminat piesa, n-am zis nimic, kaput, la revedere. Se spune de obicei că „vorbește gura fără tine“, iată că acum a tăcut gura fără mine.

După o jumătate de oră – sînt eu mut, dar sînt perseverent – detectez o blondă pe flancul stîng și decid să atac din nou. Nu-i cine știe ce valoare, e cam la 67,8% din capacitatea brunetei, dar și eu sînt slăbit. Declanșez atacul, dar, după doi pași, o mînă zdravănă, pusă-n piept, mă catapultează trei metri înapoi, mai rău ca-n luptele de la Vidin. E o tipă care mi se pare vag cunoscută și care, după ce că eram deja în semi-agonie, îmi arde și două croșee pe cale orală: „Băi, figurantule, eu sînt *Cutărica;* ia zi, mă, ce-ai tu atît de special, și cine naiba ești tu de nu mă bagi în seamă, și-mi spune lumea că nu-s de nasu' tău?“. Citatul nu este exact, dar mesajul, cu siguranță, ăsta a fost. Prins în ambuscadă, am rămas și fără blondă, pe care mulțimea a înghițit-o pe nemestecate: 0-2, end of the game.

Acum, dacă tot am ajuns aici, stați să lămurim și legenda *Cutăricăi. Cutărica* era o domnișoară din liceu, cu un an mai mare decît mine, care cică avea bucurii la mine. În consecință – că tot vorbim de metode de agățat –, îmi lăsa bilețele în bancă, în laboratorul de biologie, și-mi tot dădea telefoane acasă. Repet, acțiunea se petrece în mileniul trecut, cu mult înainte de *Messenger,* de *web-cam* și de șlagărul „Nu-mi răspunzi la esemes / Eu îți scriu atît de des“, deci e vorba de telefonia fixă, unde nu știi niciodată nici cine te sună, dar nici cine-ți răspunde. Iar într-o zi i-a răspuns fratele meu, care, nu-ș' ce i-a venit, s-a dat drept mine și a fixat o întîlnire cu ea, întîlnire la care eu, adevăratul Gabi, nu m-am dus, pentru că el, falsul Gabi, a uitat să mă anunțe. Cine îi spusese *Cutăricăi* (sau *Cutăricii?)* că nu-i de nasul Măriei mele, p-asta n-am de unde s-o știu. Cert e doar că faza cu întîlnirea ratată i-a pus capac. Și uite-așa, deci, am ratat-o și eu pe blonda din Costinești, după ce o ratasem – cu poarta goală! – pe brunetă.

Iată că a apărut și fratele meu în acest autodenunț, așa că stați puțin și nu mînați, că am una și cu el. Și cu o ratare, logic. Derulăm cîțiva ani înainte și ajungem la facultate, în București. Locuiesc cu el în cameră, în cămin, în Regie. Între timp, am învățat și eu cîteva mutări cîștigătoare, așa că iată-mă ieșind, de cîteva ori, cu o colegă. Azi așa, mîine pe dincolo, îmi face, în sfîrșit, o vizită. Camera de cămin, pentru cei ce nu știu, e mică, dar destul de călduroasă, astfel că ne facem lejeri, apoi tragem draperia, tragem și hainele de pe noi, iar cînd să trag și un prezervativ din dulap, se-aude un tunet: cele 0,1 tone ale fratelui meu se lasă pe clanță, în încercarea de a deschide ușa. Ușa era încuiată, am negociat scurt să plece, că am ceva treabă. Fiind mai mare decît mine, deci trecut prin multe (înțelegeți ce vreți), s-a prins repede, în cinci secunde. Doar că-n astea cinci secunde coleguța mea se-mbrăcase la loc. Și-a luat apoi poșeta pe umăr și picioarele în spinare și dusă a fost. N-am trecut-o la mari pagube, mai ales că era fumătoare, dar după asta chiar a trebuit să-mi fac prietenă.

Gata, eu mă opresc aici, ca să le las ceva spațiu și colegilor mei care s-au mișcat mai cu talent, mai ales că, din cîte am înțeles, ăsta este, totuși, un almanah de amor și mai ales de umor. Vă mulțumesc pentru atenție și pentru încurajări!

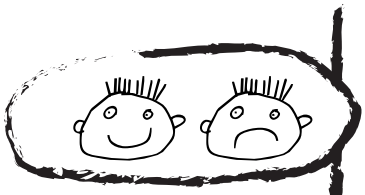

Istoria florilor, de la Imperiul Roman până în orașul Medgidia

Acum două-trei mii de ani, egiptenii, iranienii, mezii sau perșii cultivau pe lîngă case, vile sau blocuri toporași, maci, trandafiri, crini, zambile, lalele. Plus arbuști ornamentali, precum mirt, iasomie, liliac. Chinezii și japonezii preferau crizantemele, crinul, bujorul, azaleea, stînjenelul. Grădinile grecilor erau pline de bujori, trandafiri, garoafe, mixandre, gura-leului, gladiole, pansele. Romanii au practicat cultura forțată, cultivînd în timpul iernii, sub geam, trandafiri și alte plante ornamentale. Românii au, bineînțeles, „o tradiție veche în cultura acestor plante“ (v-ați prins, am citit toate astea într-o carte: *Floricultura,* de A. Milițiu și M. Badea, Editura Agro-Silvică, 1963). Deși putea oricînd să ridice pîn-la cer mîndre combinate producătoare de flori, poporul nostru a preferat să cultive plantele mai mult pe lîngă casă, printre berze, viezuri, mînji, mămăligă, sarmale, semințe și cartofi prăjiți.

Vă invit, în cele ce urmează, la o scurtă călătorie în ecosistemul de pe lîngă casa mea din comuna Medgidia, oraș poreclit, în actele oficiale, municipiu. Am crescut înconjurat de flori, de pomi, de alte plante anonime sau pe care, cu toată părerea de rău, nu mai țin

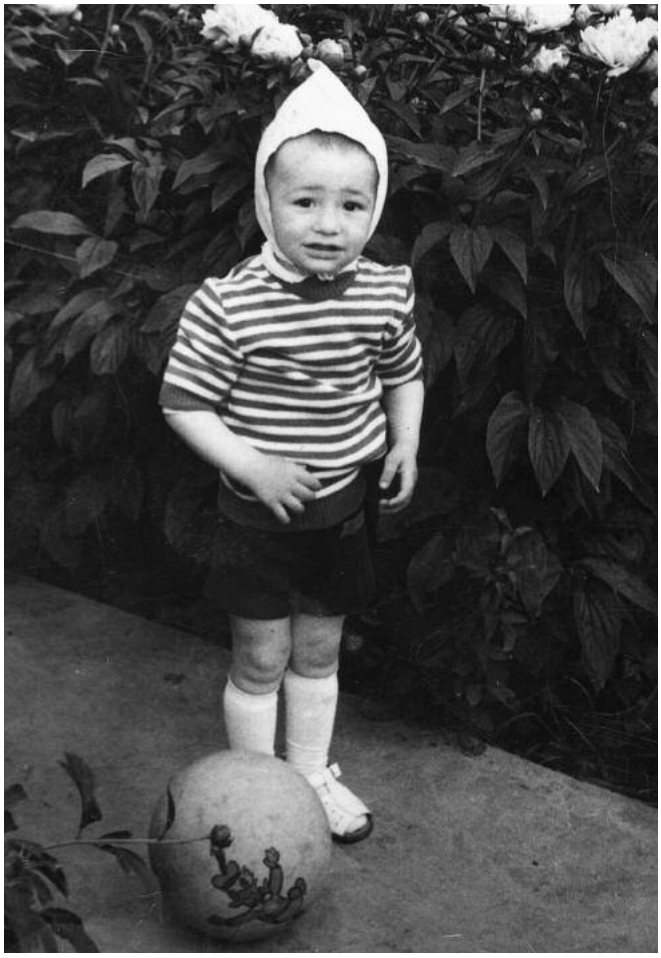

minte cum le chema. Ghiocei, zambile, narcise, lalele, bujori, trandafiri, crini regali și crini imperiali, gura-leului. Primii apăreau, după cum am învățat la grădiniță, ghioceii – denumirea științifică: *vestitoris primaveris.* Glumesc, nu știu cum le zice. Cert e că în ultimii zece-cincisprezece ani, de cînd cu schimbările climatice, au început să apară tot mai devreme, de ajunseseră să vestească Revelionul, nicidecum primăvara. După ghiocei, din cîte-mi aduc aminte, scoteau capul zambilele, numite în buletin *Hyacinthus l.* Imediat veneau la rînd lalelele *(Tulipa l.)* și narcisele *(Narcissus l.).* Ele sînt plante decorative vivace cu bulbi. De Sfinții Constantin și Elena înfloreau bujorii. Cînd se termina anul școlar, erau în floarea vîrstei crinii. Am fost furnizor oficial de crini pentru profesoarele școlii din cartier. Din cele 200 de specii și 15.000 de soiuri de trandafir *(rosa),* s-au lipit la mine în curte trandafirii albi, galbeni și roșii. Bag și liliacul și mălinul la flori, deși aș spune că sînt niște flori care cresc în copaci. Profit de moment ca să trec, așadar, la inventarul copacilor. Părul – în păr aveam un leagăn din sfoară. M-am dat în el pînă a trebuit să facă loc (părul, adică) unei construcții. Vișinii sînt și azi în picioare, ba chiar s-au înmulțit. Vișinele sînt niște cireșe acre, bune pentru compot și viermi. Corcodușul cred că s-a dus și el. Corcodușul e un fel de prun cu fructe mai mici și mai rotunde. Pe lîngă fructe, corcodușul dă omului un clei lipicios, transparent, care înlocuiește, la nevoie, lipiciurile ieftine. Adică nu-i d-ăla care te face una cu tavanul, dar nici nu te lasă la greu cînd vrei să trimiți un plic cu o scrisoare. Sau un e-mail cu atașament, ha, ha, ha, ce glumă modernă! Caisul ăl bătrîn s-a dus de mult, dar i-a luat locul, cu succes, unul tînăr, care produce materie primă pentru cîteva compoturi și borcane cu dulceață. Cînd se coc, caisele sînt galben-roșcate, eventual cu niște pete maronii, seamănă cu pielea arsă cîteva săptămîni, în Vama Veche, la foc potrivit; fac precizarea pentru orășenii care sînt convinși că – scuze – caisele sînt chestiile alea verzi și acre care se culeg primăvara. Gutuii – gutuii au murit, săracii, de bătrînețe. Gutuile sînt fructele alea cu puf care-ți fac gura pungă și se opresc în gît, dar nu poți să le lași din mînă. Viermii se simt în pîntecul lor ca la ei acasă. Se consumă proaspete sau în borcane cu gem. Între gardul curții și gutui era mereu cărare – se pare că gutuile sînt mai gustoase cînd sînt dobîndite în sistem autoservire, ca să nu spun de-a dreptul furate. Iarna, gutuile rămase pe jos deveneau, în combinație cu un adaos de zăpadă, obuze perfecte. Pe lîngă curte au trăit pînă la adînci bătrîneți și doi duzi. Unul alb și unul negru. Duzii erau plini de omizi și de copii. Dudele mînjesc pielea și provoacă scaune neașteptate, rezolvate de vecinii mei, în general, pe loc. Lîngă duzi au locuit doi plopi. Plopii, se știe, sînt înalți, foarte înalți, mult mai înalți decît mine. Într-un plop mi-am făcut eu cuib. Mi l-am făcut un pic sub nori și vedeam din el jumătate de oraș. Pe mine nu mă vedea nimeni, lucru care nu mă deranja absolut deloc, pentru că acolo mai citeam cîte o carte, iar acest gest se putea interpreta greșit, mai ales că era vacanță. Într-o vară, ne-am trezit în fața casei cu o nuielușă stranie, care a ieșit din pămînt, s-a uitat un pic în jur, i-am zis că nu ne deranjează și a început să crească. Acum e copac în toată regula, cu nepoți în jur. Văzînd că în el cresc alune, i-am spus, simplu, alun. A, să nu uit de parcelele cu căpșune, victime, și ele, ale trecătorilor pofticioși. Nu voi uita nici tufele de zmeură, care nici măcar nu mai știu cum au dispărut. Ce-mi pare rău e că, deși am avut zmeură, n-am avut niciodată urși. Dar am avut cîini, am avut rîme între degetele de la picioare, porumbei în pod și fluturi în cap.

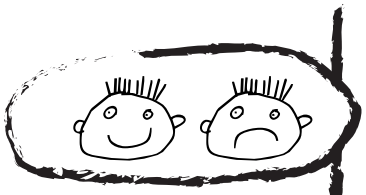

Să învățăm să fluierăm frumos, cu degetu-n gură

Eu, Ionuț, Costel, Niculae, Silviu (zis „Buric“), Gheorghe (care mai tîrziu, cînd a descoperit femeia, s-a recomandat, brusc, „George“), Mirel, Marius, încă un Marius, Dani și Romeo Brînză (frați), Dorin Brînză (vărul fraților Brînză), Păcală (despre care am aflat recent că-l cheamă Vali), Schilo (alt Marius), Claudiu (fratele fraților Ciucă, semi-campioni la lupte, spaima jumătății nordice a orașului Medgidia). Proștii lumii. Nici unul dintre noi nu știa să fluiere ca lumea. Stăpîneam doar fluieratul ăla mărunt, simplu, cam primitiv și penibil, din buze, care nu-ți folosește la nimic. Fluieratul adevărat este, să ne-nțelegem, ăla cu degetele-n gură. Dacă nu fluieri tare, să se audă în tot cartierul, pe tot stadionul, să răsune biblioteca și sala de cinema sau să vibreze cîrciuma, mai bine stai acasă, înveți pentru lucrarea de control de la geografie și te uiți la desenele cu Sandy Belle. Sau joci *elasticul* cu fetele.

Pînă la urmă, însă, minunea s-a întîmplat. Era o vacanță de vară. Mai precis, era după-amiază, cu soare plictisit și căldură searbădă de Dobrogea; băteam mingea, deși ea, săraca, nu avea nici o vină; l-am văzut cum a apărut în capătul străzii, capătul dinspre gară, a lăsat sacoșa pe asfalt, a băgat patru degete în gură, două de la stînga și două de la dreapta, și a fluierat. Un „ffffiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiuuuuu!!!!!!“ lung, ostentativ, poate chiar arogant, ne-a răscolit timpanele și sufletul. Au tăcut și locomotivele. Era la vreo sută și cincizeci de metri distanță, dar ditai distanța asta s-a înclinat în fața lui, învinsă. Ffffiiiiiiiiiiiiiiiuuuuuu!!! Nu mai era cale de întors: Ionuț învățase să fluiere. A stat cîteva săptămîni la țară, deja îl cam scoseserăm din memorie, iar acum, cînd s-a întors, era deja superior. Pur și simplu, n-am avut de ales: am înghițit în sec, am ascuns mîndria rănită și l-am rugat să ne învețe și pe noi.

…Băi, ce simplu era… Am implementat, cum spuneam, procedeul cu patru degete, arătătoarele plus degetele mari. Se iau cu grijă, eventual se spală, apoi se introduc în gură *(foto 1),* unde alea mari se întîlnesc și se țin așa, lipite. Se proptește vîrful limbii în ele, în așa fel încît orificiul bucal să fie aproape etanșeizat, și se suflă din tot sufletul. Atenție, am zis „aproape etanșeizat“: e logic că se lasă și o gaură, pe buza de jos, prin care să șuiere aerul expirat, că pînă la urmă asta e ideea. E simplu, dar mie mi-a luat cîteva zile, mai aveam puțin și mă apuca toamna nefluierat. Drept e că

imediat după ce am prins principiul, am trecut rapid la îmbunătățirea și diversificarea metodei. Se pot utiliza și alte degete, se pot face combinații de 1+1, 2+1 (adică două de la mîna dreaptă și unul de la mîna stîngă, la alegere). Se poate fluiera chiar și cu un singur deget *(foto 2),* dar sunetul e mai gros, nu e așa fin – era să zic „delicat“ – precum în celelalte cazuri.

Odată instructajul făcut, am decis să dăm fluieratului și o întrebuințare, iar cît de curînd ne-am creat un mini-limbaj acustic. Unul din gașcă fluiera un semnal, adică o melodie numai de noi știută – asta era întrebarea „Hai, bă, ieșim pe stradă?“. Cine avea chef să iasă răspundea (răspunsul era aceeași melodie) – asta se numește, acum, „confirmare“. În cîteva minute eram toți în stradă. Copiii de azi nu cred că m-ar înțelege, pe ei nu-i mai mișcă decît un *buzz* pe *Mess* sau un SMS, iar jocul „Somata“ a fost botezat, din cîte am auzit, CounterStrike.

Vreau să adaug că ultima dată am fluierat cu degetele la concertul Duran Duran, de la Sala Palatului, și tare bine a fost. A, să nu uit – semnalul nostru era o melodioară stupidă, pe care o țin minte și acum. Nu-i mai știu cuvintele, habar n-am ce voia să spună și de unde a apărut, dar știu că ne-a băgat-o în cap un gagiu de București care venea vara la rudele lui și pe care l-am descoperit zilele trecute într-un pictorial din revista *Tabu.*

Ești o floare, ești un crin Bă, ești porcul cel mai fin!

Nu trebuie să vă mirați așa, căci porcii și crinii sînt și ei oameni, deci au tot dreptul să apară, din cînd în cînd, în almanahul *Academiei Cațavencu.* Iar dacă vă întrebați ce-i unește pe porci și pe crini, foarte bine faceți, înseamnă că ați nimerit exact unde trebuie: vine imediat și răspunsul, dar după cîteva momente vesele și triste de istorie, zoologie, floricultură și ceva comerț cu amănuntul.

Istorie, deci: eu am crescut la casă, ceea ce vă doresc și vouă, în orașul Medgidia, un municipiu cu aspect, pe alocuri, de sat prăfuit. Cînd stai la casă și ai o curte cît zece apartamente obosite din cartierul Titan, aproape că e păcat la Dumnezeu să nu crești și tu o găină, pentru ouă și găinați, un porumbel, pentru relaxare și găinați, un cîine, pentru pază și protecție, sau un purcel, pentru carne și bătaie de cap.

(Vă rog să mă scuzați două minute, mă duc să-i omor un pic pe vecinii mei de la 10, care au probleme cu mersul biped, deci tropăie ca o turmă de elefanți, iar acum s-au apucat să asculte Pasărea Colibri la maximum.)

Bun, gata, revin la elogiul traiului de-acasă. Pe lîngă animale, am avut în curte și o colonie de crini. Erau ca o marcă înregistrată, toată lumea din vecini știa de ei, iar străinii se opreau, din cînd în cînd, să-i privească. Și să-i scuipe, se-nțelege, scuipatul fiind consacrat ca soluție universală anti-deochi. Ce să mai discutăm, eu am înscris crinii în *Hall of Fame*-ul florilor. Fac minuni, nu alta. Un crin bine

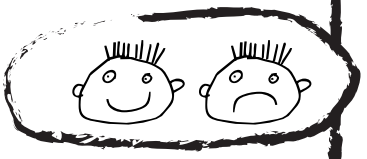

plasat poate deschide, de exemplu, niște uși aparent inaccesibile, precum cea de la circa financiară, de la spital sau de la vecina de la doi, cînd e soțul în delegație. Crinii de la florării, am observat, au uneori tenul bolnăvicios și bobocul flasc, se vede că-s crescuți cu pistolul la tîmplă și cu cronometrul ticăind alături. Ai mei erau relaxați, jucau *fazan* cu alunul, flirtau cu albinele, trăgeau o cafeluță cu liliacul și apoi înfloreau, întotdeauna la termen, în iunie, exact cînd se termina școala. Iar mămicile din cartier făceau coadă la noi, că a luat ăla micu' mențiune, doamna/domnu' Drogeanu, și nu se poate să mergi cu mîna-n cur la serbarea de sfîrșit de an, nu?… Nu, bineînțeles că nu se poate. Iar ce rămînea în urma premianților, pac! – la piață. Da, la piață. Florile se vînd și-n piața din Medgidia, să știți, nu doar la Piața Universității, și chiar se vînd bine. Nu mă-ntrebați cum am făcut primul milion, că nu mai știu; dacă mă-ntrebați, în schimb, cum mi-am luat primii blugi „Diesel", răspunsul e floare la ureche: i-am cîștigat în patru ore, dintr-un snop de bujori. Aștia – ca să fiți la curent, în caz că intrați în business – înfloresc de ziua Sfinților Constantin și Elena; e foarte simplu, nu-ți trebuie cine știe ce planuri geniale de marketing, ci doar un calendar bisericesc.

Booon… Ați observat, desigur, că vorbesc despre crinii mei la timpul trecut. Într-adevăr, s-au dus. N-a fost tsunami, n-a fost accident de avion, nu i-a doborît nici măcar explozia de la Cernobîl. Doar porcii au fost în stare să-i termine. Porcii aveau cotețul undeva în spatele curții. Unul dintre ei, mai exact una dintre ei, prinsese prostul obicei de a sări peste ușă, printr-o gaură, sau cam așa ceva. Văzînd-o atît de pasionată de sărituri, i-am zis Daniela Silivaș, după (re)numele unei foste mari gimnaste. După ce părăsea incinta, rîma strict prin jur, nu ajungea prea departe, pentru că trebuia să mai treacă de un gard de sîrmă, era și o boltă de viță-de-vie, plus alte cîteva rînduri de struguri din ăia cu bobul mare, parfumat, care se curăță de pieliță și se topesc în gură. Ei, dar într-o bună zi – vorba vine –, prin nu știu ce minune, scroafa a îndrăznit mai mult. L-a luat cu ea și pe porcușorul anonim alături de care împărțea (dis)confortul cotețului și au ajuns în fața casei, unde a descoperit crinii. Ce le-or fi inspirat bieții crini, habar n-am. Cert e doar că nu s-au lăsat pînă n-au halit toți bulbii din pămînt. A fost delir la rîtul lor. I-am găsit sătui și veseli, zburdau prin curte, aproape că pluteau, poate că erau și un pic amețiți – știți, presupun, că nu e bine să dormi într-o cameră cu crini, pentru că provoacă deranj puternic la etajele superioare. Ei, asta era legătura dintre crini și porci, asta e povestea morții crinilor mei. O moarte care n-a folosit nimănui, cu atît mai puțin porcilor, care tot niște bestii împuțite au rămas.

Cum mi-am făcut eu o minge „adidas“ cu pixul și compasul

Stați așa, nu vă pripiți precum atacanții din Divizia A în fața prompteristelor de la televizor! V-ați gîndit, sînt sigur, că e simplu: faci un cerc cu compasul, pe hîrtie, apoi apuci pixul, dai cu ascuțitul și gata, ți-ai făcut mingea. Nu. Urmăriți-mă. Este vorba de o minge în carne, oase și cauciuc. Astăzi le găsim, sute de mărci, mii de modele cu milioane de desene, la orice colț de tarabă sau de mall. Înainte, cele de calitate erau cam ce e azi Almanahul *Academiei Cațavencu:* unul pe an, dar bun. Am vrut și eu una de calitate. Și mi-am făcut-o. În casă!

Voi începe povestea mea cu istoria mingii „de 35“. Am crescut cu ea, cu ea am spart primele geamuri, cu ea am făcut găuri în gard. Era din cauciuc. Dacă știai meserie și aveai răbdare să alegi, găseai una oarecum sferică, nici prea grea, nici prea slabă, nici prea umflată, nici prea bleagă. Au fost preferatele mele. Dar și ale lui nea Petrică, un vecin deosebit de pontos. Și lui îi plăceau mingile. Era plăcerea lui să le taie, dimineața, la prînz sau seara. Iar între terenul nostru și grădina lui era doar un biet gard și cîteva pase executate greșit…

Pe lîngă mingea „de 35“ se găsea, țineți minte, mingea „de 18“, o prostie ușoară, transparentă, inventată de regimul comunist, cred, din considerente de economie. Peste mingea de „35“ mai era doar mingea „de trei foi“, aceea făcută din piele, albă cu petice negre. Precizare pentru puștii de azi – „18“, „35“ și „trei foi“ se traduc astfel: 18 lei, 35 de lei, respectiv 300 de lei, adică trei hîrtii albastre de 100 de lei, cu Bălcescu pe ele. Ba, într-un timp, mingea de trei foi s-a făcut 450 de lei. Observați prăpastia dintre 35 și 300 și veți înțelege de ce alea de trei foi erau precum apa plată cu lămîie în deșert. Eu eram legitimat la un club de fotbal și mă antrenam cu mingi de „35“! Pe-alea de piele le-am văzut tîrziu de tot, iar cînd am dat prima dată într-una mi-au plîns degetele trei zile.

Booon… Viața de semi-fotbalist curgea fără dureri de cap, fără dureri de picior, pînă cînd, într-o zi, un coleg de la echipă a apărut la antrenament cu un balon **„adidas** Tango“ *(foto 1)*. Ăsta a fost, ca să zic așa și nu altfel, următorul nivel în materie de mingi. Era mult peste cea cu petice negre *(foto 2)*. A fost mingea oficială a Campionatului Mondial de Fotbal din Argentina, din ‘78. Știți că fiecare campionat are una oficială. La Coppa del Mondo, Italia ‘90, a fost „Etrusco Unico“. La Franța ‘98 a fost

„Tricolore“, care deja era altă mîncare de icre negre și brînză mucegăită cu șampanie. Ideea e că au dispărut peticele, au apărut cercurile. 12 cercuri. În ochii mei, asta era perfecțiunea.

Cînd am cunoscut-o, avea deja aproape zece ani, dar pentru noi, care vedeam așa ceva doar la televizor, întîlnirea cu ea a fost cam ca primul joint pentru *tineretul din ziua de azi.* Iar tipul ăla o avea acasă! Adusă de la Sevilla, de o rudă, șef de cîrciumă de ștabi și fotbaliști pe la Slobozia, care avusese privilegiul de a merge la finala Cupei Campionilor, Steaua-Barcelona (2-0, după lovituri de la 11 metri). Am început s-o visez. Am vrut și eu una. Iar de la vis la realitate n-au mai fost decît o minge „35“, ceva cunoștințe de geometrie, un compas, răbdare, talent deosebit la desen și o pastă de pix!

Metoda nu era deloc simplă. Trebuia să iasă pe minge, v-am spus, 12 cercuri egale *(foto 1).* Am stabilit grosimea dungilor, am calculat diametrul optim al cercurilor, am deschis compasul și am trecut la treabă. Imaginați-vă că mingea e Terra. Terra stă înfiptă într-un ax, axul în jurul căruia face mișcarea de rotație (aia de revoluție e în jurul Soarelui, după cum am învățat la școală – da, să știți că nu făceam doar fotbal și mingi „Tango“, în timpul liber luam și premiul I, an de an). Am înfipt acul compasului într-un punct, să zicem Polul Nord, și am schițat primul cerc. Un fel de calotă polară. Am făcut și cercul din sud, calota sudică. Între ele, încă 10 cercuri. Toate egale. În mijlocul fiecărui cerc, un pentagon – fostul petic negru de pe mingea „de trei foi“ *(foto 2).* Fiecare pentagon era înconjurat de cinci hexagoane. Așadar, sfera de cauciuc trebuia împărțită în 12 pentagoane și restul hexagoane, toate cu laturi egale. Nu mai știu cîte hexagoane, și nici nu stau să calculez, că între timp m-am lăsat de școală. Fiecărui pentagon îi corespundea, v-ați prins, un cerc colorat în negru. Sau albastru, cînd nu aveam pastă neagră. După cîteva ore de lucru, era gata. Scriam frumos „adidas“, pictam logo-ul la milimetru și apoi caligrafiam „Tango“, așa cum văzusem pe mingea colegului. Gata, acum puteam ieși să joc fotbal cu vecinii. Le plăcea și lor, n-am nici o îndoială, dar nu m-au înțeles niciodată. Mai ales că pasta se ștergea

destul de repede. Dar contururile rezistau, așa că o pictam din nou. O dată am făcut-o cu vopsea, însă vopseaua anihila orice tentativă de finețe. Talentul meu de desenator nu se-mpăca prea bine cu consistența vîscoasă a vopselei. Plus că era vopsea de tablă, care s-a uscat, pe cauciuc, într-o săptămînă.

Gata. Cam asta e istoria mingii *adidas* „de casă“. Era o operațiune riscantă, dar necesară. Imaginea conta și atunci. Viața mingii depindea de un vîrf de compas. O greșeală o trimitea la coșul de gunoi, iar alta nouă nu vedeam decît peste cîteva luni. De fapt, stați așa, să vă mai spun un secret. Mingea spartă nu se aruncă. Se umple cu pietre și se așază aiurea, să pară că ați uitat de ea. Trecătorii de treabă vor încerca mereu s-o trimită cît mai aproape de voi. Și nu vor rezista, vă garantez, fără să arate cum se șutează corect!

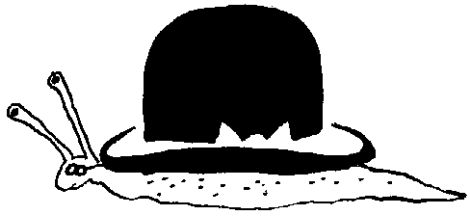

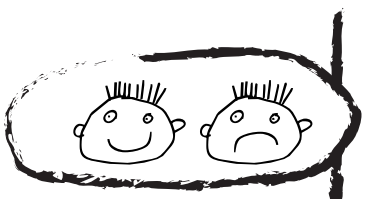

Alexandru Duțu

- Flori, fetițe, filme sau băieți
- Cum mi-am petrecut sfîrșitul lumii civilizate

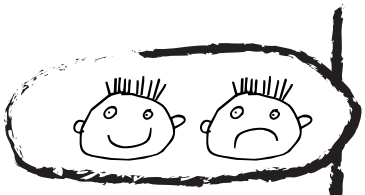

Flori, fetițe, filme sau băieți

Următoarea poveste de dragoste cu prezervativ s-a consumat într-un bordel. Nu dau numele bordelului pentru că o fi avînd și el, bordelul, o nevastă, familie și socri. Și, pentru că asta s-a petrecut într-un lupanar soios, pudoarea m-ar putea îndemna să nu recunosc că eu însumi am fost personajul acestui scenariu. Aș putea spune (etern artificiu și eschivă mereu la îndemînă): i s-a întîmplat unui prieten de la care am auzit-o pe urmă povestită. Ei bine, să știți că este chiar așa. I s-a întîmplat unui prieten. Un prieten cu care obișnuiam să merg la curve, și care m-a însoțit și pe parcursul acestei aventuri.

Și uite-așa, trecem noi pragul stabilimentului, într-o frumoasă după-amiază de primăvară. Nu la fel de frumoase ca după-amiaza erau și fetele. Dar erau mult mai promițătoare. Adică promiteau tot, cel puțin pînă să descaleci în hogeac, că doar nu le durea gura. Abia p-ormă începeau să se plîngă că le doare gura. Ambianță sordidă. „Din bube, mucegaiuri și noroi, iscat-am frumusețI și prețuri noi.“ Prețurile erau într-adevăr noi, fiindcă în perioada aceea inflația galopa mai tare ca hormonii noștri. Cît despre bubele din care urmau să răsară frumusețI noi, în cazul acesta raționamentul, sau relația cauzală, era un pic pe invers. În sensul că de la frumusețile alea puteau să-ți apară niște bube. Ne-am mai împrietenit noi cu peștele, că doar nu puteai așa, tam-nesam, să te arunci cu capul neprotejat înainte, într-o relație de „un scurt“ durată. Ne-am cunoscut, am văzut că ne potrivim și că împărtășim chiar pasiuni comune: pasiunea pentru banii mei, la care țineam – atît el, cît mai ales eu – foarte tare. Așa că el mi-a cerut banii și eu i-am cerut mîna fetei. Mă rog, eu i-am cerut, de fapt, cu totul altă parte anatomică a prințesei.

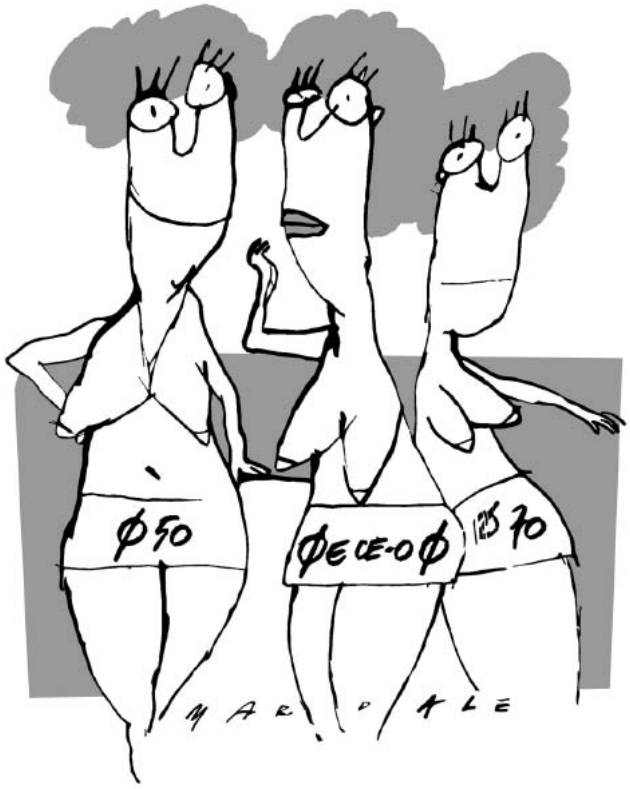

Ca să purcedem în cabinet trebuia să traversăm *living*-ul. Aici, o priveliște grandios-idilică. Vreo treizeci de țigani, în majoritate femei balercoase cu recuzita specifică etniei și puradei, rășchirați pe jos în semicerc, priveau cu o concentrare posacă la un televizor. În liniștea compactă se auzea doar vocea unei fetișcane de vreo 12-13 ani care citea cu glas tare pentru întreg auditoriul subtitrarea telenovelei. Imaginați-vă că a trebuit să pășesc echilibristic printre magraonii analfabeți, întinși pe jos, ca să străbat

camera, destul de încăpătoare de altfel, de la o extremitate la alta. Mă așteptam să aud replicile care se aruncă în astfel de situații telespectatorilor întîrziați, care-și caută loc în sala de cinema după începerea filmului: „Hai, băi nene, acuma se vine la film!?“. Dar oamenii erau atît de încordați să audă traducerea încît, deși nervoși, nu-și permiteau să mă apostrofeze. După această călătorie inițiatică și chinuitoare, aflu că dormitorul este ocupat momentan. Hopaaaa!? Asta înseamnă că a trebuit să îmi găsesc un loc în sala de spectacol și să aștept stingher. Așa am avut ocazia să văd că „traducătoarea“, semianalfabetă la rîndul ei, abia silabisea, și nu reușea defel să termine decît un rînd din subtitrările care apăreau pe ecran sub fiecare scenă. Mă simțeam cumva ca la Cinematecă. La răstimpuri, cînd incapacitatea „traducătoarei“ de a ține ritmul făcea să se acumuleze suficiente lacune de informație, iar incoerența scenariului devenea deranjantă, se mai trezea cîte un telespectator să ceară lămuriri suplimentare. Efortul hermeneutic era reprimat din față de ceilalți telespectatori care îl reduceau rapid la tăcere. Pe undeva, era clar pentru mulți că fata cu carte nu prea stăpînește slova chiar atît de bine încît să le poată deschide lumea plină de sensuri a imaginilor care se succedau pe televizor. Simțeau ei, țiganii, că sînt furați la cuvinte, dar păreau resemnați cu situația. Un moment mi-a trecut prin cap că ar fi amabil din partea mea să mă ofer să o fac pe șpicherul. Eventual, puteam cere o reducere la tarife, la barter cu faptul că le citeam. Păi, dacă scriitorii fac bani din scris, de ce nu aș face și eu bani din citit? Dar nu știu cum aș fi făcut față interpelărilor de genul:

– Bă, da' ea îl iubea p-ăsta sau pe șofer? Că nu mai înțeleg nimic!

Important este că, fără să vreau, am reușit performanța de a fi elegant și de a o scoate la un film, înainte de..., pe aleasa pe bani a inimii mele.

Jumătate de oră mai tîrziu reintram în atmosfera sălii de cinema. După consumarea tranzacției, în momentul în care am ieșit din dormitor în *living*, am dat, în mod reflex, să-mi aprind o țigară. Dar mi-a sunat deodată în urechi refrenul acela nazal pe care părăseam, înainte de '89, sălile cinematografelor: „Dragi spectatori, vă rugăm să nu aprindeți țigările înainte de părăsirea sălii de spectacol! Vă mulțumim!“.

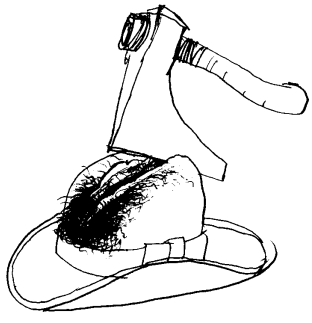

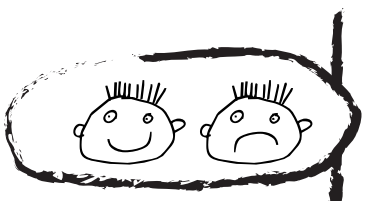

Cum mi-am petrecut sfîrșitul lumii civilizate

Ei, stați așa și nu mînați, adică nu vă mîniați, că nu e chiar sfîrșitul lumii civilizate. Așa cum nu ne-a fost dat să trăim sfîrșitul istoriei numai pentru că s-a apucat unul ca Fukuyama să scrie *Sfîrșitul istoriei și ultimul om.* Ce-i aia *Sfîrșitul istoriei și ultimul om*? Poate să fie sfîrșitul orelor de program și să fii ultimul client. Iar ospătarul sau badigardul să se comporte ca „ultimul om" și să te invite afară din cîrciumă. Dar, chiar și atunci, este suficient să descaleci pe trotuar, să simți cum soarele acela puternic de opt dimineața îți trage haina pe umeri și-ți scutură scamele de pe pantaloni, ca să faci uitate pe loc melodrame de genul acesta. Pînă la urmă, vorba aceea, „și mîine e o zi". De fapt, în cazul unui episod semideprimant tip „sfîrșitul istoriei și ultimul chelner", sloganul se modifică nițel: „Și azi e deja o zi", fiindcă, așa cum spuneam, depresiile astea intervin la primele ore ale dimineții.

Și acum să revenim la sfîrșitul lumii civilizate, care, după unii, ar fi picat în secolul acesta, pe 11 septembrie 2001. Alții, mai optimiști, au spus că ăsta e doar începutul sfîrșitului, adică, cum ar veni, la 11 septembrie nu s-a închis de tot, ci doar s-a luat ultima comandă. Nu știu să vă spun dacă chiar s-a luat ultima comandă, dar pot să vă spun că eu am primit în zilele acelea o grămadă de comenzi, pentru simplul fapt că mă aflam în armată. (Știu ce-o să spuneți: „Iar, frate, povestiri din armată!". Nu mă număr printre cei care cred că armata te face musai bărbat. Dar uneori armata te poate face bărbat-fruntaș, bărbat-major sau chiar bărbat-adjutant șef. Însă atunci, în septembrie 2001, deja nu mai era vorba de armată. Aici era vorba de război. Războiul împotriva terorismului. Un război în care România a intrat cu toată responsabilitatea de viitoare țară NATO, cu o mînă de sergenți și căprari.)

Și unde m-a prins pe mine acest moment de ruptură al istoriei? Ca întotdeauna în viață, în fața marilor răscruci ale destinului te afli singur. Acest adevăr existențial se confirma și de data aceasta: eu eram pe budă, deci destul de singur în fața destinului și în spatele ușii de PAL mîzgălit. În mijlocul războiului dintre lumi, eu duceam războiul meu cu un colon răzvrătit, de-a dreptul terorist, care dădea semne de constipare. Am terminat. Am ieșit pe culoar. În aer plutea un iz nedeslușit, o tensiune apăsătoare. Aveam o presimțire nasoală. Mi-am întins nările ca o mangustă care adulmecă pericolul. Totul devenea clar. Mi-am zis în sinea mea: „Hooopaaa!!! Ce-i asta, fraților?! Simt o inversare a raporturilor de forțe din geopolitica mondială. Simt că paradigma multipolarismului în strategiile de securitate globală, promovată timid în deceniul trecut de OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa), în special prin parteneriate strategice, este serios amenințată de prevalența riscurilor asimetrice asupra celor clasice". M-a luat un vertij așa deodată, și-am simțit, uite-aci în coșu' pieptului, că nu-i a bună cu dependența energetică a Europei de resursele Orientului Mijlociu. Mai că-mi venea să mă duc să-l întreb pe dom' caporal cam așa: „Ce facem, dom' caporal, că simt o mutație la nivelul procesului mai amplu de redistribuție a puterii și legitimității la nivel regional și global după sfîrșitul Războiului Rece". Am crezut că mă înșală mirosul și că, de fapt, ar trebui să pun tot acest disconfort spontan pe seama celor trei plutoane de militari asudați care tocmai așteptau să intre la dușuri. Dar lucrurile erau clare. Analiștii aveau dreptate: după 11 septembrie lumea nu va mai fi la fel. Eu intrasem să-mi deșert boașele într-o

lume și ieșeam de la WC într-o ordine mondială radical schimbată. Timpul nu mai avusese răbdare și mă prinsese cu brăcinarii în vine.

Iar asta am văzut-o pe pielea noastră în noaptea care a urmat atentatelor. După alarmă am fost adunați pe platoul unității. Comandantul nostru, îngrijorat, exoftalmic, branșat la importanța menirii pe care istoria ne-o rezervase, a grăit din adîncul sufletului către noi, oștenii (pe toată durata stagiului militar nu l-am auzit folosind termenul *soldat, militar* sau măcar *ostaș;* termenul consacrat de adresare era arhaicul „oștean"). Întîi ne-a spus că tocmai am trecut de pe galben pe portocaliu, culori care desemnează nivelul de alertă teroristă și nu numai. Atîta vreme cît eram în unitate, faptul că trecusem pe portocaliu ne îngrijora mai puțin. Pentru noi, ca oșteni stătuți, important era să nu picăm pe roșu în cele două zile de permisie. Apoi a plonjat abrupt în subiect: „Oșteni, civilizația este atacată. Lumea civilizată este atacată. Partenerii noștri sînt atacați (deși pe vremea aceea România nu era membră NATO), deci noi sîntem atacați!"; „Na, belea!", ne-am spus noi. Au urmat zece minute în care s-au repetat vorbe la fel de mari ca astea. De fapt, s-au repetat cam aceleași vorbe. Dacă mai dura puțin începeam deja să mă cred pușcaș marin american, care are în spate un produs intern brut de zeci de mii de parai pe cap de locuitor.

Cert este că au urmat vreo trei săptămîni în care viața și lumea noastră nu au mai fost ca înainte. Se organizau alarme peste alarme în care aflam că indicativul noului Plan Național de Luptă împotriva inamicului nu mai este „scorpionul brun", ci „viezurele galben". Dar întotdeauna indicativul planului se constituia dintr-o gînganie sau un mamifer mic, plus o culoare. Cît îi derutau pe teroriștii arabi schimbările astea bruște, nu știu să vă spun, dar bănuiesc că, cel puțin psihic, erau terminați. Cum la fel eram și noi, cei implicați în apărarea civilizației. Dialogurile dintre soldați și cadre sunau cam așa: soldatul întreba: „Domnu' căpitan, pînă vin marmitele cu mîncare, dăm și noi o fugă să aducem niște sucuri?", iar ofițerul răspundea: „Ce, mă, ați înnebunit, nu vedeți că civilizația este atacată? Nu se poate. Rămîneți la locurile voastre să apărați lumea civilizată!". Auzeam motivația asta cu „civilizația este atacată" pentru orice fleac. Evident că cei mai mulți ofițeri o foloseau la mișto, dar credeți-mă că erau și unii care chiar credeau în ea. După comandant – care credea, probabil, că poate intra în NATO și separat, numai cu unitatea lui, în cazul în care România nu ar fi îndeplinit în ansamblu criteriile de aderare – cel mai tare credea în rolul său civilizator un sublocotenent al cărui nume nu-l mai reține.

Tînărul nostru ofițer își purta cu stoicism conștiința propriei superiorități. Temeiul exclusiv al acestei aristocrații cu panaș, pe care băiatul o emana prin toți porii, era de găsit în buletinul său de identitate: el era bucureștean. Iar detașarea lui într-o unitate din provincie echivala cu surghiunul unui Napoleon printre niște papuași. Prin contactul zilnic cu mujicii de recruți, omul nostru trăia, în mic, drama ciocnirii între civilizații, pe care tocmai o văzuse pe viu o lume întreagă la 11 septembrie. Poate asta îl și cîștigase atît de tare de partea „apărării civilizației". Așa se face că atunci cînd a găsit asupra unui soldat în termen un ziar, mai exact *Dilema*, nu putea pierde prilejul să pună la lucru distincția fundamentală cu care opera în toate situațiile: bucureștenii intelectuali vs. provincialii cretini. De data aceasta aroganța lui s-a revărsat cam așa: „Ce dracu' de ziar mai citiți și voi, mă, proștilor? Cuuum? Cum îi zice? *Dilema*? Ce mai e și asta? Vreo panaramă de ziar de-aici, după la voi, din orașul ăsta de rahat".

Dar, mă rog. Important este că în acele zile fierbinți de septembrie acești oameni, de care nici Bin Laden și nici Bush nu auziseră, au reușit să apere civilizația.

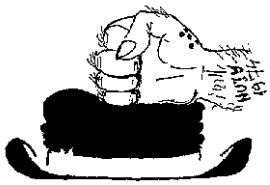

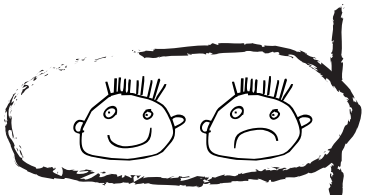

Daniel Goace

- Mare e grădinița ta, dom'le!
- Cum n-am futut eu prima gagică
- Salvați de lăcățel
- Înjur'te, mărgăritare!

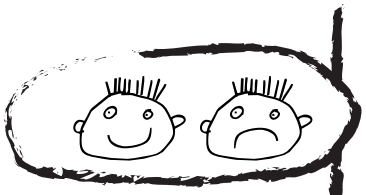

Mare e grădinița ta, dom'le!

Prima gagică pe care am agățat-o eu a fost... Ba nu! De fapt, prima gagică pe care m-a agățat ea pe mine... Se întîmpla prin 1981-1982. Eu eram la grădiniță, în grupa mică sau mijlocie. Îmi aduc aminte și acum: pe ea o aducea bunica ei la „ghădi", că egha ușogh ghîghîită.

O chema Andgheea... ăstaaa, pardon, Andreea o chema, că eu nu eram rîrîit. Pe vremea aia, eu eram doar puțin cretin din punct de vedere social. Adică nu mă jucam cu nimeni. Stăteam într-un colț și mîrîiam la cei care se apropiau de jucăriile mele. Încă nu apăruseră conceptele de *networking* și *socialising*. Părinții te basculau dimineața în curtea grădiniței, apoi te strîngeai în sala de mese pentru a lua infimul dejun. N-am să uit niciodată gustul de cană de tablă cu apă fiartă pe post de ceai și ceva marmeladă pe o felie de pîine unsă sau nu cu margarină. După aia treceai la loc în clasă, unde așteptai momentul deschiderii lăzilor cu jucării. Dacă era cald afară, evenimentul respectiv avea loc în curte, la soare. Care era mai șmecher se repezea la jucăriile cele mai puțin proaste din cutii: niște mașinuțe, o betonieră, ceva piese de „lego" românesc sau bulgăresc, de ăla din plastic prost finisat, de abia reușeai să înfigi părțile una-ntr-alta, iar odată înfipte, acolo rămîneau pînă cînd le desfăceau ăia de la grupa mare.

Ei bine, în contextul acesta geopolitic, o fetiță începe să se țină după mine. La început a venit și mi-a zis ceva, nu mai știu ce. Probabil că să mă joc și cu ea, habar n-am... Eu, normal, ca orice băiat civilizat din cartierul Titan, crescut singur la părinți, am mîrîit ceva și m-am întors cu spatele la ea, văzîndu-mi de treabă în continuare. Adică încercînd să dizloc două piese de „lego", să nu credeți că mă pregăteam pentru concursul destinat șoimilor patriei „Ce pot face două mîini dibace", faza pe sector. Ea, în loc să zică mersi că a scăpat fără nici un șut în fund, a insistat să nu mai știu ce. De-atunci, săraca fetiță – de-altfel foarte drăguță la față, că ce altceva poți evalua la o puștoaică de grupă mijlocie – a trecut cu mine prin toate metodele de agățat. A început prin a se ține după mine prin clasă. Degeaba i-am cerut, pe diferite tonuri, să mă lase naibii în pace, ea nu și nu: „Vleau să mă dzoc cu tine!"... La un moment dat au venit de mînă bunică-sa și cu educatoarea și împreună au insistat să o bag și pe Andreea în seamă. Sau să-mi cer scuze, nu mai știu exact, pentru că între timp,

scos din țîțîni, poate îi arsesem vreo scatoalcă... După cîteva săptămîni, poate chiar luni de zile, am scăpat. Uuf! Îmi scosese peri albi... Deja ajunsesem de rîsul tuturor: eu și puștoaica aia care se ținea peste tot după mine ca scaiul. Cred că s-a lăsat păgubașă sau, pur și simplu, s-a mutat la altă grupă, nici asta nu îmi mai amintesc. Cert este că scăpasem de ea. O vreme am mai văzut-o plimbîndu-se cu bunică-sa prin cartier și apoi, gata, n-am mai văzut-o deloc.

Poate vă va suna perfect previzibil, dar asta e: pe Andreea am revăzut-o peste vreo zece-doișpe ani. Cred că de data asta eram prin liceu. Se făcuse, dacă mi-aduc eu bine aminte expresia, „o superbunăciune" sau „superbucată". De data asta nu mai era cu bunică-sa și nici nu se mai ținea după mine. De fapt, nici nu se uita la mine, nici nu mă saluta. E adevărat că și eu în perioada grădiniței arătam supermișto... După aia, prin școală și liceu, m-am mai nașparlit... În fine, ideea e că o vreme ne-am tot uitat după ea degeaba prin curtea școlii, eu împreună cu un prieten. Cum naiba să agăț în liceu o gagică pe care o refuzasem în grădiniță?! Păi, ziceți și voi, unde e demnitatea mea, orgoliul meu masculin? Cîteva zile mai tîrziu, se îndreaptă direct spre mine și, în timp ce mie îmi bătea inima ca la fasole, îmi dă un bilet. Era pentru prietenul meu. Andreea voia să se joace cu el.

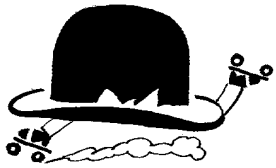

Cum n-am futut eu prima gagică

Să tot fi avut eu vreo 14-15 ani cînd m-au luat bunicii cu ei la băi, pe perioada verii. Stați, nu rîdeți, că nu e ceea ce credeți! E drept, era vorba de stațiunea balneo-climaterică Amara, iar biletul era din ăla de 18 zile, de odihnă și tratament pentru pensionari. Însă, pentru mine, 18 zile cu bunică-mea și bunicu-miu însemnau tot atîtea zile fără maică-mea și taică-meu, ceea ce conta mult pe vremea aia.

Maia și tataia erau niște oameni foarte de treabă. Se trezeau dis-de-dimineață și se duceau la complexul balnear să-și facă mofetele și băile galvanice pentru reumatism. Eu mă trezeam de voie, mă spălam, mîncam un măr, un biscuit cu gem sau ce găseam lăsat pe masă, și apoi așteptam să se facă doișpe-unu, cînd mă duceam să mă întîlnesc cu ei și să mergem la masă, la cantina hotelului. Se servea frumos masa de prînz, apoi bunicu-miu se ducea în cameră să-și facă siesta, iar bunică-mea mergea cu mine la ștrand. La Amara, ștrand însemna lacul acela puturos din care se extrăgea nămol pentru tratament. Dacă-mi aduc bine aminte, intrarea costa 3 lei. Erau vreo două-trei scări metalice care coborau în apă, vreo patru țevi ruginite ieșite din pămînt constituiau dușurile, iar zece metri pătrați pe care se vărsase nisip cu basculanta în urmă cu 20 de ani reprezentau plaja. Pe plajă stăteam doar noi, „șmecherii" veniți, sanchi, de unii singuri la ștrand. Pentru că bunicile noastre stăteau pe iarbă, la umbră, printre copaci, croșetînd șosete de lînă pentru iarnă.

Aici am agățat-o pe Vichi. Blondă, subțirică, ochi căprui, sîni obraznici. Nu mai știu de la ce venea „Vichi". La 14 ani copiii nu se recomandă cu numele întreg. Ce naiba era să zic... „Mă numesc Daniel Beniamin Goace și am terminat clasa a 8-a C de la Școala generală 196 din Capitală"? Cîteva zile au durat tatonările romantice, adică în sensul că eu săream în apă în stilul „bombă", chiar lîngă capul ei, sau o stropeam cînd stătea întinsă la soare pe cearșaf. Țin minte clar că era mai mare decît mine cu cel puțin doi ani. Și că ea nu era cu bunicii. De fapt, Vichi nu era cu nimeni. Locuia chiar

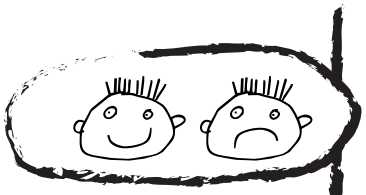

acolo, în satul Amara, și era destul de dezghețată pentru o fată de la țară. După ce ne-am împrietenit, distracția noastră consta în ieșitul cu salteaua mea gonflabilă în larg (lacul era destul de mărișor), prilej pentru ca eu să îi pun mîna pe picioare și pe sîni, pe sub apă, iar ea să chicotească, chipurile, rușinată.

La un moment dat, nu știu ce naiba pariu punem noi... O prostie... Ceva gen „Cine cîntă melodia «Stau în unitate»?“, care se auzea în draci la megafoanele străndului. Pentru nostalgici, țin să reamintesc aici cîteva versuri:

Strofa 1:
Nu știu ce s-a întîmplaaat, s-a mărit armaaata
Bani nu îmi trimit de-acasăăă, nici maaama, nici tata.

Refren:
Staaau în unitate, faaac tîrîș pe coate
Fac sectoare și plantoane, pîn' la libeerare.

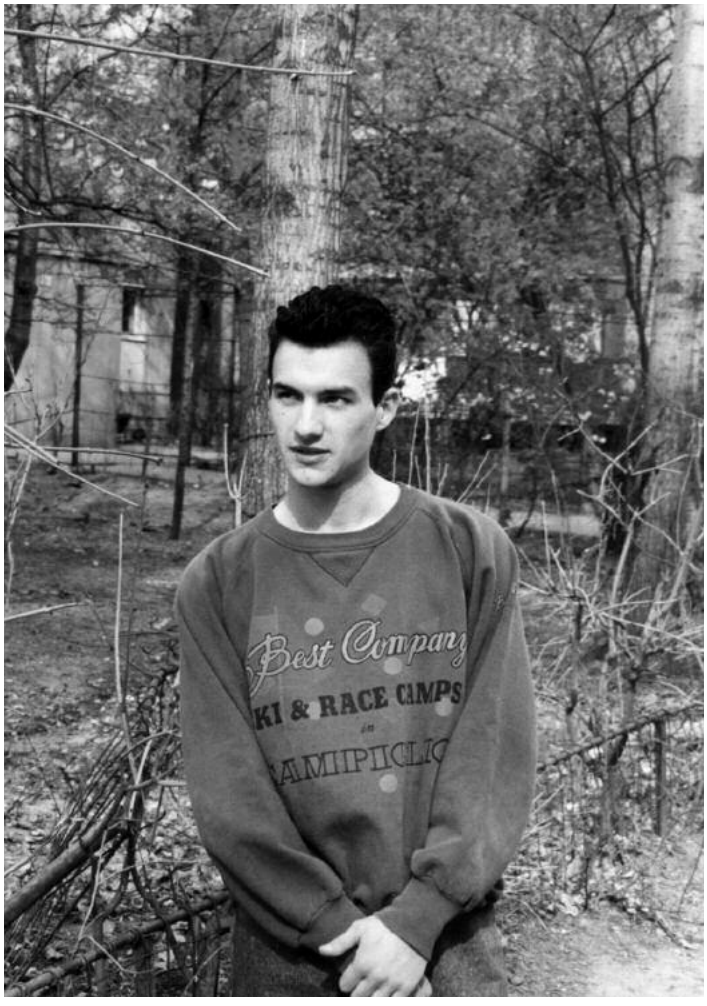

Nu vă uitați că șchioapătă grav la rimă și ritm! Era trupa Albatros, melodiile lor se ascultau în orice butic de cartier, erau pe culmea succesului. Nimeni nu se mai uita că nu rimează „coate“ cu „liberare“ sau că primul vers are 12 silabe în timp ce versul doi are 14. Așaa... Deci, eu zic că e formația Albatros, ea zice alt nume, nu mai țin minte care, o prostie. Tot eu stabilesc și miza... Dacă cîștig pariul îți fac ce vreau eu. Ea stă, se gîndește un pic, apoi acceptă. Tan-ta-naaaa! Îmi frec mîinile fericit... Ajungem pe mal, verificăm răspunsul corect la niște prieteni comuni și se hotărăște că am avut dreptate: Albatros e răspunsul corect. Așadar pot să-i fac chestia aia pe care o vreau eu. Acuma rămîne de stabilit la care anume „chestie“ v-ați gîndit voi. Eu, mai timid din fire la vremea respectivă, mă gîndisem la sărutat. Mă rog, ăla complicatu', cu limba... Ea, bag de seamă, se gîndise la cu totul și cu totul altceva, pentru că seara, la adăpostul unor boscheți dintr-un parc, m-a întrebat exact ca în reclama aia la Pepsi fără zahăr: „Are you sure?“. Adică „Ești sigur că vrei să o facem?“. Eu: „Ăăă... da, normal!“, am răspuns buimac, după care am sărutat-o cum bănuiam eu că se face. A fost extrem de surprinsă, dar am pus-o pe seama gestului meu ușor stîngaci. Nu știu pe unde o umbla acum Vichi a mea, dar eu unul sînt gata să repar mica neînțelegere de acum 15 ani...

Salvați de lăcățel

Prin 1994, să fi tot fost prin clasa a XI-a, cînd m-a inițiat cineva în meseria de spărgător. Nu, tăticu', nu spărgător de site-uri! Pe vremea aia nici nu știam ce-i aia Internet... Mă refer la meseria de spărgător de lacăte. Vorbesc foarte serios...

N-aveți idee cît de ușor se deschide un lacăt. Vă trebuie un ac îndoit la vîrf și multă răbdare. Abilitatea se dezvoltă după multe ore de antrenament și, mai ales, după ce exersezi cu mai multe tipuri de lacăte. Eu îmi confecționasem o „sculă" ultraperformantă dintr-un ac de seringă din trusa de la spital a maică-mii, cu vîrful îndoit la menghina de pe balcon a lu' taică-meu. Instrumentul avea avantajul că era din oțel, deci se îndoia/rupea mai greu, și că avea un mic mîner din plastic. Era suuuper! Mi-aduc aminte că într-un sfert de oră deschisesem toate cutiile de scrisori, care erau protejate cu lăcățele, de la parterul blocului. Apoi am coborît la subsol, pentru a-mi testa cunoștințele dobîndite pe lacătele mai serioase de la boxele vecinilor. Spre deosebire de parterul blocului, subsolul era mediul perfect, ca un fel de poligon de spargeri: lacăte multe și felurite, întuneric, liniște, puteai să lucrezi fără a fi deranjat. Am deschis cel puțin șapte boxe în mai puțin de o oră.

Atunci am înțeles satisfacția pe care ți-o dă nu atît pătrunderea într-o incintă care nu-ți aparține... adică și asta... Dar mai mult plăcerea de a depăși un sistem de protecție cum e lacătul. Adică niște chinezi se chinuiseră să creeze un mecanism din metal, cu cheiță, iar tu le desființai opera în mai puțin de cinci minute cu o sîrmă îndoită la capăt.

Dușmanul era și el împărțit pe categorii. De regulă, lacătele cele mai lucioase și alea cele mai arătoase se desfăceau cel mai ușor. Băgai acul pînă la capăt, scobeai cu el stînga-dreapta-stînga-dreapta încercînd să agăți pîrghia care bloca zaua de metal. Momentul de climax era atunci cînd se auzea „clinc!". „Clinc!" făceau cele chinezești... „TriCircle", parcă... sau cele „Diamond". Pentru că alea rusești făceau „zang!". Cel mai mare lacăt pe care l-am desfăcut era unul rusesc și cred că avea pe puțin jumătate de kilogram. Singura emoție pe care mi-a dat-o cînd l-am deschis a fost să nu-mi cadă naibii pe picior. Altfel, nu mi-a rezistat mai mult de trei minute.

Ce făceam cu ele odată desfăcute? Pe alea mai ciudate le confiscam pentru antrenament. Pe cele normale, care nu-mi puseseră mari dificultăți, le lăsam acolo unde le găseam, însă deschise. Vă imaginați surprinderea vecinilor mei din blocul F3 din cartierul Titan cînd, într-o zi, și-au găsit toate boxele descuiate și nimic furat dinăuntru. Nici nu puteau reclama la Poliție, că rîdeau ăia de ei. Ce să spui? „Dom'le, mi-au spart boxa!" „Bun, și ce vă lipsește?", întreba polițistul. „Absolut nimic! Hoții mi-au lăsat și lacătul în inelul din ușă." Inutil să vă mai spun că lucram cu mănuși, ca să nu las amprente. Citisem de mic toate cărțile din bibliotecă din Colecția „Enigma". Raymond Chandler și Agatha Christie erau la degetul meu mic. Cît despre Haralamb Zincă și Chiril Tricolici nu mai vorbesc... În cazul meu, „căpitanul Apostolescu" nu avea la ce să intervină. Cu lacătele confiscate mă antrenam cît să le prind șpilul, apoi le găseam diverse întrebuințări, chiar și fără cheie. M-or fi înjurat multe vînzătoare de la chioșcurile RATB din cartier cînd au încercat seara, la sfîrșitul programului, să părăsească ghereta, cu un lacăt străin plasat pe dinafară. În perioada aceea, femeile de serviciu de la noi din Liceul „Matei Basarab" au stat mai mult blocate pe dinăuntru, în cămăruța lor, decît la șmotru pe holurile liceului.

Cel mai tare era să mi-o iau cînd i-am băgat un lacăt colegului Brihăcel Nicușor prin toate butonierele de la geaca aflată în cuier. Pe seară, după sfîrșitul orelor, afară începuse să viscolească, iar nefericitul a trebuit să meargă acasă cu jumătate de haină mototolită sub un lacăt, pe care acasă și l-a tăiat cu bomfaierul.

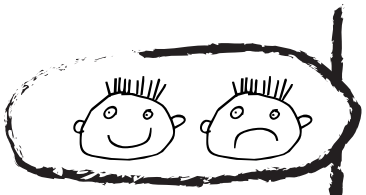

Înjur'te, mărgăritare!

Atenție!
Acest text poate conține cuvinte obscene cenzurate!

Am fost odată ca niciodată, că de n-aș fi nu v-aș mai povesti, eu, mic copil prin cartierul Titan. Și, cum mă jucam eu cu toți golanii prin spatele blocului, ce-mi auzeau urechile? Numai înjurături, bineînțeles... Că doar ce dracu' să vorbească o gașcă de derbedei într-o mahala de la marginea dinspre porumb a sectorului 3, prin anii '80? Îmi aduc aminte că cei mai tari erau Cristi, zis Cristașu, și Lucian, zis Lucică, zis Luca, zis Luceasu. Subiectul preferat al înjurăturilor marca Cristașu și Luceasu erau morții. Aveau zeci de posibile variațiuni pe tema rudelor decedate ale celui care fie nu-i lăsa să joace diri-diri, fie nu-i urma la dat spargere la corcodușe, fie nu dădea pasă la fotbal. Nu știu ce or mai face cei doi, Cristașu și Luceasu, ultima oară (prin '95) auzisem că ar fi plecat să „lucreze" pe-afară... Ceea ce știu sigur este că, undeva pe la o bancă din Zürich sau Geneva, există negreșit un angajat onorabil căruia în copilărie noi îi spuneam Liviu Nebunu. Pentru el, înjurătura favorită trebuia să conțină denumirea organului genital bărbătesc, domeniu în care Liviu Nebunu, îmi amintesc de la sesiunile de măsurat penisurile din ghena de gunoi, era foarte supradotat. Dacă nu conținea organul sus-amintit, înjurătura trebuia să conțină musai măcar un act sexual, indiferent că era de tip hetero, homo, popo, zoo, porno etc.

Acestei elite de înjurători profesioniști i se adăuga o listă lungă de amatori, a căror plajă de înjurat acoperea mai mult zona dintre „Du-te, bă, dracu'!" și „Tîmpitule!", cum ar fi: Doru de la 1, Mălin de la F4, Sandu, Titi, Șușu, Serga, Toni, Manole etc... Și cred că ar fi nedrept să le omit și pe fete. Spre exemplu, era de preferat să nu intri în gura lu' Florina de la etajul 5 sau a Emiluței, vecina și prietena ei bună. Copiii ăștia de care vă zic – aveau între 11 și 15 ani – și-o băgau și și-o scoteau într-o multitudine de situații, nu neapărat cînd se enervau. Din momentul în care intrai în raza vizuală a lui Liviu Nebunu erai întîmpinat, îndeobște, cu „Ce... *beep*... mea faci, mă?", pe post de salut. Dialogul urma, mai mult sau mai puțin, în forma: „Scoți și tu în... *beep*... mea mingea aia afară?".

Ceea ce vreau să spun este că, pe-atunci, să-mi bag... *beep*... dacă mă supăram! Ăsta era limbajul și nu se oftica nimeni... Mă rog, se mai înfoiau ei ăia mai mari: „Ce, bă, m-ai înjurat de mama?!". Adică, chipurile, mai merge cu „Să-mi sugi... să ți-o bag... să-ți dreg...", dar totul pînă la mame. Ceea ce îmi aduc clar aminte e că eu unul nu m-am supărat niciodată. Pe de-o parte pentru că, fiind și ceva mai mic decît ceilalți, nici nu prea înțelegeam despre ce e vorba în unele înjurături. Și tot pe de-aceeași

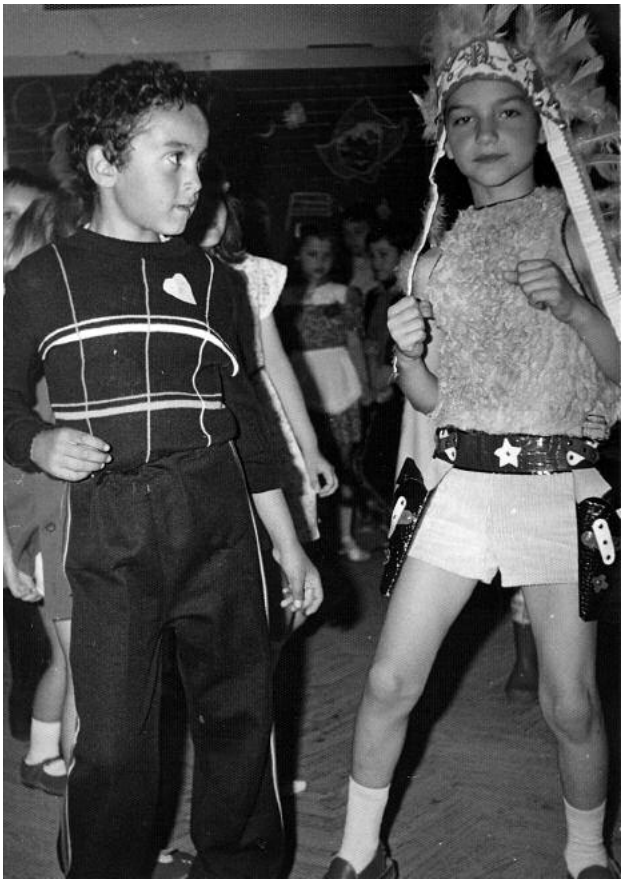

parte, oricum nu aveam ce să le fac. Pe de altă parte, mi se părea imposibil ca cineva să întrețină relații sexuale – ce naiba o însemna aia?! – cu niște oameni care au trecut în neființă. În plus, luam înjurăturile ca pe ceva inofensiv, pentru că în 100% dintre cazuri nimic din ceea ce se promitea nu se punea în practică. Spre exemplu, chiar dacă s-a enunțat de sute de mii de ori, nimeni nu lua liftul pînă la etajul la care locuia mama lu' Titi ca să aplice ceea ce i se promitea lu' fiu-su de zece ori pe zi. Erai înjurat în spatele blocului din orice. Dacă ar fi fost să aibă cea mai mică legătură cu realitatea, mamele noastre ar mai fi sughițat și-n ziua de azi, la cîte referiri la persoana lor s-au făcut în copilărie.

De-aia zic, nici nu știu cînd s-a întîmplat schimbarea... Astăzi, dacă vreun retardat apucă să-mi arunce un „'Te-n... *beep*... mă-tii!", la nervi, într-o intersecție, pentru că i-am „tăiat" puțin fața, îmi vine să mă dau jos la el cu levierul. În urmă cu vreo 20 de ani, într-o situație asemănătoare, treceam mai departe cu bicicletele, nepăsători, sau, cel mult, ne așezam amîndoi cu fundul pe bordură și începeam să depănăm fantezii sexuale despre rudele noastre de gradul 1 și 2.

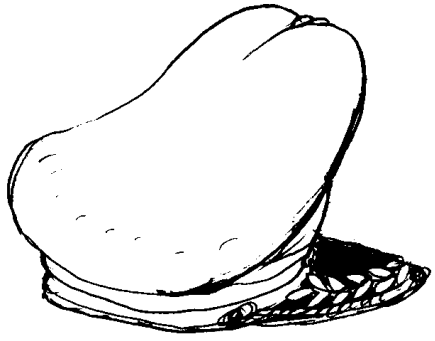

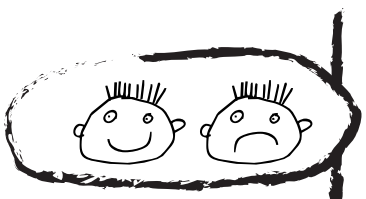

Florin Iaru

- Luminița, *mon vrai amour!*

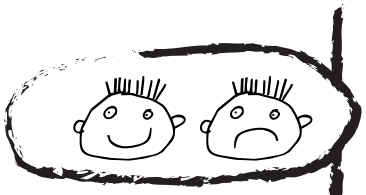

Luminița, mon vrai amour!

La șase ani visam să fiu pui de leu. Pentru că numai așa mă puteam tăvăli pe divanul nostru vechi, roșu, descărnat, cu Luminița. Tot împreună cu ea puteam sări de pe șifonier pe același divan, deșelîndu-l și mai tare. Desigur, mai erau și alți băieței care încercau – cu succes – să schimbe joaca, într-una mai bărbătească, dar eu numai pentru ea eram leul rănit care caută alinare și aduce dragoste.

Locuiam pe Doamna Oltea, la un demisol lung și întunecos, în gazdă la generalul (r) Șoarec. De figura

pleșuvă a bunului general se leagă primele mele versuri – dar asta e altă poveste.

Organizarea copilăriei mele era așa: peste gard, Marian, în curtea cea mai mare, Bobo, în capăt, pe stînga, spre stadionul Dinamo, Irinel, iar înapoi, vizavi de casa noastră, stăteau Luminița cu fratele ei, Sorin. Luminița era (spun acum, cu ochii neiertători ai maturității) o schiloadă negricioasă, plină de julituri. Se umplea de bube la genunchi troncănind trotineta mea, apoi pe-a lui Irinel și abia la sfîrșit pe a ei, pentru că, după nenumărate căzături, vehiculelor iubirii noastre li se tociseră lagărele, le săriseră piulițele și li se îndoiseră roțile. Luminița era singura fată din grupul nostru, pentru că era singura de vîrsta noastră. Ăsta era paradoxul „Doamnei Oltea“. Alte fete între 5 și 7 ani nu mai crescuseră pe acolo. Dar, pe Luminița, asta n-o făcea mai prințesă, de vreme ce era așa cum era: uscățivă, negricioasă (bronz oltenesc) și bătăioasă. Ce contează? Ochii pasiunii sînt daltoniști.

Știam, însă, că e fată. De unde știam e mai greu de spus. Poate pentru că purta fustiță… Da’ ce, eu nu purtasem fustiță sinilie la grădiniță? Toți băieții aveau șorțulețe. Pe care le uram!… Sau pentru că își făcea bucle. Dar și bunică-mea, cînd sosea, rar, pe la noi, îmi făcea un soi de buclă cu tocul… Enervant, înjositor! Eu cred că era ceva în aer, din aer aflasem că fetele se deosebesc fundamental și întunecos de băieți. Știam că Luminița e diferită, că are ceva, că n-are altceva, dar ce, de ce, cum și unde nu știam. De aceea eram un

vajnic pui de leu, străbătînd savanele, deșertul, dunele, stepa și taigaua (ăsta da, cuvînt tare!) și adulmecînd-o pe Luminița.

Dar după-amiezele, de cum scăpam din blestemata de grădiniță, ieșeam la joacă. Iarna, cazemate, vara, săpături în curte, primăvara, meciuri de fotbal pe maidan, iar toamna… Povestea mea începe toamna, cu un drum între demisolul nostru și o gropiță cu nisip. Duceam în brațe un borcan mare – aveam de construit în curte un bazin pentru corăbioarele de hîrtie. Săpam cu lopățica, turnam apă cu furtunul și transportam nisipul cu borcanul. Irinel și Luminița mă sprijineau din răsputeri. Ea făcea corăbioarele de hîrtie, iar Irinel sărea ca o capră în jurul gropii, țipînd cît îl țineau bojocii și suflînd în ambarcațiuni. Ei, exact cînd băgam gonetă, am căzut ca o plăcintă, borcanul s-a spart, mi-au intrat cioburi în umăr, sîngele a țîșnit, iar prietenii mei au fugit ca din pușcă. M-am pus pe urlat, cum era și firesc, iar bătrînul și bunul general m-a pansat. Bag seamă că fusese mai mult strateg și nu

... FIECARE SOLDAT POARTĂ ÎN RANIȚĂ BASTONUL DE MAREȘAL, DAR ÎN CAZUL NOSTRU, FIECARE ADOLESCENTĂ POARTĂ ÎN CHILOȚI MÎNUȚA LUI IRI.
MALDALE.

prea le avea cu arta chirurgiei, fiindcă am rămas cu un semn urît, pe viață, spre disperarea mamei. Odorul ei era de-acum însemnat. Da, dar pe odorul ei semnul răscrăcărat de pe umărul drept urma să-l ducă pe culmi.

De-a doua zi, cu pansamentul mare în jurul brațului, aveam de ce să mă umflu în pene. Mai ales în fața celor doi martori. Lași. Lașitatea lor îmi dădea fiori de plăcere, puteam să-i privesc în ochi și să-mi simtă disprețul. Lașitatea Luminiței avea ceva duios, a lui Irinel era impardonabilă. Dar nu mă miram. Irinel era băiatul mamei. Și, mai ales că fugiseră amîndoi, puteam să povestesc cu lux de amănunte cum am zăcut în sînge, luptîndu-mă cu moartea, strigîndu-mi prietenii care zăceau răpuși pe stînci. Și din toată aventura mai rămăsese un pansament alb. Dacă îl săltam puțin, puteam să le arăt tăietura! Dar n-aveam să le-o arăt!

Numai că, după-amiază, mă trezesc că Luminița vine decisă, călare pe trotinetă:

— Vreau s-o văd. Dacă n-o s-o văd, o să-ți pară rău!

M-am fîstîcit. Am tras ușor de marginile bandajului. M-a durut și asta m-a întors din drum.

— Au! Mă doare!

Curiozitatea fierbea.

— Dacă mă lași să văd, îți arăt și eu ceva.

— Ce?

— Găurica de la cercel, încă e roșie!

Bună și găurica de la cercel, mi-a dat curaj. Am înșfăcat voinicește marginea pansamentului. Am săltat puțin. O pată de sînge cît o unghie a străbătut tifonul. Luminița a rămas cu gura căscată. Imediat și-a scos și ea cercelul și mi-a arătat. M-am apropiat de urechea ei să văd și am atins-o cu genele.

— Mă gîdili!

Nu eram foarte interesat de cica-

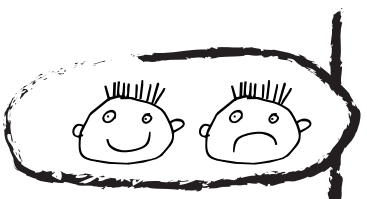

tricea din lobul urechii, însă îmi era dat să mă apropii de ea altfel și mi-era, brusc, foarte cald. Zuluful de lîngă ureche mi-a intrat în nas. Am pufnit. Pe cînd pufneam, clap, clap, ca vîntul și ca gîndul, Luminița și-a desfăcut și și-a închis bluzița. N-am văzut nimic, dar am fost foarte impresionat.

Așa am intrat în casă, precipitați amîndoi, rîzînd și tulburați. Ne-am dus în camera din mijloc, cea cu divanul deșelat, dar nu cu chef de țopăială. Știam amîndoi ce aveam de făcut. Luminița și-a dat jos chiloțeii într-o clipă, eu, la fel. Bang! Zdrang! Nu mai văzusem niciodată. Fetele astea… aveau… aveau ceva… era de neînțeles și, totuși, atît de uman. Ca doi pumnișori ascunși în burtă, ca două vălurele de carne, ca un obraz încrețit de rîs… Luminița era mult mai uimită decît mine. Mi-a zis:

— La Sorin nu face așa.

Știu că e de necrezut, dar aveam erecție. Mă speria, îmi plăcea. Totul mă trăgea spre fată, altfel decît pe puiul de leu rătăcit. Era de neînțeles, dar implacabil. Ne-am uitat cu atenție la sexele potrivnice. Pe tăcute și cu știința sălbăticiunii, am intrat ușurel în ea. Am stat așa cîteva minute, respirînd sacadat, fără să mișcăm, fără să facem vreun alt gest, privindu-ne-n ochi. Asta era tot.

— Îți place?

— Dar ție îți place?

— Îmi place!

— Și mie îmi place.

După un răstimp, ne-am descleștat. Aveam sentimente groaznic de confuze. Fusese mai frumos ca-n vis, cel mai minunat lucru din lume, dar… știam că nu e de spus la nimeni, că ăsta va fi secretul nostru. Luminița mi-a dus degetul la buze. Am dat din cap. S-a auzit glasul mamei, apoi i-am văzut gleznele la fereastră, trecînd spre intrare. Cînd a intrat, ne-a găsit lîngă o cărticică de colorat. Eram stingher pe dinăuntru, dar știam și nu știam de ce. Luminița s-a ridicat brusc:

— Mă duc să mă dau cu trotineta!

Din ziua aia, cînd era absolut sigur că nu va fi nimeni acasă, Luminița venea și reluam ritualul dezbrăcării, cu aceeași plăcere înfiptă în vîrful capului. Nu ne mișcam niciodată ca oamenii maturi, dar descoperisem animalul cu două spinări. Nopțile care au urmat au fost pline de monștri, de șerpi și de zbor. Iar pasiunea mea creștea. Descoperirea că mosorelul pentru pipi *știe* să facă și altceva îmi înflăcărase imaginația. Cînd eram sigur că va reveni iubirea vieții mele, mă schimbam. Mi-era bine în avans. Și ea venea. Ca între amanții hîrșiți, ritualul despuierii era deja formalizat.

Uneori, pe cînd stăteam pe ea, puneam ceasul cu secundar. Măsuram plăcerea, uimindu-ne, de fiecare dată, de intensitatea și durata ei!

Așa m-a luat Luminița pe nepregătite:

— Cît mă iubești?

Am stat o clipă pe gînduri (că doar la o astfel de întrebare trebuie să răspunzi bine, serios și total) și i-am zis:

— Te iubesc de un catralion infinit de infinite de ori!

Cred că am răspuns bine.

Ei, chiar atunci, s-a auzit un oftat. În concentrarea aceea, a fost ca un tunet. Am întors capul instantaneu. Acolo, în cadrul ușii, era cineva!

Generalul și-a dus degetul arătător la gură și a făcut „Șșșt!“, apoi, cu ochii holbați la noi, a mers de-a-ndoaselea, pînă a ieșit din cameră, cu spatele și a închis ușa. Am rămas amîndoi paralizați de frică. Plăcerea zburase, ne băteau inimile ca la două păsărele. Ne-am îmbrăcat repede. Am ieșit pîș-pîș. Nimeni. De-acum, nimic nu mai era sigur. Prin cap îmi zburau două cuvinte și două imagini: mama, tata… Luminița a încălecat pe trotinetă și a zbughit-o. Am încercat să ies din curticică demn și nepăsător. Dar nu m-am putut stăpîni. Am întors capul. La etaj, de după perdea, umbra generalului a fluturat din degete.

Din clipa aceea, nimic n-a mai putut-o convinge pe Luminița să se mai dezbrace pentru mine, niciodată. Ce-i drept, la începutul primăverii următoare, mă mutasem deja pe bulevardul 1 Mai. Altă viață!

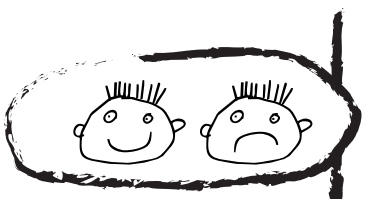

Alin Ionescu

- Monica, Ana, Florentina: nume pe zăpadă
- Izgurițchi isălța, lecă noș deța,
  lecă noș deța
- Masturbare inumanum est
- Filmul primei bătăi nu se uită niciodată

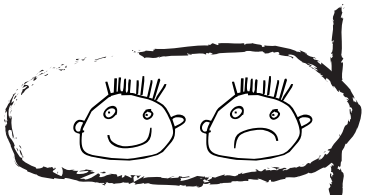

Monica, Ana, Florentina: nume pe zăpadă

În iarna aceea zăpada se pusese încă de la începutul lui noiembrie și era atît de mare încît oamenii tăiaseră cărări de la ușile caselor pînă în stradă ca să poată merge la lucru. Prin șanțurile alea noi ne înghesuiam spre școală ca niște pui de eschimoși înșirați pe o banchiză. Dani era cel mai slab coleg, un fel de os subțire îmbrăcat în piele. Cînd intra în clasă și începea să se dezbrace, se subția neverosimil; parcă eram la circ și vedeam cum un elefant își dă jos pielea și carnea și se transformă într-o girafă. Cu toate astea, Dani mînca de rupea. Două pîini făcute sandvișuri încăpeau în el într-o singură pauză. Mînca cu o foame care te contamina și indiferent ce-ar fi băgat în el te făcea să poftești. Odată a mîncat o pîine mare, rotundă și rece; mușca din ea cu determinarea cu care un rechin devorează cadavrul plutitor al unei balene. Chiar și atunci cînd tenacitatea aia nu se potrivea deloc cu roata de pîine crudă din miezul căreia nu se simțea nici o aromă cît de cît îmbietoare, da, chiar și atunci, Dani îți făcea foame. Pe-atunci, viața alimentară era încă una tihnită, căci taicăsău era chelner la restaurantul *Victoria* și, cel puțin din punctul ăsta de vedere, era un copil fericit. Mai tîrziu, peste ani, cînd foamea a-nceput să roadă din sufletul nostru, probabil că nici Dani n-a mai fost atît de sătul, dar așa cum îmbuibarea nu lăsa urme pe trupul lui, așa nici lipsurile nu păreau să-l modifice în vreun fel. Același schelet prelung peste care Dumnezeu trăsese o prelată din piele de om. Însă atunci, cînd foamea nu venise încă, ceea ce aducea umbră în sufletul lui Dani era, firește, iubirea neîmpărtășită. O brunetă subțirică îi bîntuia visele și atît de tare i se lipise de inimă încît parcă nici stomacul nu-i mai mergea ca înainte. Pentru prima dată în viața lui, Ana trecuse înaintea halelii. Cum o vedea, Dani scotea dumicatul din gură sau înghițea uimitor de repede îmbucătura, se ștergea cu dosul mînecii și zîmbea pînă i se vedeau firimiturile rămase între dinți. Însă Ana nu-l observa, iar el, resemnat, își închidea zîmbetul la loc și începea să mestece agale. Iubirea însă nu se mulțumea să-l chinuiască doar pe el, ci se cuibărise, șireată, în alte două suflete mici. Ciuli, un blond grăsuliu cu un nas wagnerian, era înamorat de Florentina cea roșcată, iar eu de bruneta Monica, o fată care stătea la două bănci mai în spate, pe rîndul din dreapta și la care

trăgeam cu coada ochiului pînă simțeam că-mi crapă privirea și-mi dau lacrimile. Umblam toți trei prin frig, luptîndu-ne cu zăpada afînată a parcului și ne evocam iubirile. Eu, Dani și Ciuli, ca niște sclavi goniți din bătătura stăpînelor noastre, hotărîți să facem ceva. Aveam unsprezece ani și ne imaginam că acum e momentul optim să le pupăm pe gagici. Dar pentru asta aveam nevoie de un plan, de o ședință în care să discutăm ce și cum. Era clar: pupatul unei fete nu e o chestie care se face la întîmplare. Îți trebuie ceva timp și o anume pregătire ca să-ți iasă ca lumea. A fost primul simpozion despre sărut la care am participat și din care, mi-am dat seama mai tîrziu, nu m-am ales cu nimic. Fiecare și-a dat cu părerea despre ce e ăla amor. S-au făcut cele mai tîmpite speculații despre ce se întîmplă atunci cînd părinții se furișează seara în dormitor. Oricum, sexul era doar un abur fin, o percepție vagă, un orizont povestit, dar nevăzut pînă atunci de nici unul. Se făcuse frig, umezeala intrase prin încălțări și o simțeam deja în picioare ca pe un cîine care mușcase și rămăsese agățat cu dinții de carnea noastră. Ne-am hotărît să întrerupem lucrările primului congres despre sex & sărut și să mergem acasă. Dar înainte de asta am făcut un legămînt: a doua zi, fiecare dintre noi se va repezi asupra prăzii și o va săruta pe gură. Imediat după asta, în relaxarea care survine unui asemenea pact, Dani a-nceput să se descheie la pantaloni cu gînd să se ușureze. Și poate frigul îndurat sau, cine știe, talentul lui contaminativ m-a făcut și pe mine să-ncep să-mi deschid nasturii. A urmat Ciuli. Și ca într-un puseu artistic, ca-ntr-o formă supremă de delir pușt ănesc, am început să topesc zăpada proaspătă cu jetul călduț, scriind cu penisul, precum cu un condei moale, *Monica.* Apoi Ciuli a început să rîdă și m-a urmat. Numele gălbui al Florentinei a început să se ghicească în nămeți. Ana a început și ea să sclipească din zăpadă. Am rîs cu toții și înainte de a pleca, cu ultimele picături, fiecare și-a cizelat meticulos numele fetișcanei dorite, ca niște cățelandri care-și delimitau teritoriul primei iubiri.

Izgurițchi isălța, lecă noș deța, lecă noș deța

Mam simțit foarte bine în copilărie. Ca tot omul sau, în orice caz, ca majoritatea adulților. Pușt ănia e ca un loc al unei crime. Faci ce faci prin viață și, din cînd în cînd, tragi o tură prin timpurile cele mai bune să vezi ce mai face fericitul cadavru al eului tău, care zace acum ascuns sub un munte de griji și probleme tîmpite. Așa că m-am gîndit să profit puțin de almanahul acesta și să purced la un remember scurt. Ca orice copil fără ureche muzicală și talent la limbi (românești și străine), dar cu mare dragoste de fredonat cîntece, am maimuțărit ani la rînd o grămadă de refrene și fragmente smulse din melodii celebre pe care le ciupeam de la radio sau de la televizor. Cei avizați mai țin minte probabil că, dimineața, de la opt la nouă, din radioul „Albatros“ din bucătărie se auzeau melodiile unor C.C. Catch sau Al Bano și Romina Power, alături de vocile unor Karel Gott și Vasili Naidenov. Iată, de exemplu, ce reușea să perceapă creierul meu mic din blues-ul siropos al bulgăroiului: *I răsbirăste ubiceăm te, nă pîrvă ni ă dem, nă pîrvă ni ă den, pubiceăm*

te, răsbirăste. E clar, mi se zgîriase rău de tot placa cu porcăriile astea, dar ce vreți, dacă aș fi fost copil în 2007, probabil că aș fi reținut bucăți din Britney Spears sau din Kylie Minogue. Unora le rețineam stîlcit și numele. Tîrziu de tot am renunțat la Adrian Ocelentano și la Jeni Făraș. Oricum, frate-miu a fost la fel de prost ca și mine. Pe la 14 ani ai lui mi-a trimis o scrisoare în armată și printre altele, ca să mă epateze, firește îmi zicea în ea că cel mai bun actor i se părea Burlan Caster. Apropo, mult timp, înainte să învăț să citesc sau să am curajul să întreb, am crezut că cel care vorbea din televizor la emisiunea ***Drumuri europene*** se numea Aristi de Buhoiu. Nu mai zic de *La donai mobile, cuando malventi, der piu serendi, per verita,* fiindcă probabil unii încă mai cred și acum că transcrierea fragmentului de mai sus n-are nici un cusur. Multă vreme mi-a rămas agățată de creier, ca o scamă muzicală, melodia din filmul indian ***Lanțul aminitirilor*** pe care l-am văzut cu copiii de la bloc într-o vară. După aia am decis că a venit momentul să ne apucăm să învățăm arta indiană a înfigerii cuțitului în copaci. Și la fiecare reușită începeam să urlăm ca dracii: *Ia mu, chi ba ra, cîli, cîli... ta chi taaa na.* Mai tîrziu, pe la zece ani, un coleg de clasă mi-a dat o înregistrare cu muzică străină pe o casetă „ORWO“. Am băgat-o în casetofonul Elektronica 306, o gioarsă sovietică primită de ziua mea, și din difuzorul ăla chinuit a început să se audă *Oto com la ji chiu, a i e nai chiu, oto com la ji chiu me i te, i e na i...* Așa auzeam eu pe-atunci ceea ce urla o formație de rock din China în urechile mele semivirgine. Pînă de curînd am căutat pe Internet să le dau de urmă rocker-ilor chinezi de acum aproape treizeci de ani, dar n-am găsit nimic care să semene. Din genericul desenelor animate difuzate de Balgarskaia Televizia am rămas cu sechela unor ursuleți care cîntau *Izgurițchi isălța, lecă noș deța, lecă noș deța* pentru a ne manipula pe noi, copiii lu' tov. Ceaușescu să ne uităm la desenele animate ale copiilor lu' tov. Jivkov. Probabil că cei care au trăit comunismul la granița cu televiziunea ungară sau sîrbă au alte resturi de amintiri muzicale rămase prin cap, dar există totuși ceva care ne leagă, care ține de muzica unei copilării pe care n-a mai trăit-o nimeni de atunci. Să nu-mi spuneți că n-ați auzit de cimitirul Bellu! Ați auzit, normal, doar treceți săptămînal pe-acolo să vedeți ce mai fac Eminescu și Nichita. Eee, puștan fiind, și stelist înfocat, despre cimitirul Bellu nu știam decît un cîntecel pe care îl fredonam ca pe un strigăt de bătălie: C*înd vine seara în cimitirul Bellu, vine Dinamo să facă apelu', iar pentru Balaci și pentru Augustin, nu mai sînt locuri nici în cimitir*. Imediat, ca un ecou, micii dinamoviști din scara blocului A4 urlau și ei: *Stan și Bran, Zoro și Tarzan, au venit cu macaraua să ia proștii de la Steaua*.

Masturbare inumanum est

Domnul, adică eu, venise acolo cu o trimitere de la un alt domn, doctor mai precis, în care se recomanda efectuarea unei spermograme. Spermograma e o analiză ca toate analizele, cu singura diferență că, în cazul ei, îți recoltezi singur probele care urmează să fie supuse studiului de laborator. Sîngele ți-l scot din venă asistente mai mult sau mai puțin pricepute, pe cînd sperma trebuie s-o obții singur, deși, mi-e destul de evident, asistentele, fiind cadre medicale, s-ar pricepe mai bine s-o facă. În fine. Domnul, adică eu, intră în holul celebrei clinici private situată într-un cartier central, bine pitită pe o străduță cu vechi case boierești renovate cu dichis. De-afară, vilișoara te îmbia să intri. Nu se compara cu spitalele alea de tip cazemată, hale industriale ticsite cu bolnavi, în care numai mirosul ar fi fost suficient să-ți taie din minte orice plăcere, darămite să te mai îmbie să-ți donezi sperma pentru teste. Clinica, în schimb, arăta ca un loc de tihnă, tapetat cu o iederă umbroasă și răcoritoare. Părea locul ideal în care să faci cea mai reușită spermogramă din viața ta de adult. Așadar, domnul, adică eu, intră și se adresă direct unei domnișoare brunete cu picioare lungi, feline, care se iveau dramatic dintr-o fustă mini perfect adecvată funcției de asistentă răspunzătoare de spermograme: „Bună ziua! Am venit pentru o spermogramă“. „Da, luați loc, să vedem dacă e cineva la laborator.“ Domnul, adică eu, se așază, își pune un pahar cu apă și începe să caute din priviri o revistă de specialitate. Din păcate, cît vedeai cu ochii erau numai pliante neîmbietoare. Domnului, adică mie, începuse să i se facă frică: trebuia să se bazeze pe imaginația proprie și, cu toate că dispunea de una cu oareșce capacități, de data asta condițiile îl împiedicau să se concentreze și să facă apel la ea. Imaginația, avea impresia, e o facultate foarte grațioasă. Are nevoie de căldură, de liniște, de un mediu plăcut pentru a se manifesta și nu prea îi place să lucreze în condiții de stres. Iar domnul, adică eu, era foarte stresat. Pe lîngă emoția rezultatului, mai era și atmosfera, care dintr-o dată începuse să pară apăsătoare. În fine, liniștea și calmul rezolvă orice. Poate chiar și conflictul arabo-israelian, darămite o banală analiză în care, pînă la urmă, recoltarea probelor ar trebui să fie o bucurie a simțurilor. Domnișoara apare și domnul, adică eu, cum v-am mai spus, se ridică și vine zîmbind către pupitrul recepției de sub care o mînă delicată scoate un borcănaș de plastic. „A doua la stînga, după aia, cum ieșiți, ușa din față e laboratorul! Lăsați… – aici face o pauză – și vă spune doamna doctor cînd să veniți după rezultate.“ Domnul ia borcănașul, se uită la el în lumină și întreabă pe un ton optimist: „E o cameră specială, nu?“. Bruneta se uită mirată: „Adică?“. „Adică, bănuiesc că există, acolo unde mă trimiteți, materiale care să mă stimuleze în recoltarea probelor.“ În sfîrșit, bruneta zîmbește și apoi răspunde, zîmbind cu inconștiență: „A, nu, e baia!“. Domnul simte că se prăbușește cerul pe el, adică pe mine. Imaginația domnului protestează ca un cal neînvățat cu sunetul gloanțelor și obuzelor și care acum e împins să intre în focul bătăliei. Pleacă cu borcănașul în mînă, intră, încuie ușa și își concentrează toată energia pentru a învinge îndărătnicia unei fantezii inerte. În timpul acesta, diverși pacienți veniți cu tot soiul de alte beteșuguri ciocăneau insistent la ușa toaletei somîndu-l pe domn să iasă afară. Domnul spunea „Ocupat“ și continua să invoce cu ochii închiși o fantasmă, să contureze în imaginar trupul vag al unei doamne generice, să caute să atingă bîjbîind prin catacombele umbrite de timp ale memoriei amintirea unui sîn gol sau nostalgia unei fese. Finalul a fost ca o victorie fără pic de glorie. Un succes obținut cu efort și un borcănaș pe jumătate plin erau o pradă de război mult prea mică. Totuși, după o săptămînă, domnul avea să revină pentru a afla că totul e-n regulă. Biologic vorbind, are toate șansele să fie tată. Dar, oricum, e bine să încerce să bea mai puțină cafea. Cafeaua dăunează grav motilității.

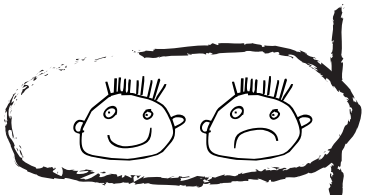

Filmul primei bătăi nu se uită niciodată

Cele două cinematografe din oraș erau ca două peșteri în care elevii fugiți de la ore se ascundeau și pîndeau cu privirea, ca niște lilieci ascunși în întuneric, vietățile de pe ecranul de pînză prăfuită. Fiecare dintre ele era ridicat, ca din întîmplare, în vecinătatea unei școli și, după chiuluri repetate, elevii ajunseseră să se atașeze de sălile uriașe ca de niște stadioane în care ei își aveau peluzele favorite. Îi știau ascunzătorile, intrările dosnice, mirosurile acre și înțepătoare, de loc în care aerul pătrundea adus doar în buzunarele cinefililor de ocazie. Cel mai bun loc era balconul în care te puteai strecura printr-o ușă mică de lemn, înghesuită în spatele unui zid mărunt, și-n care odată cocoțat îi puteai privi de sus pe toți ceilalți și-ți puteai întinde picioarele pe balustradă, ca un nabab. Unii mai și scuipau în capul celor de jos, dar de cînd un tip cît un dulap îl prinsese pe unul, Guriță, și îi smulsese un sfert de ureche nu prea se mai risca nimeni. Cinematograful „Lumina“, ăla la care mergeau Grasu și Chempes, fusese pe vremuri, înainte de comuniști, al unuia, Manolache, care avea și silozul din port, un bogătan care ar fi fost îndrăgostit de Greta Garbo și care se gîndise să facă cinematograf în oraș ca s-o venereze, dar și ca să cîștige de pe urma ei. Într-o noapte, la vreun an după naționalizare, Manolache ar fi fost găsit spînzurat în podul cinematografului. În fine, naiba știe cum fusese de-adevăratelea, dar așa zicea nea Fane, fost măcelar care-și tăiase o mînă cu satîrul și acum ajunsese să rupă bilete și să mătură seara cojile de semințe dintre rînduri. Într-o zi, chiar înainte de niște ore de matematică prost puse, imediat după sport, Grasu agitase în clasă pe toată lumea cu povestea unei faze nemaipomenite:

– Uite-așa un cuțit avea, băi, și cînd a sărit tigrul a sărit și el și să vezi cum a trecut pe sub burta lui, uaffff, l-a spintecat din zbor...

– Minți, Grasule, sărise Toni la el. N-are cum!

– Du-te, mă, că așa e! Sandokan a spintecat tigrul din aer, am văzut eu!

Discuția asta s-ar fi lungit mult și bine dacă băieții nu s-ar fi hotărît pe loc să meargă să vadă filmul. Numai că între timp el nu mai rula la Cinema „Lumina“, în fieful lor, ci se mutase la Cinema „București“, în garnizoana celor de la

școala de lîngă Poștă, acolo unde dacă ar fi îndrăznit să pună piciorul ar fi ieșit cu scîntei.

– Acum să te văd, Toni, dacă ai curaj. Că poate ne-ntîlnim cu ăia de la Școala Poștei și, dacă e, ne batem, zisese Grasu cu poftă.

Acum să nu vă imaginați că bătaia dintre găști era cine știe ce război civil. În general, însemna cîteva îmbrînceli, două-trei scatoalce și multe înjurături destul de simpluțe, majoritatea conținînd cuvintele „cur“ și „dracu'“. Încă nu venise vremea „pulilor“ și nici cea a „pizdelor mamelor lor“.

Era o după amiază de toamnă roșiatică și Grasu, Toni, Chempes, Marinică și Burcilă, cinci tineri din clasa a IV-a, își petreceau o frumoasă oră de geometrie în spațiul întunecat al cinematografului „București“, așteptînd cu nerăbdare scena în care Sandokan, haiduc malaezian de tot kitsch-ul, să spintece în aer burta unui tigru cu un hanger cît toate zilele. Și cînd veni, Grasu începu să strige

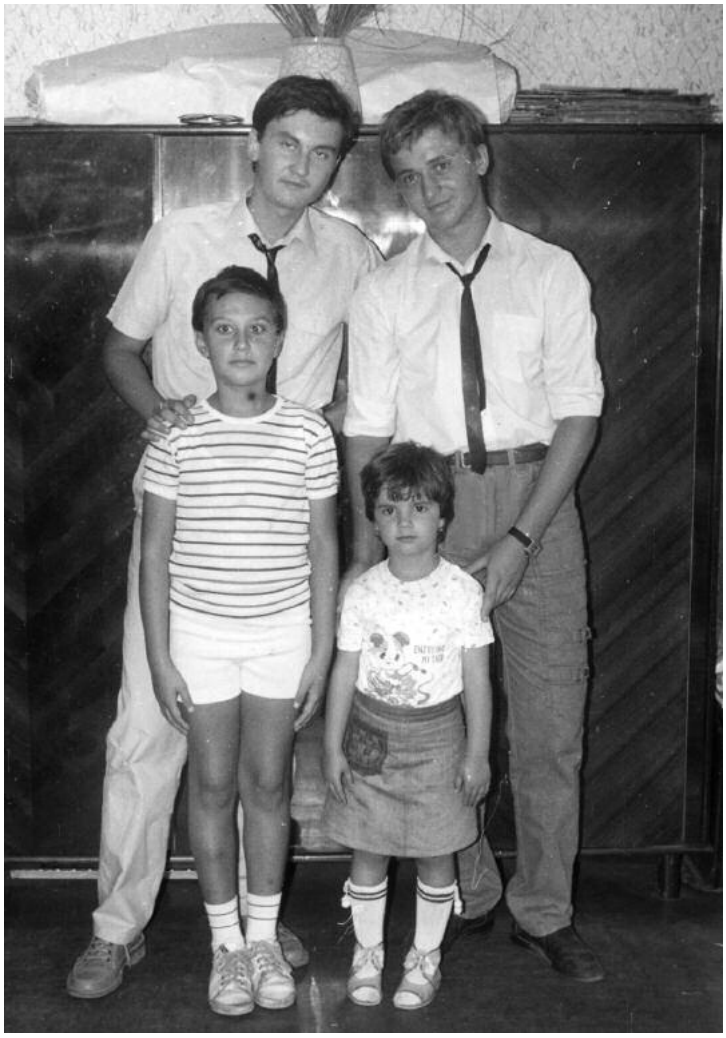

cu entuziasm:

– Ai văzut, mă? Uite cum i-o spintecă în aer! Na, acum mă crezi?

– Te cred, mă, șopti Toni, dar nu mai țipa, că sînt aici unii dintr-a opta de la Școala Poștei. Uite, acolo în spate! Se uită la noi, boule!

– O să ne batem, continuă Grasu, și se răsuci în scaun cu curul spre ecran ca să se uite la ăia.

Lumina se aprinse și vraja se sfîrși. Trei tipi dintr-a opta așteptau lîngă draperiile plușate de la intrare. Bătaia veni dintr-o dată, ca un război mondial. A fost prima bătaie adevărată. O îmbrînceală, un cot, apoi un pumn în gură și Grasu căzu ca o meduză pe covorul de coji de semințe din hol. Toni plîngea, în timp ce Marinică încerca să scape din mîna altuia. Chempes fugise deja și țipa la un domn pipernicit, cu față de șobolan pitic, să vină să-i scape de ăia. Burcilă era singurul care lovea, pe cine nimerea, cu mîinile și cu picioarele. Taică-său era șofer pe basculantă și se vedea că era învățat să încaseze fără să cîrtească. După două minute, toți erau în viață și fugeau spre școală urlînd ca niște războinici încinși de căldura bătăliei. Din nasul Grasului mucii curgeau amestecați cu sînge, dar el rîdea și repeta ca bezmeticul:

– Ai văzut, mă, Toni, c-am avut dreptate cu Sandokan: l-a spintecat din aer... Jîîîîuaaaaaahhhh.

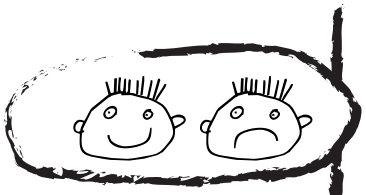

Corneliu Ivanciuc

- Pomul cunoașterii binelui și răului
- Găsitorului bună recompensă
- Oamenii de departe
- Întâmplări banale
dintr-o sală de cinema de cartier
- Când tata era puțoi
- Umbra ucigașă a lui Petre Puț
- Amintiri despre migrația
ciorilor în Scandinavia sau în Arctica
- Amintiri din vremea Beatles-ilor

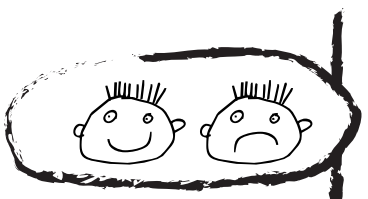

Pomul cunoașterii binelui și răului

Lena Orășanu a fost cea mai fabuloasă vecină pe care am avut-o în copilărie. Era atât de inventivă și de hâtră, încât o dată, ca s-o sperii, mi-am pictat fața cu acuarele, în roșu și negru ca indienii sălbatici, și ea s-a speriat de mine atât de tare, crezând că-l vede pe dracu' gol, încât a căzut în fund și și-a julit noada, și a ținut-o cu fierbințeală și nădușeli, preț de o săptămână și încă două. Lena era minionă și mai păstra nealterate, din frumusețea ei de odinioară, ochii codați și veseli, de un căprui aproape smaragdin, cu două rânduri de cerculețe vișinii în jurul irisului, obrazul alb cu pielea întinsă și grația mâinilor ca de copilă. Mâncărurile ei preferate erau pomana porcului, laptele de pasăre și dovleacul copt în cuptor. Îi plăcea să bârfească cu mama ceasuri în șir, în după-amiezele de iarnă în care soarele apune când nici nu te aștepți. Într-o noapte am visat că ea a făcut cerul și pământul, iar a doua zi, Lena m-a închiriat de la mama mea, ca pe un sclav domestic, pentru zece lei, ca să-i fac cumpărăturile de primăvară. Pe strada mea, eu eram cel mai potrivit vițel de povară, pentru asemenea îndeletniciri nu lipsite de un farmec insolit, care mă ajutau să învăț o mulțime de lucruri despre natura umană. Mi-a pus în cârcă o raniță albastră de mușama, care putea îngrozitor a hoit de moș dintr-un azil de bătrâni, și am plecat împreună la băcănie – eu țopăind ca un vrăbioi în fața ei și ea legănându-se ca o rață în spatele meu –, unde vânzător era un ungur rău și peltic, cu mustața zbârlită ca de jder păsărar și cu ochii ascunși îndărătul unor ochelari cu rame groase de baga, cu lentile cilindrice, care nu știa o boabă românește și răspundea fastidios la tot ce-l întrebai *nem tudom*, și mă fixa cu privirea lui flămândă, așteptând să-mi sară parcă în spinare, dintr-o clipă-ntr-alta. Ca să-i faci comanda, trebuia să-ți lipești degetul pe lăzile cu alimente și să-i zici *cukor*, adică zahăr, să-i fluturi pe dinaintea ochilor lui pofticioși cele zece degete de la o mână, dacă le aveai pe toate la tine, ceea ce însemna că vrei zece kile, dar mult mai complicat era când cereai, așa cum făceam de obicei, când mă trimitea *maman* la cumpărături, câte o jumătate sau un sfert de kilă.

Am cărat, aproape o zi întreagă, douăzeci și opt de sticle de jumătate de litru de ulei de floarea-soarelui, cincisprezece kile de zahăr, nouăsprezece de făină și zece de mălai, adică de trei ori cât greutatea propriului meu corp, și Lena a stivuit frumos proviziile în cămara

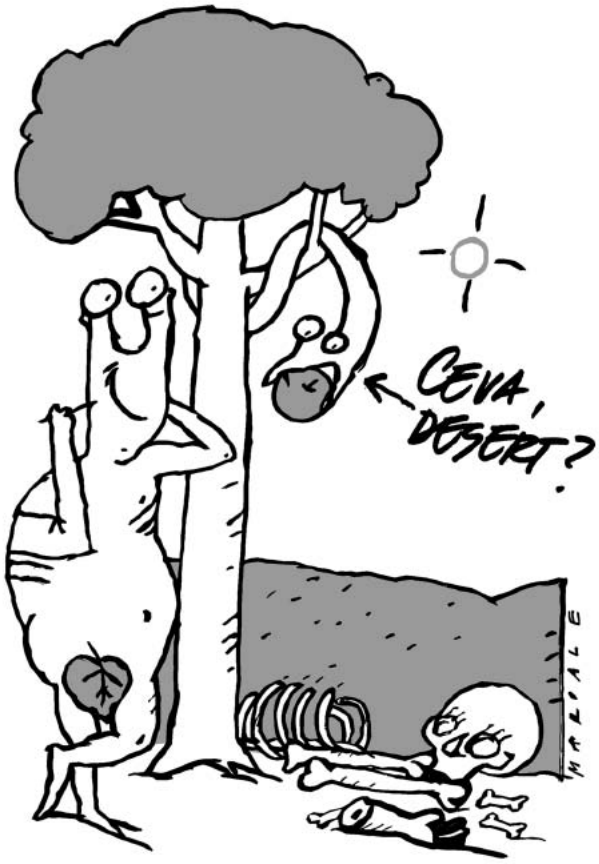

de alimente, ca să aibă ce stinge bărbatul ei Luca Orășanu, care era bețiv și zugrav, și pe care îl interesa mai mult pileala decât potolul.

Curtea Lenei semăna cu grădina raiului, era înțesată de cele mai nevisate flori de pe pământ, unde creștea pasiflora sau floarea-lui-Iisus, care seamănă cu cununa de spini pusă pe capul Mântuitorului și ale cărei flori de un albastru ultramarin au pistilul în formă de ciocan, iar staminele în formă de cuie, cu care El a fost țintuit pe lemnul crucii, alături de un aloe uriaș și de un păr *allora,* și în mijlocul ei trona, de-a lungul verii, Pomul cunoașterii binelui și răului, care era un smochin adus în tinerețe de Luca din Grecia, când a fost marinar. Toamnă de toamnă smochinul era scos din pământ, transvazat într-o oală mare de tuci și arestat ca pușcăriașii într-o pivniță umedă, mucedă și întunecoasă pe răstimpul iernii. Lena m-a dus de mână în grădina raiului, mi-a arătat toți pomii și mi-a zis așa:

– Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din Pomul cunoașterii binelui și răului, care este smochinul meu aici de față, să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei cunoaște adevărul și vei fi nefericit peste poate.

Cuvintele ei era înfricoșate și privirea Lenei a luat în cătare un nor negru de ploaie, ce plutea pe deasupra capetelor noastre, când mi-a spus toate acestea. Era pe la sfârșitul lunii mai și în aer plutea un puf străveziu, iar mie nu-mi trecea nimic altceva prin cap în clipele acelea decât cum să apuc să mănânc din smochin cât mai repede, ca să cunosc ce este adevărul.

Cred, totuși, că e mult spus că Luca, bărbatul Lenei, care a adus smochinul din Grecia, a fost marinar, dar odată ce s-a îmbarcat ca zugrav și vopsitor pe o navă, înseamnă că el fusese vaporean adevărat. Câtă vreme naviga cu corăbioara lui încoace și-ncolo ca Ulise, de-a lungul și de-a latul Mării-noastre-cea-din-mijlocul-lumii, pentru a se îmbăta mai apoi ca un purcel ordinar în cârciumile porturilor pe unde-l mânau îndeletnicirile, în Istanbul, Smirna, Pireu și Alexandria, că mai departe de Egipt n-a pus piciorul în viața viețișoarelor lui, Lena îl aștepta ca Penelopa în căminul lor din Colentina, cu gardul lui împresurat de mâna Maicii Domnului și de vrejuri de clematis, că înainte de război au locuit în București, și-i gătea ciorbe cu borș ca în Regat, cu patru legături de mărar și pătrunjel tocat și cinci păstârnaci groși cât o gleznă de vacă la o porție, și sporovăia din cerdac cu cucoanele din cartier, că stăteau Lena și Luca la casă cu curte, apoi după război s-au mutat înapoi în Maramureș, că Lena era din Iapa, aflată la două mile mai la vest de Sighet, iar Luca, din Ocna Slatinii, la o milă spre nord.

Toată iarna nu visam decât ca Lena să scoată smochinul din pivniță, iar după ce-l răsădea în pământ, îmi număram zilele după cum pomului i se umflau bocceluțele acelea de fructișoare, ca niște lindicuțuri de domnișoară, ce creșteau copăcel de la o zi la alta, dar abia după ce le polenizau temeinic albinele și viespile, pe care le ajutam să le fecundeze cu mâinile mele. Le prindeam atent de aripi, ca să nu mă înțepe cu acele lor șirete, le băgam cu de-a sila în găozușul lor cu perișori verde-transparenți și le țineam acolo preț de cinșpe secunde, nu mai mult de atâta, până ce se săturau de tăvălit florile bărbătești și femeiești și se cereau afară, bâzâind într-un fel anume, pe care nu-l pricepeam decât eu. Apoi venea vacanța și începeau ploile din iunie, și cerul stropea de-a proasta ca la potop și se făceau mănătârcile cât pălăria rabinului, iar eu hălăduiam cu Lena pe dealul Coelazului, răscolind sutele de lăstari de stejăriș pe sub care hribii se pitulau ca potârnichile. Pe la jumătatea lui iulie, când ploile se mai răreau oleacă și lăsau să se întrevadă o felie de portocală de soare printre namilele de nori vinețiii, urcam la cules de flori de sovârf, prin locurile ce împrejmuiesc Valea Ungurească, printre Purcăreț și Hăineasa. Lena folosea florile de sovârv la remedii cu băi fitoterapeutice, în prevenirea cancerului uterin sau mamar sau ovarian sau pentru tratamentul nodulilor la sânul stâng sau la sânul drept. Dacă n-avea chef să facă băi, Lena măcina sovârvul cu râșnița de piper, împreună cu o mână de năvalnic, două de trei-frați-pătați, trei de gălbenele și patru de coada-șoricelului, din care prepara un ceai pe care-l bea și în somn, și care poate încălzi corpul până la o sută de grade, temperatură la care îți fierbe sângele în vine și elimini toxinele ca băsicile, fără să le simți sau auzi când se

sparg ca baloanele de 1 Mai, pe care scrie „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn!“. Când se plictisea – și se plictisea repede, că Lena, care era o muiere foarte inteligentă și se emancipase la București, și era acum o duduie adevărată –, începea să vorbească franțuzește cu mine, cu vocea ei de soprană devastată, printre tufele ei de sovârv violet, și o făcea așa cum auzise la cuconetul ei din Colentina:

– *Lulutz, coupe-toi s'il te plaît cettes herbes d'aicișa, vienne aici, când îți zic, pentru numele lui mon Dieu!*

– *Oc, madame!*, îi răspundeam eu, cu sprâncenele încruntate, ca și cum aș fi mimat supărarea, dar pe ea n-aveam cum să mă supăr niciodată, că era zeița mea.

În ziua aceea, m-am întors acasă călare pe un căprior, cu fața acoperită de o mască de faun, iar legăturile de sovârv le-am încărcat pe spinarea unei căprioare pe nume Liz, care era amanta căpriorului pe care-l chema Jorj, și era cel mai bun prieten al meu din pădure.

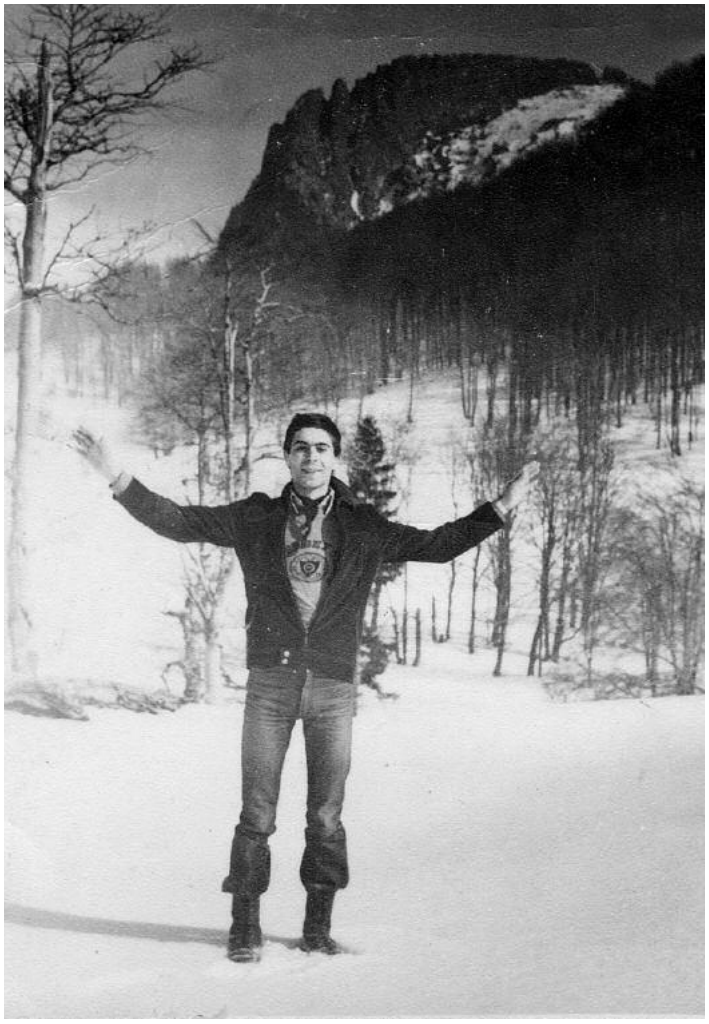

Acasă, în bucătăria Lenei, stăteau scrise pe un perete toate instrucțiunile pentru utilizarea corectă a sovârvului: „Este folosit pentru provocarea flatulențelor, adică a pârțurilor mici, a eructațiilor, adică a râgâielilor, cât și în gargare simple și gargariseli îndelungate. Este expectorant unu, antiinflamatoriu doi și antiseptic trei, al tuturor căilor respiratohohoorii. Înaintea apariției maladiilor în cauză, pricinuite de felurite procese infecțioase, ca unu răcelile, doi bronșitele și trei faringitele, sovârvul elimină mucii garantat, dezumflă bronhiile ca la carte și ajută la eliminarea germenilor de tot felul. Germenii sunt mici și răi, ca niște viermișori de cireașă. În aceste tratamente se iau până la cinci, hai să zic cel mult șase linguriță de esență pe zi. Este un remediu ușor împotriva durerilor de menstruație, ajutând la lepădarea nedureroasă a cheagurilor de sânge din mitra muierii, pe răstimpul rânduielilor ei lunare, dacă îi mai vine rânduiala, că mie-mi mai vine câteodată, după care voi lua o pauză lungă și voi intra pe calea fără întoarcere a menopauzei. Sovârvul este una dintre cele mai antioxidante buruieni europene din Europa și din lume și nu numai, fiind foarte bogat în acid rosmarinic. Aceste proprietăți desăvârșite pot fi foarte utile în tratamentul maladiei cancerului sau racului, cum îi mai spune din când în când prostimea. În aceste împrejurări, se ia o linguriță de infuzie de ceai de sovârv într-o ceașcă de apă, câte trei stacane pe zi, preț de câte săptămâni mai poți s-o duci singur pe picioare, iar când nu mai poți s-o duci, n-o mai duci deloc și aștepți o minune. Iar când vine, în sfârșit, minunea este îmbrăcată în negru ca o babă și poartă în mână o coasă ascuțită brici.

În folosința externă, sovârvul are însemnătate antiseptică unu, fungicidă doi, analgezică trei și cicatrizantă patru, care alină durerile și închide rănile ca și

cum n-ar fi existat niciodată. În doftoricirea leziunilor externe se aplică trei picături de ulei de sovârv pe partea de piele vătămată, pe o compresă rece, dacă se face vorbire despre pielea vătămată. Iar dacă nu se face vorbire despre dânsa, este un bun remediu împotriva durerilor și inflamațiilor încheieturilor mâinilor și picioarelor, pricinuite de maladiile reumatice, numite popular mătrici. Rezultatele cele mai potrivite sunt obținute printr-o baie cu apa opărită, cât să nu ți se desprindă carnea de pe oase când intri în cadă, la care se adaugă o foaie de dafin, șase boabe de ghimber și cinci de piper, o ceapă și trei căței de usturoi, un pahar de oțet și o carafă de riesling de Lechința, împreună cu doi litri de infuzie de flori uscate de sovârv, pe care le-am cules împreună cu sclavul meu domestic, Margine Lulu, în vara anului 1965, ziua 6, luna iulie, în Locu-Unde-Leagă-Roata, eu Orășanu Lena, soția credincioasă și casnică, cu noduli la amândoi sânii, a lui Orășanu Luca, zugrav de pereți de casă din Sighet, Maramureș, Kogălniceanu Mihail strada, 48 numărul, gata, Leno, la treabă".

Până ce reușeam să citesc și să înțeleg toate instrucțiunile, începeau să se coacă și smochinele. Într-o noapte am visat că m-a învăluit o dâră de miros ca de pe altă lume, lungă ca un șarpe. Aroma lui puternică de tămâie și grozamă, cu o adiere slabă de rodie și chitră, m-a trezit din vis într-un alt vis, în care se făcea că m-am ridicat ca un somnambul, într-un zbor ușor pe deasupra patului, apoi am plutit tiptil pe solzii dârei ca pe un perete, am străbătut-o târâș ca pe o coamă de acoperiș, m-am prelins de pe ea ca de pe casă, m-am scurs pe deasupra ei ca peste un gard viu și mirozna m-a purtat neoprită până în dreptul unui fruct purpuriu, cu punctișoare roz și ciclam, ca obrazul plin de pojar al unui copil nătâng, ce semăna cu o smochină coaptă, îngropată pe jumătate în gura unui șarpe.

A doua zi, am intrat înfrigurat în grădina raiului și am găsit smochina din vis, gata pârguită și pitită în coroana adumbrită de mister a Pomului cunoașterii binelui și răului. Am închis ochii emoționat, am întins mâna după ea ca un lunatic printre frunzele înmiresmate și poama, care era pufoasă ca un pisoi, n-a opus nici un pic de rezistență, s-a desprins molatic și mi-a căzut lin în mână. Degetele mi-au tremurat ca o frunză în vânt în timp ce am mușcat din ea încet, și mirozna ei puternică de tămâie și grozamă, cu o adiere slabă de rodie și chitră, m-a trezit la realitate și atunci am văzut-o pe Lena săpând în grădină.

M-am apropiat de ea tiptil, m-am lăsat pe vine, mi-am ridicat privirea printre picioarele ei larg desfăcute și în clipa aceea am văzut adevărul pur, iar adevărul adevărat era că Lena n-avea nimic pe dedesubt. La cinci minute după ce am mâncat din Pomul cunoașterii binelui și răului și am cunoscut adevărul, am devenit gânditor și, în tot restul zilei aceleia de care s-a ales praful și pulberea, m-a încercat o stare de nefericire profundă, pe care n-o mai cunoscusem niciodată până atunci.

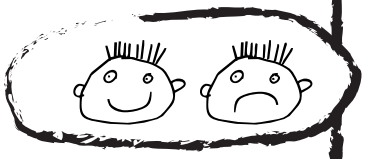

Găsitorului bună recompensă

Când eram mic eram cel mai vestit găsitor de obiecte pierdute din cartierul meu. Odată am găsit, după un an de zile, verigheta pierdută a doamnei Dudaș, pe care o scăpase fiul ei Flore în noroi, în mijlocul străzii, că așa arăta strada Kogălniceanu pe-atunci, ca un șleau noroios. Altă dată, am găsit în zăpadă cheia de la patinele domnișoarei Laura, din Iași, care venise în vacanță la bunicul ei, Pricop, zis Belgianul. De bucurie că i-am găsit cheia, Laura m-a lăsat să o sărut și eu m-am ridicat pe vârfurile picioarelor ca s-o sărut pe gură, că era mai înaltă cu un cap decât mine, dar am alunecat pe gheață și am căzut cu cracii-n sus ca un tolomac și ea a râs ca o stricată și s-a sărutat cu dușmanul meu, care era un ungur șmecher, Loți îl chema, căruia Laura i-a spus „geniul meu șmecher".

Pricop, bunicu-său, locuise ani de zile în Valonia, după primul război mondial, când populația masculină a Belgiei fusese gazată de nemți, și bărbații de prin părțile acelea erau mai rari ca îngerii, și minele belgiene din Ardeni aveau nevoie stringentă de mână de lucru, și au făcut strigare în toată lumea după ajutor, prin Liga Națiunilor. De pe strada Grigorescu au plecat, în Belgia, Pricop și Bacinschi, care s-au întors acasă înainte de cel de-al doilea război mondial, și le-a părut rău că s-au întors, și în '47, Bacinschi, care era vameș, a încercat să fugă în America prin URSS – că a zis că dacă tot e granița în spatele casei lui, și dacă tot se învecinează URSS cu America în Strâmtoarea Bering, atunci de ce n-ar simplifica lucrurile și n-ar trece frontiera prin Sighet –, dar l-au prins sovieticii și l-au ținut în lagăr câțiva ani buni de zile, și când a ieșit abia dacă mai știa cum îl cheamă, că-i scoseseră sovieticii toate ideile din cap, inclusiv aceea de a fugi în America prin URSS.

Cum mă cheamă? – mă întreba Bacinschi. Bacinschi, îi aduceam eu aminte numele lui. Și cine e ăla? – mă întreba el curios. Dumneavoastră, îi răspundeam și el se uita neîncrezător la mine și râdea în hohote și-mi zicea că el nu e Bacinschi, ci e cal de curse.

Bacinschi a ieșit din scenă în felul lui propriu: s-a îmbătat foarte rău, s-a dezechilibrat și a căzut în zăpadă, unde a și adormit și a degerat, iar când s-a trezit a doua zi, nu mai putea să se miște, că era congelat complet, ca Hibernatus. Alexandru, fiul cel mare al lui Pricop, a ieșit și el din scenă, în felul său și mai propriu: a plecat să lucreze în Libia, unde din cauza căldurii, a început să se stafidească, încetul cu încetul. Într-o zi, din Alexandru Pricop n-a mai rămas decât o mumie, cât o păpușă de tutun. Ultima dată, mumia lui a fost văzută în iarmarocul din Bujurgău, și o vindea popa Man, iar cumpărătorul a fost un domn foarte important din Regat, cu niște aripi enorme și fosforescente, care după ce-a cumpărat-o, s-a făcut nevăzut cu ea în înaltul cerului și dus a fost cu ea până în ziua de astăzi.

DACĂ VEȚI UMBLA NEBĂRBIERIT ȘI VĂ VEȚI ȘTERGE NASUL CU MÂNECA, PRECIS MAI PUTEȚI CREȘTE ÎN SONDAJE. CAM PÂNĂ LA 95% ...
SUNĂ CUCONU

Oamenii de departe

Oamenii pe care i-am cunoscut și care au ajuns cel mai departe au fost următorii: Ștefan Ujhely, care a fost vopsitor pe o navă și a ajuns până la Salonic, Smirna, Pireu și la Alexandria. Din Grecia și-a adus smochinul care mi-a înnebunit copilăria cu aromele și misterele lui de consistența și aspectul unei păsărici de fată.

Arba a ajuns în timpul războiului până în Caucaz, cu armata Reich-ului, și a urcat pe vârful Elbrus, împreună cu un locotenent neamț, și când a coborât era să-l înjunghie o femeie gruzină cu cosorul în burtă, că i-a zis că este un cotropitor nenorocit, care a venit să-i fure țara, și avea dreptate muierea, că el tocmai asta voia, să-i fure țara împreună cu Hitler. De la el știu ce este *kandraua.* A fost primul cuvânt caucazian pe care l-am învățat. De fapt, nici nu mai sunt atât de sigur că este un cuvânt gruzin. *Kandraua* este un fel de cosor, foarte curbat, pe care muierile gruzinilor îl bagă în burta cotropitorilor, îl răsucesc de două ori în mațe, ca și cum ar închide ușa casei cu cheia, ca să fie sigure că au atins tot ce trebuie să atingă, stomacul, ficatul, fierea, pancreasul și splina, și că au închis ușa vieții pe vecie, după care îl scot, îl șterg de fuste și-l îndeasă la loc în sân, lăsându-l pe dușman să-și verse sângele și mațele în mijlocul uliței. Arba mi-a zis că asta era cea mai mare distracție a poporului gruzin. Bărbații gruzinelor, georgienii, verii și nepoții lui Stalin, nu au timp de astfel de distracții, deoarece sunt plecați la război și luptă de sus din munți ca partizani, împotriva inamicului, căruia îi răstoarnă stânci și copaci în cap, îi blochează drumurile și potecile și îl atacă în așternut, când i-e visarea mai dulce, ca să se retragă în zori pe culmile Caucazului, de unde-l țin pe inamic sub o supraveghere atentă, de vultur. În Caucaz, vulturul este o pasăre foarte importantă, întrucât i-a ciuguit ficatul lui Prometeu, care le-a furat focul zeilor, și ei l-au pedepsit legându-l de o stâncă, unde un vultur venea în fiecare zi și îi ciugulea ficatul care nu se mai termina, întrucât ficatul lui Prometeu nu se termina niciodată, deoarece era infinit.

Când am absolvit liceul mai știam încă cincisprezece cuvinte gruzine de la Arba, care respira tot mai greu, avea o pălărie maro pe cap, o nevastă cam săracă cu duhul, fața roșie și era bolnav de astm. Am să vă învăț cum se zice „La mulți ani!“ în gruzină: *Mravaljamier!* Cam greu, nu? De aia am renunțat și eu la gruzină, cu excepția alfabetului, pe care-l mai știu în mare și astăzi, și din care îmi făceam copiuțele la franceză. Cu literele alfabetului gruzin și armean și arab. Pe cel arab l-am învățat de pe timbrele din Emirate. Din Dubai, Ash Shariqah, Khawr Fakkan, Abu Dhabi, Al-Fujairah, Ras Al-Khaymah și Umm Al-Qaywayn, din Yemen, Egipt, Algeria, Maroc și Mauritania. Când profesoara mea Magda s-a prins că scriu cu litere armenești și mi-a zis că taică-său este armean get-beget, Jeremias îl chema, am renunțat la el și mi-am inventat un alfabet propriu, derivat din aramaică, pe care-l schimbam din lună în lună. Măcar am învățat și franceza, copiindu-i toată ziua cuvintele.

Magda era o dulceață de profesoară, dar n-o să vă povestesc acum despre ea și despre cât de mult am iubit-o, ca un disperat aș putea zice și știu bine ce zic când deschid gura, că nu mi-o răcesc de pomană, că s-a măritat de trei ori, a doua oară cu un șmecher din București, care i-a făcut capul mare cu vrăjelile lui de doi lei, iar ultima dată, și definitiv, cu un palestinian cu ochelari de intelectual și mers de terorist, cu care s-a mutat în Danemarca, țară plată și ploioasă, pe care Magda o străbate cu cizmele ei de cauciuc galbene și pelerina ei galbenă și pălăria ei de ploaie de plastic portocalie, la cumpărături, ca să-i gătească berbantului ei ceva cald, că pe el așa l-a obișnuit mă-sa, palestinianca, cu trei mese calde pe zi, acolo între nisipurile lui lucind ca mătasea și de care nu mai are nevoie, întrucât acum înoată până la brâu prin ploile nesfârșite ale Danemarcei. Magda, ce dulceață de femeie.

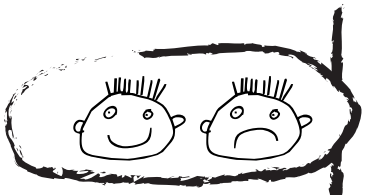

Întâmplări banale dintr-o sală de cinema de cartier

Filmul *Șantaj* mai rula undeva într-un cartier mărginaș. Am hotărât să-l văd împreună cu Vali, după ce valurile de proteste din presa de scandal, ale personajelor care s-au recunoscut în film, au început să se mai stingă. Vali este ultima mea amantă, o elevă într-a XII-a la „Caragiale“, o gagică cu cracii lungi, căreia îi place oralul. Filmul este o frecție de doi lei. Povestea lui este atât de banală, încât nici nu mai contează că s-a inspirat copios din realitate. Pe un gagiu pe nume Manea Petrici, om de afaceri, puterea s-a străduit ani de zile să-l cumpere. Puterea e partidul. Restul e iluzie. Liberalii au dreptul să existe doar pentru că puterea le-a dat voie să existe.

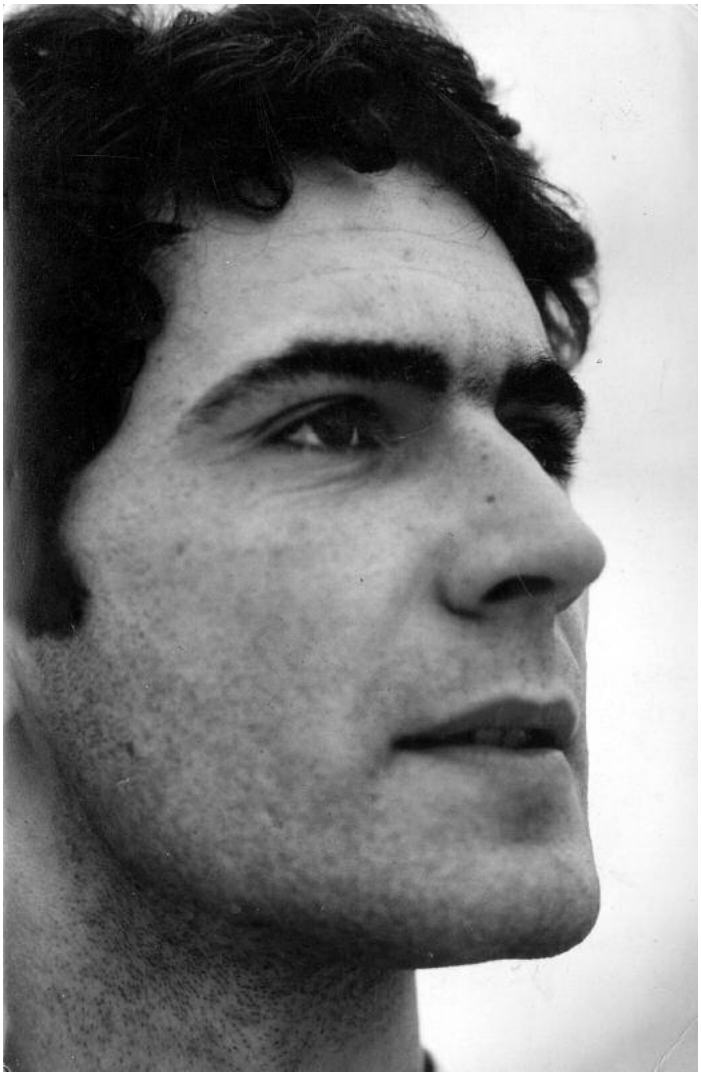

Stăm în ultimul rând și-i bag mâna între picioare și îi mângâi ușor pubisul. Apoi îi strâng degetul mic și-i fac semn să se lase pe genunchi. Ea se execută moale și-mi desface prohabul cu încetinitorul. Cuplul de lângă noi și-o trage deja, de cinci minute. Ea îl călărește cu picioarele desfăcute și el o trage cu putere la piept și o ridică ritmic, ca în șa.

Liberalii sunt una dintre fațetele puterii. Un fel de *look*, cu care iese în Europa, când trebuie să dea mâna cu vreun demnitar de la Consiliu sau Uniune și să zică: da, da, sigur că D.A., o să facem și-o să dregem, chestii la care n-o întrece nimeni. Ceilalți nici nu intră măcar la socoteală. Petrici și-a făcut o întreagă rețea de magazine de articole sportive în mai toate orașele mari din țară și a ajuns cel mai mare *dealer* autorizat de vodcă rusească din România. A dansat cu liberalii și l-a plătit din buzunar pe șeful Vămilor, Mimi Spumă, recrutat de Bob Costea, omul puterii. A vrut să se extindă tot mai mult și s-a asociat cu beizadeaua prezidențială, Dragu Constantin, fiul fostului președinte Andrei Constantin, care îi apăra spatele. L-a atacat cu toate armele din dotare pe omul de afaceri Ion Pupăză, patronul magazinelor din Gara de Nord, cu scopul de a-i lua locul.

Vali și-a început deja lucrarea. Oftez și-mi vine să gem. Îmi îndes pumnul în gură și bat ritmic din piciorul drept.

Cuplul de lângă mine s-a enervat. Ea îmi zice: „Domnu', nu mai tropăiți ca un cal, că ne deranjați, ce pana mea!". Scuzați, îi zic eu și fac ciocu' mic. În fața noastră, un domn a adormit cu capul pe spate și sforăie ca un porc.

Filmul rulează mai departe ca nesimțitu'. Petrici a folosit-o ca vârf de lance, în asaltul împotriva lui Pupăză, pe ziarista Yvonne Dona. A recompensat-o generos, cu șpăgi grele, de câteva mii de dolari, a trimis-o să-și facă revelionul în insula Antigua, din Caraibe. Unul dintre momentele în care Yvonne a luat plicul, din mâna lui Petrici, în biroul lui de lângă Hotelul „Lido" a fost filmat de băieții de la *Trei ș-un sfert*. Generalul Popândău, care o vânează de ani de zile pe Yvonne, pentru a o șantaja ulterior, n-a fost mulțumit de calitatea înregistrării întrucât nu se știe clar dacă plicul conținea mangoți, ceai de mușețel, poze, extraveral sau documente. Oricum, operatorul care a realizat înregistrarea de peste drum, dintr-o cameră a Hotelului „Ambasador", a fost trecut urgent în rezervă, fără dreptul de a se mai reînscrie vreodată într-un serviciu de informații.

Vali lucrează, cuplul transpiră și el, domnul din față sforăie ca o dihanie și mie îmi trece prin cap că, teoretic, un ziarist care ia șpagă și nu este prins în flagrant este un ziarist cinstit. Practic, nimeni nu vrea să înregistreze un flagrant cu ziariști care iau mită. A încerca să șantajezi mai apoi un ziarist cu o casetă filmată de băieții de meserie este un act tâmpit, o poliță politică. Părerea mea este că un articlier care nu ia șpagă este ori oligofren irecuperabil – aaah, Vali, ce bine e, așa, așaaa! – ori un leneș iremediabil, așaaa. Puterea încurajează din răsputeri șpaga. Pe de o parte, a creat în ziariști complexul vinovăției, pe care îl exploatează mai târziu mult mai eficient prin tot felul de apropouri mai mult sau mai puțin transparente, în care subiectul cu musca pe căciulă ajunge să joace pe partitura puterii, pentru că se știe vinovat. Iar pe de altă parte, ziariștii trebuie recompensați cu bani negri, pentru meritele lor de netăgăduit. Fără ei, puterea n-ar exista. Fii fiară cu mine, Vali, și nu mă cruțaaa. Așaaa! Șpaga este virtutea oamenilor activi, plini de inițiative. Fără ziariști, puterea s-ar manifesta anapoda, ar lua-o razna, i s-ar urca la cap. Europa ne vrea și pe unii, și pe alții, într-un mediu care ne aduce aminte de viața de pe fundul mării. Dacă n-ar exista pești fitofagi, s-ar sufoca iarba de mare. Fără iarbă, peștii ar da o lovitură de ecosistem și ar dezechilibra marea.

Cuplul de lângă mine și-a schimbat poziția. El o pune cu genunchii pe scaun și o ia pe la spate. Sforăilă din față și-a schimbat și el poziția, deoarece i-a căzut capul în poală. Vali vrea o cunilingă mică și schimbăm și noi poziția, băgându-mă între picioarele ei de păianjen.

Filmul curge pe mai departe. Îl aud, căci de văzut nu mai văd nimic. Un actor cu voce gâjâită zice: „Bă, bulă, avem un insectar care conține muște de diverse mărimi, de pe căciula ziariștilor. Cea mai mare muscă din media românească o are Papă, urmat de Mémé și de Boni-Bon. Ultimii doi baștani tocmai s-au procopsit cu terenuri la Snagov, primite de la

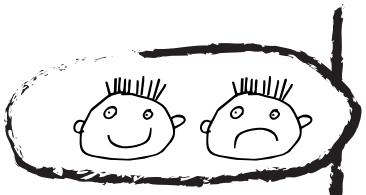

omul de afaceri Picioroangă, creația puterii, pe care au mimat că-l mușcă, ani de zile. Pricepi, bă?“.

Îmi schimb din nou poziția și o pun pe Vali în poală, cu fața la ecran. O iau lent pe la spate și mă chinui să văd și filmul. Îi dau părul la o parte, în care fac o fereastră, și o lucrez ritmic și văd și filmul în același timp.

Succesul afacerilor lui Petrici nu se datorează puterii sau liberalilor, ci relațiilor moștenite de la tatăl său, care a fost șeful biroului economic al ambasadei României ceaușiste în fosta URSS.

„Și noi suntem, dacă vreți, tot clonele lui Ceaușescu“, zice Petrici. În rolul lui joacă un actor tânăr, al cărui nume îmi scapă, că are fățăul antipatic, parcă Vasilescu îl cheamă. „Clone cu geometrie variabilă și aspect conjunctural“, zice Somnorilă din fața mea, care s-a trezit brusc și s-a apucat să recite din memorie replicile, ceea ce-mi dă de gândit că a văzut filmul de zece ori. „Ne numim euroclone“, zice Petrici, și Somnorilă din fața mea zice împreună cu Petrici: „Am bătut mâna cu clonele lui Hitler din Germania și cu cele ale lui Mussolini din Italia, și voiam să ne integrăm într-o Europă prosperă, a tuturor euroclonelor civilizate, bogate și educate“.

Băi, Vali, îi zic lu’ Vali, uite la ăsta din fața noastră. Ăsta știe filmu’ pe de rost. „Aaah, zice Vali, ia-mă, nu mă lăsa singură, oooh, așa, tigrule!“

Ziaristul Iliuță Oianu a declanșat un atac la baionetă împotriva lui Manea Petrici. Rezultatul? Petrici i-a plătit lui Oianu costurile de editare ale unui roman autobiografic, după care l-a trimis într-o excursie de plăcere în Samoa și Tonga, în Pacific.

„Mama voastră de șpăgari, huooo!“, urlă Somnorilă din fața mea și amenință presa cu pumnul strâns.

Filmul curge mai departe și eu am cam rămas în urma lui Vali. Ceva mai târziu, după alegerile din 2000, Petrici s-a lăsat abandonat în barca puterii, sătul de-atâta șicane și belele inutile. Pe Petrici, care este milionar în dolari, n-o să-l găsiți în topul celor trei sute de oameni bogați din România, publicat de revista *Capitoliul*. Azi, Petrici lucrează mână în mână cu demnitarul Mătase, care ia peste trei sute de mii de dolari necontabilizați pe an, de la societatea „Mămulari“, cea mai mare producătoare de rulmenți din țară.

„Nu-l căutați pe Petrici în schema de acționariat a societății «Mămulari», de la Registru, pentru că n-o să-l găsiți în vecii vecilor“, îmi zice domnul din față, întrorcându-se brusc cu fața la mine, și continuă enigmatic: „Petrici există.

L-am cunoscut personal. El mi-a inspirat personajul. Scenariul filmului este scris de mine. Gogu Durere, scenarist, îmi pare bine. Vă povestesc ce n-o să vedeți niciodată în film. Enorma afacere «Mămulari» figurează sub numele mâinii drepte a lui Petrici, Ghiță Pisoi. Dacă s-ar scăpa vreodată pe cine ascunde de fapt sub numele lui, Pisoi ar exploda, ar dispărea în neant. Nu e cazul, pentru că, pe de o parte, Pisoi este un om extrem de onest, iar pe alta, este mult prea conștient de faptul că Petrici a cumpărat presa de la stânga la dreapta, cu reclama «Mămulari», i-a astupat gura cu contracte de publicitate pe termen nelimitat, «Rulez deci exist», un clip publicitar superb, pe un hit al formației «M & M», realizat cu costuri enorme, în Groenlanda“.

„Hai, mă, acasă“, îmi zice Vali, „că ăsta-i dintr-un alt film.“ Domnul din față m-a făcut curios. Îi fac semn să continue și o liniștesc pe Vali, care-și trage încet chiloții. Cuplul de lângă noi s-a oprit, ea are chiloții pe vine și-l ascultă pe domn cu gura căscată. El continuă imperturbabil:

„Un contract de publicitate este ca un acord de pace. Câtă vreme un ziar îi dă publicitate lui Popescu, nu are voie să se ia de Popescu, ci doar de Ionescu sau Georgescu. Acordul de pace al lui Petrici semnat cu presa, ultimul Popescu de serviciu al patriei, cea de a patra putoare în stat, ha, ha, haaa, ce glumiță nostimă, este veșnic.“

Filmul se termină pe acordurile unui marș funerar. Petrici a fost asasinat de presa de scandal, a făcut infarct și acum este condus pe ultimul drum spre cimitir.

„Vedeți?“, spune domnul din față. „Vedeți c-am avut dreptate?“ „Hai acasă, că nu mai rezist“, îmi zice Vali, și o urmez ca un cățel în noaptea umedă.

Când tata era puțoi

Când tata era puțoi visa să-și facă avion. A croit elicea din tablă și a meșterit un soi de motor, cu angrenajele făcute din roți de ebonită. Roțile miroseau a flori de ylang-ylang și jojoba. A fixat roțile într-o ladă de lemn, de forma și mărimea unei curse de prins șobolani. Gura șobolanilor bunicii mele, Maria Margine, mirosea a parfum de patchouli, iar căcărezele lor a orhidee. Tata a renunțat la proiect, pentru că i s-au terminat roțile, șase la număr, și ideile, una și fixă. Morișca lui de zburat a zăcut vreme de două decenii, azvârlită în podul cotețului porcului din ograda bunicii, până când m-am născut eu, după care am plecat la școală. Seara țineam morișca în brațe, iar văru-mio Puiu rotea elicea, și roțile se învârteau atât de convingător, încât credeam că sunt pasărea paradisului. Celălalt văr al meu, Viorel, râdea de noi și se ținea cu mâinile de burtă, și de-atâta hlizeală i-au căzut izmenele pe vine. M-am plictisit repede de elice și mi-am zis că mai bine îmi fac avionul meu cu reacție.

Prietenul meu Pastor a zis că cel mai bun reactor merge cu spirt medicinal. Am tăiat o gaură cât o nucă în mijlocul unei conserve de mazăre, am golit boabele și am băgat spirtul înăuntru. Motorul duduia, dar conserva stătea pe loc și până la urmă s-a topit ca brânza. Atunci Pastor a zis că ne trebuie o cameră de ardere din wolfram, că așa-i la reactoare. Am spart toate becurile din școală și le-am ciugulit filamentele. Wolfram, adu-mi wolfram, îmi cerea Pastor întruna. Ne trebuie o tonă. Am golit aparatul de radio al bunicilor de toate lămpile electronice și le-am tuns filamentele. Am asudat, am horcăit, am făcut convulsii, dar n-am reușit niciodată să topesc grămăjoara de wolfram, strânsă cu atâta trudă.

Mai târziu, am aflat că, în suedeză, wolfram înseamnă spuma lupului. Că de aia făceam spume la gură, când alergam căpiat după wolfram. Pastor s-a enervat și mai rău și a zis că mai bine topește el spirtul. L-a băut prin pâine și a zis că are senzația că zboară. Până la urmă i-au zburat trei degete, când i-a explodat o bombă în mână. A făcut-o dintr-o cutie de cremă Nivea, pe care a umplut-o cu clorat de potasiu, sulf și cărbune. Fitilul era scurt, prost și pervers.

Când eram într-a șasea, ca tata care visa să-și facă avion, era iarnă. Bunica avea un porc de doi ani, gras, alb și șmecher, care grohăia vesel în coteț. Am auzit un zbârnâit cunoscut și, când m-am uitat pe fereastră, porcul zbura cu elicea lui tata, pe care și-o legase de spate cu sfoară de Manila. A făcut două ture pe deasupra curții, după care a aterizat lin în coteț și a grohăit mulțumit. A doua zi de dimineață, unchiul Haiu, care era măcelar, a tăiat porcul. Mi-a părut bine, că până să crape spintecat, porcul apucase să dea o raită cu elicea lui tata, pe deasupra curții. De când a zburat porcul, mi-a ieșit definitiv din cap ideea de a-mi mai face avion. Puiu a ajuns cel mai temut vânător de dihori din Maramureș, Viorel s-a făcut profesor universitar la Cluj, Pastor s-a dizolvat într-o baltă de alcool, numai eu am aterizat în clasa a șaptea.

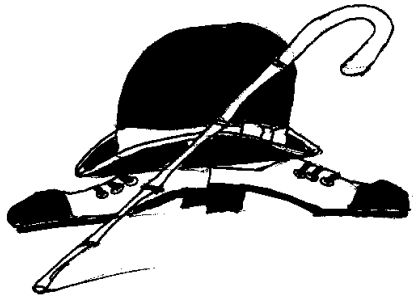

Umbra ucigașă a lui Petre Puț

Petre Puț a fost sclav dac luat de romani la Onceşti, unde este o cetate dacică, sus pe deal și-i zice Cetățuia. În tinerețe, Petre Puț a fost gladiator, a luptat cu leii în arena de la Porolissum, de lângă Zalău, i-a omorât pe toți și le-a pus pielea pe băț. Apoi, văzând că nu-l pot răpune în nici un fel, l-au băgat romanii în minele de plumb de la Baia Mare, care pe vremea romanilor se numea Rivulus Dominarum, adică Râul Doamnelor. Plumbul este un metal rău, pervers, greu, cenușiu, umed și dușmănos. Nu se știe când și dacă au ajuns romanii la Baia Mare, dar când au ajuns, dacă au ajuns, au găsit niște domnițe care căutau aur în prundul Săsarului. Ca să le-ajute să găsească cât mai mult aur, le-au luat de neveste și l-au pus pe Petre Puț la treabă, să caute aur în locul domnițelor, dar el a găsit plumb. Aici, Petre Puț s-a îmbolnăvit de silicoză și saturnism, care este boala intoxicației cu plumb. Singura mână de ajutor pe care i-au întins-o romanii lui Petre Puț a fost castanul comestibil, pe care l-au adus cu ei din Italia și din care se face un piureu foarte bun, niște castane prăjite pe grătar sau fierte în oale, cu cincizeci de bani cornetul, și o sărbătoare de toamnă, Sărbătoarea castanilor. Dacă o să mă întrebați care este legătura dintre Petre Puț și castani, eu o să vă răspund: lemnul de castan comestibil este foarte rezistent și elastic și, din cauza asta, era folosit pentru armarea galeriilor de mină în care lucra Petre Puț, care era și el un gladiator foarte rezistent și elastic.

Petre Puț era roșcovan, avea mușchi uriași, și când l-am cunoscut, în copilăria mea, lucra la drumuri ca sclav, unde bătea pietrele de râu cu maiul și semăna cu Spartacus, din filmul *Spartacus,* cu Kirk Douglas. Când s-a îmbolnăvit de silicoză și saturnism, s-a procopsit cu o umbră grea și lipicioasă. Umbra ba îi punea piedică și se prăbușea Petre Puț cât era de lat printre pietrele lui de caldarâm, ba îl ciupea mișelește de spate, ba îi șoptea fel și fel de măscări în urechi, de nu știa bietul Petre Puț pe unde să-și scoată cămașa. Bietul Petre Puț. Iar umbra era păcătoasă nevoie mare și nu cunoștea întrecut de multă carte, că se ținea scai după Petre Puț, căruia nu-i plăcea ploaia, îi plăcea să stea la bustul gol pe vânt și fuma câte trei pachete de Mărășești fără filtru pe zi.

Într-o seară cu lună plină cât un pântece de muiere, căzu mare umbra peste Petre Puț, pleosc, de-l lăsă năuc și cu limba lipită de ceriul gurii și numai cu o sforțare dumnezeiască izbuti nefericitul de el să se salte din colb, ca Steaua câinelui din nouri, și să-și vază de drum, mai mult împleticit și cu apa din ochi uscată de spaimă. O vreme îl lăsă umbra în plata Domnului, pe răstimpul cât se subție luna, până se făcu cât un corn de noatină, dar parcă tot îi mai căuta pricină. Acuma, dacă îi pusese gând rău

umbra, umbla Petre Puț cu ochii-n patru, ca să nu-l găsească vrăjmașa fără gardă. Când îl prindea oboseala pe Petre Puț, care avea un câine ciobănesc alb și rău, o nevastă pitică și grasă, Petra Puțoaie, și un băiat, Petrică Puțoi, slab ca un țâr, care era dansator într-un ansamblu de muzică populară din Sighet și cu care m-am împrietenit mai târziu, și mai avea și un frate, Dumitru Puț, care era șofer pe Salvare și s-a însurat cu Livia Puț, care era vânzătoare la magazinul de articole de menaj din centru, așa, când îl prindea oboseala pe Petre Puț, că avea toate motivele să obosească și încă rău de tot, că tocmai terminase de pietruit propria lui stradă, Nicolae Grigorescu, pe care strada mea, Mihail Kogălniceanu, cade perpendicular, așa, în fine, când obosea Petre Puț care va să zică, stătea de șase cu ciomagul în mână ca să nu-l atace umbra pe la spate. Odată, sfârșit de osteneală, că era tot mai bolnav de silicoză și saturnism și abia dacă mai respira, și răsuflarea lui se transformase într-un horcăit tot mai perceptibil, ce semăna cu șopoteala unui izvor, s-a pus Petre Puț pe umbră cu ciomagul, și mi-o snopi, vericule, în bătaie, de-i sări umbrei colbul, dar nu se mulțumi numai cu atâta, și mi-o bătuci cu maiul, cu care el bătucea pietrele de râu cu care făcea drumurile. Dar se vede treaba că umbra avea oarece vlagă în vintre, căci rămase oarecum întreagă și oablă, până trecu primejdia și se mai potoli Petre Puț, și se duse acasă, unde bău un ciocănel de palincă și încă șaișpe, după care mâncă o mămăligă cu lapte și încă o mămăligă cu brânză și apoi se culcă mulțumit, sub ochii Petrei Puțoaie, nevastă-sa, și ai lui fii-su, Petrică Puțoi.

Pe prietenul lui Petre Puț îl chema Hole Bade. Pe Hole Bade nu l-am cunoscut sub un alt nume. Așa că i l-am dat pe ăsta, împreună cu sor'-mea, Măriuca. Hole Bade n-avea nici o legătură cu Hole Bade și cu nimic din ceea ce făcea Hole Bade, când își târa picioarele, când venea sau pleca de acasă. O altă calitate foarte importantă a lui Hole Bade a fost aceea că era vecin cu Nița Drodului. În graiul maramureșean, *drod* înseamnă sârmă, și asta era Nița Drodului, în afara faptului că era verișoară cu bunică-mea Floarea, o sârmă ghimpată. Că nu te puteai lua de ea, dar ea se lua de toată lumea, că nu-i era frică de nimeni. Nici de Hole Bade. Lui Hole Bade îi curgea nasul de doi ani. Ca să nu piară de sete, Hole Bade era silit să bea apă întruna, precum curcubeul. Dar nu de la asta i s-a tras sfârșitul, ci de la târșâitul picioarelor, care i s-au tocit, încetul cu încetul, până n-a mai rămas din Hole Bade decât un cap. Săracul Hole Bade.

Moartea Niței Drodului a fost cumplită. Până să moară, Nița Drodului a făcut următoarele fapte de vitejie: s-a bătut cu Miliția, când a venit Securitatea să-i confiște pământul, la colectivizare, și de-atunci nu s-a mai atins nimeni de pământul ei; a distrus cu un topor roțile

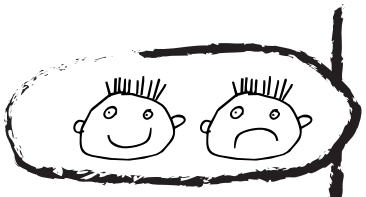

unei macarale, care pusese un stâlp de iluminat electric lângă grădina ei, care era vizavi de grădina mea, și pe care i-a vândut-o mai târziu lui Ciorba, căpetenia clanului Grigorenilor, care era grădinar și mai era și tatăl lui Grigoriu, proful meu de naturale. Am fost martor la măcelărirea cauciucurilor macaralei, care s-a înclinat pe o parte și era gata să se prăbușească peste casa mea.

Pe Nița Drodului a omorât-o fie-sa, Ileană. S-au certat într-o zi de vară, în grădină. Ileană a lovit-o cu parul de fier cu care se fac găuri pentru aracii de fasole. Era vremea ruditului fasolei. Așa se numește în Maramureș această operațiune: ruditul fasolei. Numele ei vine de la *rudă*, care este cuvântul maramureșean pentru aracul de fasole. A izbit-o Ileană pe Nița Drodului cu parul de rudit și i-a rupt coastele. Apoi, i-a înfipt parul în gură și i-a zdrobit cerul gurii. Apoi a ieșit Ileană în stradă și a început să urle, că cineva a omorât-o pe mămucă-sa. Au chemat vecinii Salvarea, și Nița Drodului, care era cea mai puternică femeie din lume, că era verișoara bunicii mele, a mai avut puterea să se ridice în picioare, să-i dea pe brancardieri la o parte, să urce singură în Salvare și să moară într-un hohot de râs, așa cum fac dacii când mor de râs, în drum spre spital. Ileană a primit douăzeci de ani de pușcărie, din care a făcut zece.

Cât trăia, Nița Drodului umbla îndoită de mijloc de atâta hămăleală, și din cauza asta lumea îi mai zicea și Curdeser. După ce Ileană a ieșit din pușcărie, îndoită de mijloc, lumea a început să-i zică și ei Curdeser. În Maramureș, la fier se zice *ser* și toate cuvintele care încep cu silaba „fi“ sau „fe“, se pronunță „si“ sau „se“. De aceea, noi nu zicem „a fierbe“, ci *a serbe*, *sere* în loc de „fiere“, și *sire* în loc de „fire“. Maramureșana e mai grea ca româna, așa că pentru mine limba literară a fost un fleac, și maramureșana încă o mai învăț și astăzi, că de aia mă mai consider încă maramureșan.

Recapitulare: Petre Puț avea o umbră lipicioasă și un prieten, pe Hole Bade. Hole Bade avea o vecină, Nița Drodului. Nița Drodului era verișoara bunicii mele. Pe Nița Drodului a omorât-o fie-sa, lleana. Într-o zi, umbra grea și lipicioasă a căzut peste Petre Puț atât de rău, încât Petre Puț nu s-a mai trezit niciodată de atunci din somnul lui de dac, luat sclav de romani. Așa l-am ținut minte pe Petre Puț, și atâta știu despre el, și cât am știut, atâta v-am povestit și domniilor voastre, la revedere și să nu vă mai prind în povestea mea până la următoarea pagină.

Amintiri despre migrația ciorilor în Scandinavia sau în Arctica

Toamna, pe la sfârșitul lui octombrie, începea migrația ciorilor, care ținea o săptămână, și cine vede așa ceva zice că n-a văzut nimic până atunci. Priveliștea migrației ciorilor nu seamănă cu nici un spectacol cunoscut. Imaginați-vă un cârd de păsări croncănind întruna, o săptămână de zile și nopți, întunecând cerul, de la răsărit la apus. Închipuiți-vă că toate zburătoarele țin aceeași direcție, mai puțin ciorile-polițist, și respectă aceleași porunci, care sunt date de o căpetenie supremă, care transmite poruncile unor comandanți mai mici, care se asigură că hotărârile șefului absolut, care se află la câteva zile de zbor în față, sunt respectate întocmai și la timp. Imaginați-vă că ciorile care sunt la prima lor migrație n-au voie nici în ruptul capului să iasă din plutonul lor, căci dacă își părăsesc formațiunea se pierd, se volatilizează, mor dracului și li se șterge pentru totdeauna numele din pomelnicul împărăției văzduhului, și pentru a le zădărnci rătăcirea sunt ciupite fără milă de aripă de ciorile-monitor, care veghează întruna la buna desfășurare a migrației, obligându-le să intre în rândul lumii.

Ciorile de ordine zboară înapoia formației, tocmai pentru a se asigura că migrația se desfășoară fără nici un incident nedorit și că novicii nu-și fac de cap, ba trăgându-și părinții de coadă, ba împiedicâdu-i să-și ducă la bun sfârșit treburile de obște, ba făcând tot felul de măscări și tulburări de traseu. Disciplina este cea care păstrează zborul ordonat. Capul și coada coloanei sunt cele mai spectaculoase. Comandantul suprem al ciorilor, care are o vârstă de peste 200 de ani și gradul de generalissim, este înconjurat de o escadrilă de ciori-balerine, care îi fac întruna temenele și i se închină ca unui zeu. Temenelele constau din niște rotocoale și spirale, care privite de jos, de pe pământ, se văd ca un șarpe uriaș, care se învârte în jurul propriei lui cozi, în timp ce se deplasează înainte sau, și mai nemaipomenit, extraordinar, senzațional, înapoi, doamnelor și domnilor.

Balerinele zboară în dungă, într-o aripă adică, și ele se antrenează pentru această performanță cel puțin douăzeci de ani, în academii ale ciorilor-balerine,

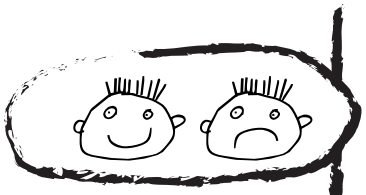

care se află în câteva locuri din Europa, printre care și în Malta. Spirala se înșurubă și se deșurubă înainte și înapoi și în sus și-n jos, în spatele cioroiului suprem, în chip de trenă sau de aură. În urma armatei cerești a ciorilor zboară mama tuturor ciorilor, care este străstrăbunica comandantului suprem, care are o vârstă de peste 700 de ani. Iar în spatele cioroaicei absolute dansează ansamblul de acrobați aerieni al regatului văzduhului, format din șapte sute șaptezeci și șapte de ciori-acrobat, care fac niște giumbușlucuri întrucâtva asemănătoare cu cele ale ciorilor-balerine din fața coloanei, dar mișcările lor sunt mult mai complicate și elaborate, în sensul că spirala acrobaților poate coborî în picaj, până aproape de pământ, după care se ondulează când pe-o parte, când pe alta, urcând vertiginos ca un zmeu, în slava cerului. Privite de la distanța de un kilometru, mișcările codei care încheie coloana de o săptămână a ciorilor seamănă leit cu evoluțiile unui dragon chinezesc.

Ciorile sunt zburătoare perfecte și, dacă vrei să-ți dai seama cât sunt de virtuoase, este suficient să încerci să arunci într-un stol cu o piatră, și vei vedea cum se vor scutura de fiori, apoi vor țâșni într-un zbor razant, răsturnîndu-se cînd pe-o parte, cînd pe alta, pînă ce se vor destrăma în zare.

Nimeni nu știe unde migrează ciorile și de ce toate ciorile din sudul și estul Europei zboară peste Sighet. Unele minți mai înfierbântate susțin, fără nici o probă, că ciorile se duc în Scandinavia sau și mai departe, în Arctica, pentru a se hrăni iarna cu somon și hering. Că de la carnea de somoni și heringi, care conține fosfolipide, ar fi ciorile atât de înțelepte, că fosfolipidele conțin grăunțele deșteptăciunii, care sunt atât de mici, încât rămân invizibile chiar dacă sunt puse la microscopul electronic.

Amintiri din vremea Beatles-ilor

Costi Cojocaru a fost cel mai avangardist sighetean pe care l-am cunoscut vreodată, căci de alții nici nu mai am știre să fi viețuit prin părțile noastre. După ce văzuse moda în filme, el a introdus în moda locală așa: blugii, cizmele cu toc înalt, geaca de piele neagră, mulată pe corp, cu ținte sau fără ținte, părul lung cu mustață pe oală, părul și mai lung fără mustață, pantalonul trapez, cămașa înflorată descheiată până la buric, să i se vadă părul de pe piept, dacă are păr, iar dacă n-are, nu era nici o problemă, zorzoanele de argint, atârnându-i leneș pe încheieturile mâinilor, inelele de cositor emailat cu gablonzuri cât o gogoașă, la toate degetele, de toate culorile curcubeului, și medalioanele uriașe, din alamă, plastic sau lemn, spânzurate într-un lanț gros, ca de câine, reprezentând semnul păcii, semnul victoriei, semnul prieteniei, semnul Americii, semnul lui David sau semnul lui Hristos.

Pentru că era profet și rebel, Costi Cojocaru era vânat de miliție ca hoții de cai, umflat în dubă ziua în amiaza mare, tuns chilug și umilit, prin arătarea cu degetul la tot orașul, de către sectorist, care-l ținea de încheieturi legat cu un juvăț și-l dădea ca exemplu negativ și învățătură de minte tuturor puțoilor de pe stradă: să nu faceți ca el. După ce-l tundeau chilug în bătaie de joc, cu foarfecele de oi, îi puneau chipul la gazeta de stradă a miliției, un insectar trist și resemnat, în care puteai să-l vezi pletos, cum arăta înainte, și chelbos, cum arăta acum. Sub prima poză scria: așa nu, Cojocaru Costel, muncitor, 24 de ani, iar sub a doua, așa da, Cojocaru Costel, muncitor, 24 de ani, strada Nicolae Grigorescu numărul 2.

Cel mai prost ieșea Costi atunci când îi tăiau blugii cu lama, îi crestau geaca de piele cu cuțitul, în fâșii subțiri, de-a lungul spinării, până ce-o făceau franjuri, îi smulgeau zorzoanele de la încheieturi și inelele de pe degete, pe care le sfărâmau cu ciocanul sau îi rupeau lanțurile de la gât verigă cu verigă, fără a-i lăsa șansa să le mai lipească sau întregească vreodată. Cu o resemnare demnă de un adevărat martir, animat de cea mai eroică sete de exprimare și însuflețit de simțămintele cele mai înălțătoare ale libertății, Costi renăștea ca pasărea Phoenix și o lua de fiecare dată de la capăt. Îl admiram în secret, ca pe un semizeu. Geamurile casei lui erau veșnic întredeschise, și de dincolo de ferestre se revărsa în stradă cea mai frumoasă muzică din lume, care vorbea despre libertate, soare, păsări și flori. Era vremea Beatles-ilor, am copilărit cu ei, i-am auzit suspinându-și baladele și urlându-și rock-ul din fundul bojocilor, din casa cea fără seamăn a celui mai nepereche revoluționar pașnic al tuturor timpurilor, Costi Cojocaru.

Familia lui Costi a fost mânată de foame din Basarabia, purtată peste munți și văi, prin zăpezi de un cot, și abandonată în Maramureș, laolaltă cu o oaste de dezmoșteniți ai sorții. Mama lui Costi semăna cu însăși marea foamete din 1946. Era înaltă ca un stâlp de telegraf și avea o față albă ca varul, plină de riduri adânci, gura vânătă și ochii roșii, din care scânteia o tristețe de moarte. Era un zombi adevărat, cu care lumea se obișnuise să conviețuiască, întrucât nu făcea nimic rău și nu ne mânca ficații. Privea fără țintă, undeva în zare, de parcă ar fi văzut un strigoi înghețat, și se rostogolea pe străzi cu târâișul melcului, oftând întruna. Avea picioarele umflate cât o baniță, cu varicele sparte, pe care nu i le-a văzut nimeni descoperite, întrucât și le înfofolea și vara și iarna, în zece perechi de ciorapi groși, care să-i țină de cald. Marea foamete, adică Zombăreasa, adică mama lui Costi Cojocaru, se șocase de frig, la traversarea pe jos și fără încălțări a Carpaților, pe gerul Bobotezii. De atunci, din picioarele ei n-a mai rămas decât o amintire, și aceea purulentă și sângerândă, vorbind despre vremurile acelea de obidă, în care oamenii mâncau în loc de friptură ciori coapte pe jăratic, și în loc de piure de cartofi felii de sfeclă înghețată bocnă, care după ce era opărită se transforma într-o pastă apoasă și urât mirositoare.

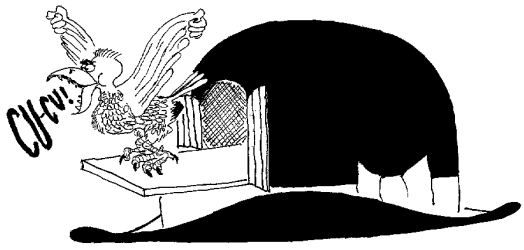

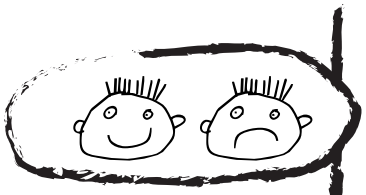

Cătălin Matei

- Analize cu sticlă la schimb
- Dintre pentru dinte
- Faptele antisociale ale lui Matei jr.
- De ce îmi place Spiderman
  și nu păianjenii

Analize cu sticlă la schimb

Eram mic. Ce mai, eram atît de mic încît credeam că copiii se fac prin frecarea dintre epiderma tatălui și cea a mamei. Și mergeam la școală. Nu știu la alte școli cum e, dar la mine la școală erau mereu epidemii de hepatită. Epidemiile de hepatită erau ceva absolut firesc. Hepatita era un fel de dușman invizibil, dar apărea atît de des încît ajunsese un fel de prieten. Din cauza asta ni se cereau regulat analize de urină.

Probabil că, în vremea aia și nu numai, analizele de urină erau modalitatea cea mai simplă de a determina dacă un elev avea sau nu avea hepatită. Cred că nici nu erau microscoape pe vremea aia la noi în laborator. Era doar o mînă de oameni care se uitau în sticle sau borcane, le agitau un pic și ghiceau după consistență sau culoare. Chestie pe care am învățat-o mai tîrziu la anatomie.

Ei bine, nu se știe exact cum, dar într-o bună zi am fost lăsat complet nesupravegheat într-un moment în care trebuia să aducem a doua zi proba de urină. Teoretic, era ceva foarte simplu. Ceva ce orice copil ar fi putut face. Adică să ia un recipient și dimineața, pe stomacul gol, să îl umple cu materialul necesar asistentelor medicale. Ca un om conștiincios care sînt, m-am conformat întocmai. În dimineața aceea m-am trezit și, în timp ce abia îmi stăpîneam nevoia, m-am dus în cămară și am căutat un recipient. Nu puteam lua un borcan sau o caserolă, sticle foarte mici nu aveam, așa că singura chestie care părea a-și îndeplini oribila menire era o sticlă de Pepsi, care acum are 250 ml, atunci avea tot 250 de mililitri, dar pe vremea lui Ceaușescu părea mult mai mare. Am spălat-o de praf, am verificat cu atenție să nu fie murdară sau lipicioasă pentru a nu-mi contamina materialul cu cine știe ce impurități care ar fi semănat cu hepatita și m-ar fi obligat să fac ani de tratamente medicamentoase. Cu ea bine spălată m-am întors în baie și, cu mare grijă să nu fac deranj, am purces la umplerea ei. Nu mai știu dacă a mai rămas ceva și în copilul din mine, însă ceea ce e cert e că, în maximum 3 minute, aveam o sticlă caldă de Pepsi plină aproape ochi cu prețioasa comoară care îmi valida sănătatea. Nu puteam să o pun așa în geantă, deci am răscolit cîteva sertare din bucătărie în căutarea unui dop. Pînă la urmă am găsit un dop din cauciuc negru, o minune a tehnicii care inspira siguranță și confort. Aș fi închis și o viperă în sticla aia cu un asemenea dop. Am pus sticla în geantă, atent să își păstreze poziția verticală, și am plecat la școală.

Ajuns în sala de curs, eram mîndru că de data aia memoria nu m-a părăsit. Făcusem singur ceea ce mi se ceruse, fără ajutor adult. Eram pregătit să fac impresie bună. Au trecut cîteva ore de curs, și învățătoarea a spus: „Ați adus analizele de acasă?“. Colegii mei au început pe rînd să scoată fiecare din ghiozdan micile recipiente pe care le pregătiseră la fel ca și mine, așezîndu-le pe pupitru. Dacă

mai țineți minte, băncile din sălile de clasă comuniste aveau o zonă rotundă adîncită special pentru ca predecesorii noștri să își pună cerneala sau tușul. Ei bine, fiecare copil se folosea de gaura aia pentru a-și asigura echilibrul sticluței lui. Însă am observat un fenomen care mi s-a părut de neînțeles la momentul respectiv. Majoritatea colegilor aveau sticluțe foarte mici, de medicament, fumurii, iar unele fete le aveau îmbrăcate în hîrtie. În comparație cu sticluțele lor, sticla mea de Pepsi părea un gigant. Nici măcar nu putea sta în echilibru pe pupitru. A trebuit să o țin cu mîna, stîrnind în același timp mirarea celorlalți. Doar dopul sticlei mele de Pepsi era cît jumătate din sticlele lor. Dar eu aveam conștiința împăcată și încîntarea lucrului făcut cu maturitate. Mă simțeam ca în prima zi în care m-am întors singur acasă de la grădiniță. Chiar dacă sticla mea era mai înaltă decît capul elevului din față, nimeni nu a protestat și nimeni nu a rîs de mine. A venit și momentul în care învățătoarea ne-a trimis la asistenta medicală, să ducem analizele. Băiat înalt, sportiv, m-am luat la întrecere cu colegii pe hol. Am ajuns primul, gîfîind, la ușa cabinetului medical. Asistenta deschise ușa, mă privi, privi sticla, apoi se uită la mine și spuse următoarele cuvinte, pe care nu le voi uita niciodată: „Ce-ai făcut, mă? Ai agitat-o ca pă șampanie?“. Nu cred că mai e nevoie să explic motivul și felul în care arăta sticla transparentă pe care o mișcasem în sus și în jos, în ritmul fugii mele, preț de două etaje. Am zîmbit, asistenta îmi luă sticla din mînă, vărsă nici un deget într-o eprubetă, restul îl goli într-un fel de chiuvetă ruginită, după care îmi dădu sticla înapoi. Am fugit înapoi în sala de curs, fericit că eram singurul dintre colegii mei care putea refolosi sticla. Iar părinții mei nici nu aveau să observe că le folosisem dopul de cauciuc negru pe care îl puneau ei la sticlele din frigider.

Dintre pentru dinte

Mi-am pierdut toți dinții în fața unei singure tovarășe învățătoare. De fapt, nu doar eu. Întreaga clasă formată din zeci de elevi, de la Neacșu Cătălin la Matei Doru, de la repetentul clasei la cea mai eminentă elevă, Rîșnoveanu Roxana, care mi se pare că lucrează azi în domeniul juridic, nu ca mine, zeci de generații de elevi au plecat cu dinții în batistă din cauză inocenței și a imposibilității de a mînți.

Unora o să li se pară o barbarie, altora doar un moft, iar alții se vor regăsi în cele ce urmează. Cert este că nici un incisivuț din clasa I A a Școlii Generale nr. 14 din Brăila nu a rămas prea mult în gura de lapte a tinerilor șoimi ai patriei.

Lucrurile se desfășurau în felul următor. Tovarășa învățătoare stătea la catedră și scotea cîte un elev la tablă. Sau pur și simplu îl chema la catedră. Elevul povestea celorlalți ceva sau recita sau dracu' mai știe. După ce tovărășicul termina de povestit sau de recitat, tovarășa învățătoare îi punea întrebarea-capcană: „Ia zi, ți se clatină vreun dinte?“. Elevul nu avea ce să zică. Era imposibil în vremurile alea să nu ți se clatine. Mai ales că experiența învățătoarei îi spunea cu o precizie de cîteva zile cînd este perioada cînd o iau razna incisivii sau cînd a venit vremea caninilor să se bălăngăne ca un grup de nemți într-o crîșmă cu băncuțe. Nu puteai să mînți. Și chiar dacă ai fi mințit, verificarea ar fi survenit oricum. Dinte cu dinte era prins între două degete și mișcat. Dacă se mișca prea tare, era o chestiune de secunde să te pomenești cu el în mînuță. Pe măsură ce îmi amintesc lucrurile astea, îmi dau seama că nu aveam nici o garanție a igienei. Adică tovarășa ar fi putut face

TREPTOW, AI CUVÂNTUL!
DORESC O REDUCERE A PEDEPSEI DEOARECE AM TERMINAT DE SCRIS ÎN PUȘCĂRIE VOLUMUL: „DE CE IUBIM FETIȚELE"

orice cu mîinile alea care îmi vandalizau mie dantura. Nu ieșea din clasă pentru a se spăla pe mîini, nu avea șervețele parfumate sau spirt, și nici măcar șirurile de execuții nu îi trezeau vreo nevoie de a-și clăti palmele pline de salivă tînără. Alteori, aceste operații în direct se desfășurau în situații dintre cele mai absurde. Bedros Vlad parcă, deși nu sînt sigur, un ochelarist foarte simpatic, a fost chemat, pentru prima și singura dată, la catedră pentru a-și lua porția de palme. Tovarășa avea un stil unic de a aplica pedepse corporale. Îți ciupea foarte tare fălcile, le pleznea, și totul se desfășura foarte rapid. În 10 secunde te trezeai amețit și cu obrajii arzînd, și cu o vagă nevoie de plîns în gît, creată mai degrabă de temperatura feței decît de violența loviturilor. Cum ziceam, Bedros Vlad, elev silitor din prima bancă, se afla lîngă catedră, privind prin dioptriile sale către tovarășa. Tovarășa îi scoase ochelarii cu grijă, îi puse pe catedră, urmă valul de palme și ciupituri, rapid și isteric ca o bătaie între doi motani cheli, după care îi așeză la loc ochelarii pe nas. Bedros nici nu apucă să plece spre banca sa că urmă replica: „Ți se clatină vreun dinte?". Bedros o privi printre lacrimi și ură: „Nu!". „Ia vino să vedem." Tovarășa cotrobăi în gura lui Bedros preț de un minut. „Mda, treci la loc." Tensiunea se risipi. Bedros se așeză la locul lui, roșu și verificat. Iar noi ne-am întors la bastonașele noastre, fără ca alt incident să ne tulbure dantura în acea zi.

Nu am să uit niciodată momentele astea. Chiar și în ziua de azi retrăiesc senzația pregnantă de sînge în gură, golul stupid rămas în cavitatea bucală, sentimentul oribil al gingiei văduvite prin care mă jucam cu limba ore în șir. Pe de o parte, apreciez că nu am experimentat metodele barbare cu firul legat de clanță sau cine știe ce. Dar totuși, îmi pare sincer rău că s-a întîmplat așa, fără anestezic, fără halate albe, fără lumină artificială. A fost ca o dezvirginare brutală a gurii mele. Și cel mai tare mă frustrează faptul că mi-am pierdut toți incisivii cu o singură femeie. De-abia la molari și premolari mi-am scos pîrleala.

Faptele antisociale ale lui Matei jr.

Trebuie să recunosc că nu am fost un copil foarte cuminte. Iar acum, că am crescut, privesc în urmă cu mirare și mă simt foarte prost pentru că am deranjat niște oameni. Chiar simt nevoia să profit de acest canal de comunicare și să îmi cer scuze pentru toate prostiile pe care le-am făcut atunci cînd eram mic. Și m-am dedat la următoarele fapte antisociale.

Tulburarea liniștii publice – asta am făcut-o la grădiniță, stimulat de un coleg care se apucase să își studieze părțile intime în timp ce tovarășa lucra. La pauză, normal că ne-am simțit încurajați mai mulți copii să facem chestia asta, ba chiar să îi speriem pe ceilalți cu chestiile pe care le descopeream în spatele pantalonașilor. Eu aveam o problemă cu un coleg pe care îl chema Faur și atunci îl speriam pe Faur arătîndu-i ceea ce nu mulți oameni ar fi trebuit să vadă (scuze, Faur, acum nu mai fac așa). Evident că din cauza regimului comunist din acele timpuri am fost dus la directoare. Directoarea stătea la ea la birou, se uita la mine, iar eu stăteam în picioare în fața ei. Și îmi dau seama astăzi, la mai bine de 22 de ani, că directoarea aceea s-a distrat pe seama mea. Mi-a spus să îmi fac bagajele, că o să vină duba și o să mă ia (eu nici nu știam ce înseamnă dubă, dar mi se părea ceva îngrozitor, un fel de camion macara, o mașină infernală). Și cică să pregătesc și să îmi pun în bagaje și chiloți, și tot ce o să mai fie nevoie, pentru că odată ce o să mă ia duba, o să stau mult acolo. Nu îmi mai aduc aminte dacă am plîns sau nu, cert este că am fost foarte trist și îngrozit de perspectiva dubei.

Apropo, dragă Măzărescu Valentin de la scara 4. Știu că acum ai viața ta alături de soția și copiii tăi. Totuși, simt nevoia să îmi cer scuze pentru momentul în care ți-am dat cu piciorul în cap și ți-a curs un pic de sînge. Trebuie să înțelegi că era o perioadă în care trăiam exclusiv sub influența filmelor cu Van Damme, care, acum știm cu toții, era un impostor al figurilor de karate.

A doua mare infracțiune pe care am comis-o pe vremea cînd mergeam la grădiniță a fost să fur bani de la actualul primar al Brăilei, domnul Cibu. Domnul Cibu stătea cu un etaj mai sus decît mine și era, normal, printre puținii care aveau mașină mișto prin preajma revoluției.

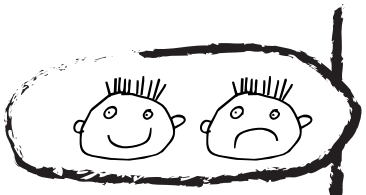

Ford Scorpio, ca să fiu mai exact. Nu pot să fiu la fel de exact în privința modului în care am ajuns în mașina respectivă, însă ceea ce am observat erau niște monezi de 500 de lei sau poate mai puțin răspîndite prin mașină, pe care am considerat că ar fi bine să le iau. Evident, cineva s-a prins că aveam mînuța plină de metal și atunci m-a deturnat de la scopurile mele. Dacă aș fi reușit, nu mi-ar fi părut rău. În afară de Harry Potter, nimeni nu a mai făcut închisoare pentru mărunțișuri.

Nu știu dacă și înșelăciunea și furtul calificat de bomboane merită încadrate în acest capitol, dar asta am făcut eu într-o vizită. Am mîncat vreo două-trei bomboane cubaneze împreună cu băiatul gazdei, după care ne-am bătut cu seringi pline cu scuipat. După aceste momente fabuloase, am reușit să îl conving să îmi arate unde are și restul de bomboane. Le avea fix în dormitorul părinților, într-o pungă gigantică. Nu văzusem în viața mea atîtea cubaneze. Norocul meu era că puteam să fur milioane de bomboane pentru că salopeta vișinie de fîș pe care o aveam pe mine părea construită pentru asta. Am început să îmi îndes dulciurile strălucitoare în marsupiul vișiniu. Cred că furasem pe puțin 30 de bomboane de diferite culori și forme. Ne-am mai jucat un pic și, venind ora plecării spre casă, m-am dus pe hol să mă încalț. Din păcate, zecile de cubaneze, fiind la fel de foșgăitoare și alunecăcioase ca și salopeta mea, începuseră să își facă drum către pămînt. Coborîseră pe burtă și apoi pe crac în jos. Una cîte una, cădeau zgomotos pe sol. La fiecare pas însămînțam cîte o bomboană verde sau galbenă pe gresia din hol. Și asta sub privirile părinților mei și ale gazdelor, care m-au iertat și apoi mi-au dat o bomboană din zecile pe care le furasem. O bomboană? Dumnezeule, dacă aveam izmene nu ați fi știut niciodată cine a fost...

De ce îmi place Spiderman și nu păianjenii

Eu cred că primele filme pe care le vezi în viață rămîn cu tine mereu. La fel ca primele albume pe care le asculți și ca primele orașe pe care le vezi. Eu, cînd eram mic-mic, am văzut următoarele filme care m-au marcat. Majoritatea mi-au dat puterea să continui și m-au inspirat în această călătorie care este viața. Unele dimpotrivă.

Doamna și vagabondul – l-am văzut la un cinematograf din Brăila (pe vremea aia erau multe cinematografe în Brăila, deși eu nu aveam de unde să știu) de multe ori. Prima oară l-am văzut cu tăică-miu, a doua oară cu Homoriceanu Ana Maria de la mine de pe scară, care era plină de ciupituri de țînțari pe picioare, dar mie îmi plăcea de ea și mă simțeam ca vagabondul. Ai fi zis că, după asemenea vizionări, deveneam și eu mai sensibil sentimental. Din păcate, singurul lucru cu care am rămas după vizionare a fost o poftă imposibil de ostoit de macaroane (pe vremea aia nu știam nici ce sînt penne, fussili, spaghetti, tortellini) și, prin extensie, tăiței.

Sinbad – nu-mi mai aduc aminte mare lucru din el, doar că era o fază în care Sinbad se bătea cu un monstru într-o arenă și monstrul era invizibil, doar că se vedeau urmele pașilor în nisip. Genială abordare. Am povestit-o la școală în fața întregii clase. Și nu mai știu dacă tot din filmul ăsta era faza antologică în care ieșea un șarpe cosmic dintr-o planetă. Tare mult aș vrea să îmi aduc aminte.

Spiderman – din păcate, *Spiderman* ăla din anii '80 mi-a rămas mult mai viu întipărit în minte decît ăsta nou. În

primul rînd, îmi amintesc momentele în care s-a stins lumina în sala de cinematograf fix atunci cînd Spiderman se suia pe clădire. Cred că atunci a început revoluția la Brăila. Al doilea lucru pe care mi-l amintesc era zîmbetul fascinant de strălucitor al unei asiatice care juca în film.

Piedone – înainte să intru în sala de cinematograf cu taică-miu, a ținut neapărat să îmi povestească despre Piedone, cum bate el pe toți. Era fix episodul *Piedone în Egipt* și, într-adevăr, Piedone i-a bătut pe toți. Îmi imaginam că Piedone era mai mult pe genul „Sinbad". Din păcate, era un gras transpirat, foarte asemănător cu Piedone din zilele noastre.

Silver Bullet și „filmul cu păianjenii" – primele filme de groază din viața mea. De fapt, pot să spun că pe *Silver Bullet* l-am văzut de două ori. Prima oară la niște prieteni de familie care au rulat într-o seară două filme de groază din cauza cărora nu am dormit jumătate din copilărie. Unul era cu păianjeni sau, mai bine zis, cu o casă care avea un pod în care erau păianjeni. Să fiu sincer, singura scenă pe care mi-o amintesc din acel film era momentul în care unei fete care dormea cu gura deschisă îi cobora un păianjen în gură. Alt moment era cel în care din podeaua întunecată a unei camere ieșeau scîntei, după care scîndurile se dădeau la o parte și ieșea un drac. Ei bine, din cauza acestui film nu am putut niciodată să dorm cu fața în sus, ci doar pe partea dreaptă, orientat cu fața spre geamul de la mine din cameră. Eram terorizat de ideea de a avea un păianjen în gură și nici nu puteam sta cu spatele la podea, de frică să nu iasă dracul ăla. În consecință, cum în anii de formare a fizionomiei mele am stat, noapte de noapte, doar pe partea dreaptă, acum am urechea dreaptă mai apropiată de craniu, pentru că am dormit doar pe ea. Și urăsc păianjenii. Al doilea film de de groază, ăla cu „Silver Bullet", l-am văzut parțial în seara aia, dar și în altă ocazie, la o videotecă despre care nu mai îmi amintesc nimic. Habar n-am cum ajunsesem acolo, cert este că se fuma, iar oamenii au rulat fix filmul ăla cu extratereștri. Era oribil. Scena memorabilă era atunci cînd niște oameni normali stăteau într-o dubă și, deodată, pe parbrizul lor se lipea o scoică din care ieșea un vierme, și viermele ăla făcea un zgomot oribil, și oamenii ăia țipau, după care cineva începea să forțeze ușa ca să intre în mașină, probabil ca să le dea tot cu viermele în cap. Ceva îngrozitor, nici în zilele noastre nu mă pot gîndi la asta pentru că mi se face frică. În plus, îmi cer scuze doamnei Margareta Nistor, dar timbrul vocal care dubla filmele astea mergea la fix cu groaza care mi se întipărea în suflet.

După aia au urmat *Alien, The Thing* și alte chestii cu bale. *Alien* e ca sexul. Prima oară e mai greu, după aia ajungi să nu te mai saturi de el, iar după o perioadă nu te mai interesează deloc și te întrebi de ce.

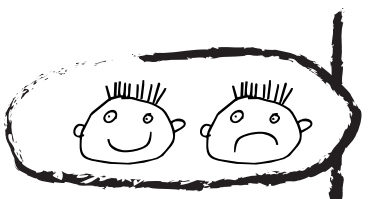

Mitoș Micleușanu

- Metoda lui Tron
- Cum n-am apucat să devin om...

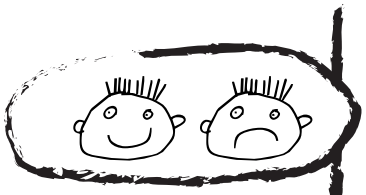

Metoda lui Tron

– un thriller sovietic –

După ce se întuneca, ne adunam cu băieții și fetele, la un borcan de vin și o chitară, pe o bancă în spatele blocului sau în parcul pentru copii. Acolo începea distracția noastră „minimalistă“, impresionarea fetelor, cântecele militărești, aberațiile și, în funcție de beție, timpul și spațiul dispăreau. Povești erau o grămadă, tot felul de întâmplări care mai de care, în special cu tentă horror sau thriller... Oricum thriller-ul sovietic a fost și este diferit de thriller-ul occidental ca să zic așa, este mai neverosimil, mai crud și paroxistic. Bântuiau tot felul de povești macabre, bazate în mare parte pe realitate, dar unele cred că erau „prelucrate“ de imaginație, fiindcă sfidau limitele „răului“-simț. De exemplu, circula o poveste despre „Iapa Neagră“, o agentă bizară care ucidea bărbații cu vaginul. Ea scotea cuie din perete cu vaginul, așadar, era un fel de menghină sexuală... Dacă te prindea, îți aplica un *penis captivus* de coșmar și îți smulgea pur și simplu mădularul. Brrrrrr. Totuși, mă voi opri momentan la o altă istorie, și anume povestea lui Fima Tron. Am auzit-o într-o noapte de la Sașa, un prieten „rusofon“, mare specialist al detaliului. Ce să zic... mai bine vă povestesc ce am auzit de la el.

Fima Tron era un bărbat la vreo 38 de ani, uscățiv și taciturn, care lucra pentru Dima Botkin, liderul formațiunii „Petlia“ (Lațul) din Kuciurgan. Acest grup se ocupa de cele mai cumplite asasinate la comandă, executarea unor familii întregi (incluzând femei și copii), de regulă ale mafioților prosperi sau ale liderilor politici din fosta URSS și nu numai. Nimeni din formațiune nu-l cunoștea personal pe lider, dar existau zvonuri despre actele sale din adolescență, când și-a nenorocit părinții, punându-le (pentru început) așchii din sticlă în mâncare, pentru ca apoi să le zdrobească țestele cu bustul lui Stalin din colecția tatălui său. Se mai spune că unul dintre ucigașii din organizație a încercat odată să-l păcălească pe lider, înscenând un omor la comandă foarte important, fără să-l îndeplinească. Ucigașul a încercat apoi să părăsească organizația, dar peste câteva săptămâni, bucăți din corpul acestuia au fost găsite în patru localități obscure din Ucraina. Fima Tron, însă, datorită calmului său și muncii de excepție în domeniul relațiilor, a devenit mâna dreaptă a lui Botkin.

Totuși, în data de 24 octombrie 19**, Fima Tron trebuia să ofere niște detalii importante în legătură cu un asasinat important de la Moscova. Pentru a mai testa o dată loialitatea și seriozitatea lui Tron, Dima Botkin i-a dat ordin să-i împuște pe cei trei copii ai temutului

mafiot rival Vanea Volkodav. Fima Tron a refuzat.

Echipa specială de investigație de la CBD Kuciurgan a reușit să înregistreze câteva convorbiri, cel mai probabil dintre Fima Tron și Dima Botkin. Vă oferim una dintre ele:

– …bun, cu alte cuvinte, te dai la o parte…

– Nu-i vorba că mă dau, dar...

– Nici un dar, gata! În principiu, mă așteptam la un refuz, crede-mă. De aia ți-am dat o însărcinare ca asta. Să știi, totuși, că nu sunt dezamăgit…

– Mă bucur!

– Te bucuri? Fii atent, nu mă lua peste pulă. Crede-mă, nu-i cazul!

– Poftim?

– Ascultă-mă până la capăt și nu mă întrerupe. Ce spuneam, aha… Puțini sunt capabili să facă o treabă serioasă, e clar, dar nu asta mă doare. Mă doare faptul că nu voi mai avea ocazia să mă conving de loialitatea ta. Numai dacă…

– Stai puțin…

– Gura, futu-ți morții tăi de cadavru dezmembrat ce ești! Putreziciune cu domiciliu în șanț! Gura! Mă-ntrerupi pe mine? Îmi spui să stau puțin? Tu o să stai puțin în amintirea semenilor, pulă schiloadă ce ești! Coaie smulse, vise stinse! Ascultă-mă până la capăt! Dacă îmi aduci zece kile de aur, mai discutăm, ne mai distrăm... Dacă nu, îți promit, în amintirea afacerilor noastre reușite, mânca-mi-ai pula, te voi împușca în cap, fără să te torturez! Ai cuvântul meu de onoare! Ai înțeles?

– Da.

– Foarte bine, minunat! Ai la dispoziție două săptămâni. Aștept un telefon de la tine, pe data de 12. Baftă!

De fiecare dată, convorbirile erau sub timpul de localizare, iar în afară de asta nu se știa dacă Botkin vorbea personal sau avea un intermediar.

Aflându-se într-o situație-limită și cunoscând faptul că nimeni nu-i poate scăpa lui Botkin, Fima Tron a pus la cale o strategie ingenioasă pentru a face rost de zece kilograme de aur. În primele șapte zile, el și-a vizitat toate rudele, prietenii, cunoștințele, foștii colegi de școală, de facultate, profesorii, profesoarele, ca să-i anunțe și să-i invite la o mare petrecere, înainte de a pleca (după spusele lui) pe lumea cealaltă... Fima știa că, dacă avea să anunțe nunta sa, un botez sau un alt eveniment fericit, n-ar fi venit multă lume, așa că a spus tuturor că are o tumoare la creier, în metastază și vrea să-și ia rămas-bun de la toți. Sensibilizată la maximum, lumea a promis că va veni.

Petrecerea a fost organizată într-o poiană, în pădurea Filin, nu departe de localitatea Voronka. Acolo a fost instalat un cort uriaș, iar Fima a avut grijă să aducă invitații în câteva autobuze. Au venit vreo două sute cincizeci de oameni. În poiană se pregătea deja un ospăț impresionant, mese interminabile pline cu mâncare și băutură. Muzică, vodcă, grătare și ruguri. La începutul petrecerii, Fima a ținut un discurs impresionant, după care i-a îndemnat pe toți să ciocnească câte un pahar de vin; „Pentru Eternitate“, „Za Vetchnoe“ – s-a exprimat el și toată lumea a repetat îndemnul metafizic. Fima a mers printre rânduri înlăcrimat, și-a cerut iertare de la toți, și-a luat rămas-bun și a ciocnit paharul cu cei peste două sute de invitați... N-a acceptat refuzul nimănui, nici al copiilor, nici al șoferilor, nici al diabeticilor... Toată lumea a băut vin, a mâncat, a început să danseze și să-l sărute pe Fima în semn de împăcare și dragoste. Căci foarte curios și crud s-a exprimat cineva când a spus că omul așteaptă nenorocirea altuia ca să-i poată fi mai aproape.

Peste două ore, lumea a început să moară... Mureau câte cinci, câte zece, unii după alții. Cădeau vineți la față, tremurau în convulsii și își dădeau duhul horcăind. Peste încă zece minute, toată lumea, plus șoferii și muzicanții, era pe jos și doar unii, mai rezistenți, au întins-o câteva minute în plus, contorsionați din cauza efectului devastator al substanței N-Fen3 pe bază de Fentanil, pe care Fima a strecurat-o în canistrele cu vin de casă. El a folosit antidotul. După ce s-a asigurat că toată lumea a înțepenit, Fima a început să adune de la toți bijuteriile din aur, inelele, cerceii etc. După aceasta, înarmat cu un clește și o daltă, Fima s-a apucat de scos dinți... Numai de la un muzicant mai înstărit, Fima a scos paisprezece dinți din aur, ca să nu mai spun

de alte trofee, cum ar fi zece ghiuluri, numai de la foștii colegi de școală. Cât privește părinții lui, Lidia și Nikolai, Fima a extras de la ei șase dinți de aur în total, inelele de logodnă și cerceii. De la cei patru frați ai săi, Arcadie, Mișa, Stepan și Kiril, Fima a scos nouăsprezece dinți și două ghiuluri. De la copiii acestora, fetițele Dașa, Glașa și Nina, Fima s-a ales doar cu trei perechi de cercei. Cel mai serios trofeu l-a obținut de la unchiul său, Leon Gromov, un mare afacerist, chemat de urgență tocmai din Odessa. Un ceas din aur, două brățări, un medalion uriaș cu chipul lui Napoleon, zece dinți, un cuțit mexican și un portțigaret din aur masiv. Ca să nu mai vorbim de ceilalți, două sute de invitați... În final, Fima a adunat o geantă de vreo zece kilograme de aur. A scos din portbagajul mașinii sale patru canistre cu benzină, a mai scos benzină de la autobuze și mașini, a stropit cu grijă toate cadavrele, autobuzele, corturile, mesele, mașinile și a dat foc la totul... Apoi a urcat în mașină și s-a făcut nevăzut. Era noapte, iar incendiul a cuprins o bucată din pădurea Filin.

Echipa specială de investigație de la CBD Kuciurgan a mai surprins o convorbire, probabil dintre Fima Tron și Dima Botkin, după câteva zile de la întâmplarea sinistră de la Filin. Vă oferim înregistrarea:

– Sunt eu...

– Aha, mă bucur să te aud. Ești punctual ca de obicei. Ținând cont de incendiul și cadavrele carbonizate de la Filin, dacă nu mă înșeală logica bătrânească, vrei să-ți cumperi zile în plus...?

– Da.

– Să știi că nu vreau carii sau bucăți de oase!

– Am topit materialul.

– Minunat. Oamenii mei te vor vizita mâine. Știu unde ești, să fii pe loc. Și încă ceva... Nu pot înțelege, doar era mai simplu, copiii lui Volkodav și gata... Trei copii! Ce-a fost „Auschwitz"-ul ăla? Ai avut un scurtcircuit? De ce ți-ai îngreunat situația?

– Nu știu, am clacat... M-am sensibilizat prea tare, cred...

– Da, într-adevăr, sensibilizările aduc mare pagubă uneori. Oricum, te-ai redresat spectaculos... Am știut că te vei descurca, doar eu te-am educat... Ei bine, mai vorbim. Pregătește materialul pentru mâine. Clar?

– Da.

Cadavrul decapitat al lui Dima Botkin a fost găsit nu departe de grajdurile kolhozului „Zvezda", peste două săptămâni de la convorbirea înregistrată. Apoi, peste încă o săptămână, un pădurar din Lvov a făcut o descoperire și mai ciudată. Un cap de om sculptat din aur masiv, la vreo zece kilograme, învelit în piele de om. Mai mult, nici o urmă, nici o convorbire și nici o mișcare folositoare pentru echipele speciale de la CBD Kuciurgan. Doar zvonuri despre Fima Tron, ascunzându-se sub altă identitate, undeva la Nürnberg...

Cum n-am apucat să devin om...

- fragmente -

1.

...După un pumn în stomac și doi în gură, tata s-a prăbușit! A scos un icnet scurt, după care mi-a rânjit pe neașteptate cu gingiile pline de sânge și mi-a spus printre spume purpurii: „În sfârșit, mânca-ți-aș! În sfârșit ai devenit și tu bărbat!".

(...a se scoate un ochi de bufniță moartă, a se înveli într-o frunză de brusture culeasă de lângă o fântână secată, a se pune la uscat frunza și ochiul într-o punguță din piele de viperă, a se atârna la soare în prima zi de vară, a se extrage în prima zi de toamnă, a se măcina cu atenție. A se turna praful într-un pahar cu vin roșu pe care îl va bea fără să știe cel atins de meteahna băuturii.)

2.

Nebunia s-a declanșat cu multă vreme în urmă, îmi amintesc în special o noapte de vară, când mama asculta printre lacrimi Janis Joplin, iar eu și soră-mea eram pe ațipite. Tata a dat buzna în casă, plin de noroi, era trei sau patru dimineața, mirosea a câine mort stropit cu oțet, avea în mână o bandă de magnetofon unsuroasă, a intrat și a pocnit-o pe mama cu banda direct în cap, după care a urlat de s-au aprins luminile în blocul de peste drum: „Scoate în pizda mă-tii căcatul ăsta de muzică, bagă și tu niște modertoki că te omor, mânca-mi-ai jegu' de bagaboandă și curvă ce ești!".

(...a se îngropa un fluture alb lângă un cireș uscat, a se scrijeli pe cireș numele celui atins de meteahna băuturii, a se lua un melc și a se lipi de numele scrijelit, dacă melcul se ține, a se dezgropa fluturele și a se înghiți, dacă melcul nu se ține, a se face o crestătură sub numele scrijelit și a se găsi o râmă cu semn de ruptură. A se tăia râma în 12 părți și a se înghiți prima și ultima parte. Peste trei zile și trei nopți, a se scuipa în paharul cu vin roșu al celui atins de meteahna băuturii.)

3.

De regulă, izbucneam în plâns cu toții. Mama de suferință, soră-mea de frică, iar eu de neputință. Eram într-a patra, sau într-a cincea... nu prea aveam cum... Mama o încasa prima, eu mă băgam, dar mă cam împrăștia prin casă, noroc că aveam tapet roșu peste tot, pentru neamuri și oaspeți. Soră-mea se ascundea sub pat...

(...a se găsi o scârnăvie albă de câine, a se lăsa la uscat în podul casei până împietrește, a se măcina până iese un praf ca făina, a se picura în praf douăspe picături de sânge de veveriță, a se amesteca cu o pană de corb până se face o pastă rozalie. A se unge cu pasta fundul paharului în care apoi se va turna vinul pentru cel lovit de meteahna băuturii.)

4.

Un vecin, măcelar vânjos, s-a băgat odată pentru noi... S-a ales cu o fractură și câțiva dinți scoși, după care tata a locuit la el o vreme, încercând să-l îmbuneze. Se uitau împreună la filme porno, ăla avea niște casete vehașes răpănoase cu nemțoaice transpirate la treabă. Uneori, tata mai venea să mănânce, o lăbuia pe mama, ea chicotea, niciodată n-am înțeles relația lor...

(...a se găsi trei măsele de măgar mort, a se pune la fiert douăspe ore, a se scoate măselele și a se ascunde în perna celui lovit de meteahna băuturii, a se turna fiertura de măsele într-o sticlă, a se îngropa sticla lângă mormântul unui preot. Peste trei zile și trei

nopți a se arunca perna cu măsele, apoi a se dezgropa sticla și a se picura trei picături în paharul celui lovit de meteahna băuturii.)

5.

Pe soră-mea o iubea mai mult, clar... O dezmierda, îi aducea cadouri, ea înflorea de fericire, o învârtea pe lângă tavan, vara, afară, o arunca la doi-trei metri în sus, ea țipa de fericire. Dacă mă întristam, așteptând ceva de la el, primeam câte un bobârnac peste nas de-mi dădea sângele, apoi dementul râdea și-mi spunea că sângele nescos se împute.

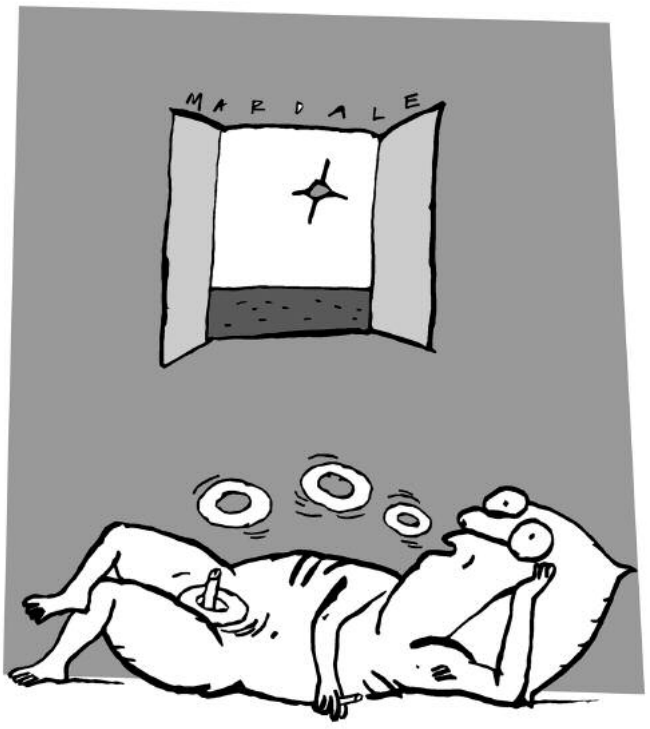

(...a se lua pantoful unui șchiop și trei nasturi de la un orb. Un nasture a se înghiți, al doilea a se arunca într-o fântână, iar al treilea a se ascunde în pantoful șchiopului. A se pune pantoful în cușca unui câine. Dacă va scoate pantoful din cușcă fără să cadă nasturele, a se înveli nasturele într-o scrisoare de dragoste și a se ascunde într-o scorbură, dacă va scoate pantoful fără nasture, a se lovi câinele peste bot cu o urzică veștedă. Dacă va chelălăi, a se ascunde urzica sub butoiul de unde bea cel lovit de meteahna băuturii.)

6.

Scriam mult, în penumbră, poezii macabre cu lebede spânzurate prin castele fără podele. Iluminismul mi-a dat o vreme târcoale, am tot studiat inutilități necesare, dar m-am lăsat. Când am ales sportul, tata s-a cam ofticat, am simțit asta. Pipăind viitorul în imaginația lui murată, mi-a spus: „Fără box. Și fără haltere. Bagă și tu ceva acolo, mai ușurel… Niște fotbal, tenis, trambulină, șah…“ Am pufnit fără să vreau, după care l-am întrebat: „Poate niște balet sau bowling?“. Știam că o să-mi iau un pumn în față, dar nu m-am abținut. Era prea fricos, ca toate brutele... Mi-a mai zburat un dinte, apoi, bineînțeles, m-a îngrijit și mi-a dat sfaturi de supraviețuire prin subordonare.

(...a se smulge trei fire de păr de la trei femei care au câte un fecior de trei ani. A se face câte un nod pe fiecare fir de păr și a se băga firele într-un ulcior cu lapte de cățea. A se lăsa laptele la închegat, apoi a se turna în ulcior un pahar cu sânge de liliac. A se amesteca bine, apoi a se unge cu acest amestec trei dintre picioarele scaunului pe care se așează cel atins de meteahna băuturii. Al patrulea picior a se băga în paharul din care va bea peste trei ore cel atins de meteahna băuturii.)

7.

Cariera mea de subordonat a murit odată cu intrarea în sala de box. Când m-au văzut, au pufnit în râs cu solidaritate, am simțit asta, mai ales din partea viitorului meu antrenor, care mi-a spus: „Ce cauți, tataie, acilea, nu cumpărăm nimic!“. Am vrut să ies, dar m-a strâns de mână, nu m-a lăsat, țin minte cum îi străluceau ochii, ceilalți s-au întors la treabă tăcuți.

(...a se prinde un șoricel viu, a se băga într-o cană ruginită cu menstră. A se acoperi cana cu o oglindă cu două fețe. A se pune cana la fiert până totul se face o spumă cu cocoloși. A se aduna spuma și a se picura zece picături în paharul cu vin al celui atins de meteahna băuturii.)

8.

A devenit cel mai bun prieten, cu toată diferența de ani, mi-a destăinuit niște amintiri crude, m-am relaxat în scurt timp, dar nu m-a protejat. Avea o vorbă: „Decât la pârnaie, mai bine la nea Nae!“. Așa îl chema. A murit de cancer doi ani mai târziu. N-am plâns atunci, m-a apucat peste o săptămână.

(...a se lua o potcoavă pierdută și a se scrijeli pe ea numele celui atins de meteahna băuturii. A se arunca potcoava într-un stejar până se va opri într-o creangă. A se lua un măr alb și a se arunca într-un armăsar negru. Dacă armăsarul se va speria, se va culege potcoava din stejar și i se va prinde pe copita cea mai roasă. Dacă va sta cuminte, se va lăsa potcoava în copac, dar se va lua mărul alb și se va înțepa cu un ac țigănesc. Dacă înțepătura se va întuneca, mărul se va da la un purcel de trei săptămâni. Dacă nu, se va înmuia mărul în balega armăsarului negru și apoi se vor stoarce câteva picături din măr în paharul celui atins de meteahna băuturii.)

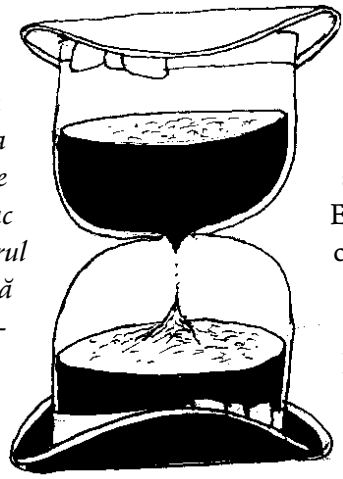

9.

Tata cam scrâșnea, nu s-a calmat deloc. Luam câte un pumn regulat, mama nu se mai băga, îi trăgea cu păhărelu' de dimineața... Dacă dormea acasă. M-am lăsat de școală într-o zi, când soră-mea și-a adunat niște hăinuțe, mi-a șoptit adio și s-a strecurat afară tiptil, pe lângă tata care dormea lângă ușa larg deschisă. Nu știu de ce n-am fugit după ea, oricum nu regret... M-am uitat pe geam. Am văzut o Volgă demarând. Atât.

(...a se aștepta să adoarmă strâns cel atins de meteahna băuturii și a se îndesa în inima lui o andrea înroșită pe foc până își va da duhul. A se îngropa scrisorile celui lovit de meteahna băuturii, a se îngropa hainele celui atins de meteahna băuturii, a se îngropa încălțările celui atins de meteahna băuturii, a se îngropa fotografiile celui atins de meteahna băuturii, a se pleca și a nu se mai întoarce.)

10.

Mama s-a aruncat peste balcon după două săptămâni. S-a întâmplat cu juma' de oră înainte să mă întorc de la antrenament. Era plin de lume. Salvarea, Poliția cu măsurătorile... Tata plângea. Când m-a văzut, s-a întunecat la față, a început să urle: „Tu! Tu! Din cauza ta, animal blestemat fără suflet și fără milă! Tu ești de vină, numai tu!“. Venea spre mine, lumea a înmărmurit. Poliția, culmea, nu s-a băgat... Pe moment. După un pumn în stomac și doi în gură, tata s-a prăbușit! A scos un icnet scurt, după care mi-a rânjit cu gingiile pline de sânge și mi-a spus printre spume purpurii: „În sfârșit, mânca-ți-aș! În sfârșit, ai devenit și tu bărbat!“. Nu inventez, așa s-a întâmplat. Atunci am devenit bărbat, dar om n-am mai apucat să devin.

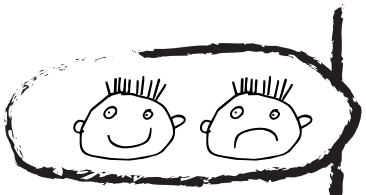

Viorel MOȚOC

- Anul trecut la Hermannstadt

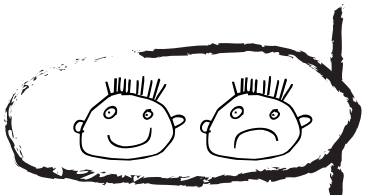

Anul trecut la Hermannstadt

Spuneți-mi Bil. M-au botezat așa părinții mei, după ce s-au întors de la film. M-au prins cu o minciună și mi-au zis „Mă, păi tu chiar ești Billy. Billy Mincinosul!“. Da, *acel* Billy, curiosul erou al furiosului film britanic. Toată copilăria mea, aș mă strigau în familie: Billy, Biliboi, Biliboacă, Biluță, Bilache. Pînă-n ziua de azi, cînd prietenii apropiați așa au ajuns să mă știe. De Bil, cu un singur l. Cred că de prin armată am început să mă recomand astfel, de capul meu, fără să mă pună nimeni.

Dar atunci, în iarna lui ‘85, eram Billy doar la Rîmnicu-Vîlcea. La Sibiu, unde făceam liceul (nu exista secție de filo la noi în oraș), mi se zicea, simplu, Viorel. Și încă nu văzusem *Billy Mincinosul.* Adolescent năuc, rătăceam programatic pe stradelele burgului, plimbîndu-mi cu melancolică voluptate singurătatea, în seri cu ger bezmetic și nămeți cît gardul. Pentru cei care nu-și amintesc sau nici măcar nu erau născuți pe vremea aceea: iarna ‘84-’85 a fost una cumplită. A nins cu toptanul, nu ca acum. Bun prilej pentru adoptarea unor noi măsuri de, cică, raționalizare. La consumul de gaze, apă caldă și rece, curent electric, carburanți. De zile bune, aveau voie să circule numai autobuzele, troleele, tramvaiele, camioanele întreprinderilor și mașinile oficiale, cele cu număr galben. Pentru a nu suprasolicita sistemul energetic național, făceam școală duminica și aveam liberă ziua de joi. Deci, prin directivă de Partid, la noi, în județul Sibiu, duminică era joi. Iar eu tocmai atunci inauguram un caiețel unde îmi propuneam să consemnez toate filmele pe care le vedeam. Dar nu oricum. Scriam așa:

„Încep astăzi – 13 II 1985 – acest caiet în care voi nota filmele văzute. Notele vor fi acordate la: scenariu, regie, imagine, interpretare, muzică, impresie generală. În cazuri speciale se poate acorda notă la costume, efecte speciale etc.

În măsura posibilităților, voi menționa și impresiile mele privitoare la filmul respectiv!“

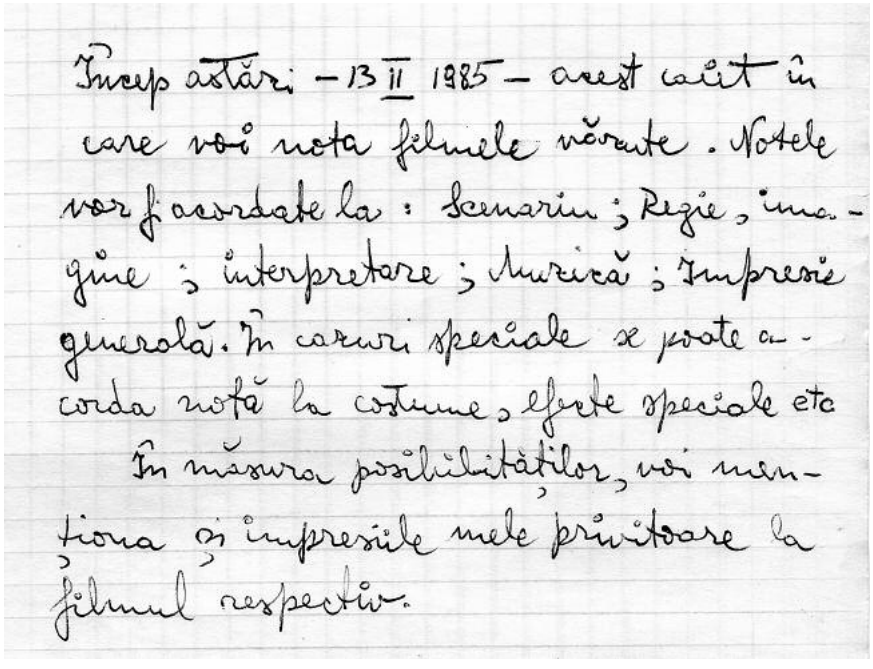
Încep astăzi – 13 II 1985 – acest caiet în care voi nota filmele văzute. Notele vor fi acordate la: Scenariu; Regie, imagine; interpretare; Muzică; Impresie generală. În cazuri speciale se poate acorda notă la costume, efecte speciale etc

În măsura posibilităților, voi menționa și impresiile mele privitoare la filmul respectiv.

Nu era chiar ca la premiile Academiei Americane de Film, dar – trebuie să recunoașteți – aveam niște criterii încă din liceu! Primul film a fost unul bun – *Anna Pavlova* al lui Emil Loteanu. I-am dat 8,30. A urmat imediat, pe 14.02, catastrofal, *Cireșarii.* Film românesc, 3.60. Pe 15 am fost la *Alergătorul,* producție americănească cu Michael Douglas, parcă: „Secvențe interesante, dar s-au văzut multe «tăieturi» și finalul a cam fost tras de păr“ – nota 7,80. Peste fix o săptămînă, mă duceam la *Undeva, cîndva,* blockbuster american – 7,30, fără comentarii – pentru ca, a doua zi, să urmăresc la televizor *Urmărirea,* tot american. Notam:

„Varianta prescurtată a unui bun film polițist pe care l-am văzut mai de mult, tot la TV, sub alt titlu (…) elocvent pentru genul său de lucru modul cum a prezentat-o televiziunea.“

De altfel, ca să anticipez puțin în trecut, criticul de film care eram nu ocolea comentariile mai acide la adresa Televi-

ziunii Române, unicul post național. Fără a fi fățiș contestatare, comentariile mele conțineau totuși o mică doză de subversivitate. De exemplu, la:

Drumul spre adevăr – „Unul din rarele filme bune de la TV cu Alain Delon și Simone Signoret, prezentat, evident, tăiat, dar bine că măcar l-am văzut.“ 7,80

Fiica adoptivă – „Film american la TV, desigur cu alt titlu decît cel original, y compris tăieturile. Lumea circului, spectacol, happy-end, totul după rețeta *à l'américaine* a gumei de mestecat“. 6,60 (Galicizam intens, deoarece – deși îl idolatrizam pe Hemingway și devoram literatura rusă – mă pregăteam pentru admiterea la română-franceză.)

De dragul lui Lindy – „Tot american, tot la TV, tot tăiat și tot cu titlu schimabat“. 4,70.

Justițiarul – De fapt *Zorro* în variantă TVR.

Astăzi ajung să-mi explic. Dacă nici măcar *Zorro* nu mai era *Zorro* pe singurul post de televiziune, ce era să fac? Cînd nu citeam, mă duceam să văd filme la cinema. Se făcuse, în sfîrșit, primăvară. Pe 26.03, mă răvășea un film sovietic. Se numea *Amintirea unei mari iubiri.* Să fi fost de vină anotimpul? Să fi fost din cauza faptului că, la vîrsta aceea, nu prea aveam ce să-mi amintesc? Îmi amintesc doar că era un film frumos, tare sentimental. Se termină cu ea cărîndu-l în spinare către pușcărie, apoi cu amîndoi prăbușiți spate-n spate prin troiene, și cu el cîntînd disperat la acordeon în fața penitenciarului. Ba nu, ăsta-i alt film rusesc. *Amintirea unei mari iubiri* se termină în zori, într-un oraș pustiu, cu un milițian călare și cu el izbind cu picioarele în niște burlane din care se prăvale, cu huruit asurzitor, gheața. Mi-ar plăcea să-l revăd și acum. Atunci i-am dat 8,90 și emoția mi-a ajuns pentru aproape două săptămîni. Cînd am revenit în sală, pe 8,04, la *Galax,* românesc, n-am suportat o mare traumă, așa cum ar fi fost, poate, cazul. 4,60, scurt, fără nici un comentariu. Știu că nimănui nu-i place să afle, de la mijloc, sfîrșitul filmului. Dar nu mă pot abține. La capătul unui an de zile, întocmeam un clasament al celor mai proaste filme. Un fel de „Zmeura de aur“, rebotezată de mine, după modelul sportiv, „Lingura de lemn“. Alături de sus-pomenitul bullshit *De dragul lui Lindy,* în Top 5 figurau exlusiv producții românești: *Aripi de zăpadă* (4,90), *Galax* (4,60), *Cantonul părăsit* (4,00) și *Cireșarii* (3,60). Pesemne că din epoca aceea mi se trage pasiunea masochistă de a urmări filme proaste românești. Aș fi totuși un mincinos mai mare decît Billy, cel din film, dacă n-aș recunoaște că urmăream cu plăcere producțiunile autohtone. Pe 29.04, *Dreptate în lanțuri* al lui Dan Pița îmi smulgea o notă foarte mare: 8,50. Iar în ianuarie, anul următor, *Pas în doi* al aceluiași regizor mi-a prilejuit comentarii entuziaste:

„Am văzut de două ori acest foarte bun film care mi se pare poate cea mai inspirată realizare a cinematografiei românești din ultimii ani. Firescul, naturalețea replicilor, suflul de viață autentică fac din acest film o producție de calitate ce merită revăzută și a treia oară.“ Și încă o notă de excepție“ 8,60.

...ȘI SĂ FIȚI ÎMPREUNĂ LA BINE ȘI LA RĂU PÎNĂ CÎND POLUAREA, VÎNĂTORII, AVIARA, CABLURILE ELECTRICE, SCHIMBĂRILE DE CLIMĂ VĂ VOR DESPĂRȚI?
MAFDALE

În schimb, *Declarație de dragoste,* primul din seria cu liceeni, a fost întîmpinat cu suficientă rezervă la mine în caiet:

„Un film despre care am auzit și am citit destul de multe. Ecoul cred că se datorează – și în rîndurile criticii și ale publicului – faptului că producția este singulară în cadrul cinematografiei noastre, puține fiind filmele care să abordeze, măcar cu o vagă undă de naturalețe, problemele tinerilor. În ansamblu, scenariul rămîne convențional.“ Doar 7,40.

Pentru mine, Sergiu (îmi permiteam să-i zic așa, doar ne știam de atîta vreme) încă rămînea regizorul exemplar și exponențial, model de hărnicie și profesionalism, monstru sacru al filmului de aventuri românești. În anul acela, i-am văzut sau revăzut: *Nemuritorii* (7,90), *Zile fierbinți* (7,00), *Ciuleandra* (8,40), *Capcana mercenarilor* (7,10) și *Cu mîinile curate* (7,70). La jurizare, după un an de vizionări, i-am acordat, ex-aequo cu Dan Pița, o Diplomă Specială. Cu motivația:

„…pentru felul în care «simte» filmul și ridică, în toate producțiile sale, profesionalismul la rang de artă“.

Ăsta eram. Pe atunci, poate că nu divagam chiar așa de mult. Așa că mă grăbesc și eu, cel de acum, să revin în momentul acțiunii, deja mai 1985. A fost o lună de război – al doilea, mondial: *Ziua Z* (7,00), *Hiroshima, dragostea mea* (7,10), *Expresul colonelului von Ryan* (7,10), *La noapte va muri orașul* (6,80). Din fericire, noi, la Sibiu, trăiam în pace, în cea mai bună și mai dreaptă dintre toate lumile posibile. Coroanele grele ale copacilor aruncau umbre groase peste creștetele împietrite ale tribunilor din Parcul „Astra“, dîndu-mi semn că totul se îndreaptă inevitabil spre vară, odihnă, nepăsare, adică spre vacanță. Am plecat așadar în vacanță, la Rîmnicu-Vîlcea, unde m-am ținut riguros de program. Mă trezeam pe la prînz, ciuguleam ceva și pe urmă, țuști, la ștrand sau la piscină. Ha-ha-ha, hi-hi-hi, lugu-lugu, bîldîbîc – pe la 5-6 după-amiază mă tîram către casă. Înfulecam hămesit ce se găsea, mă spălam, mă schimbam, mă pieptănam și valea, o tăiam în oraș. Ne reuneam gașca ori la motel, la „Capela“, ori în Zăvoi, la „Brotacu“. Ne mai întîlneam și pe terasa unui bar, zis, nu știu de ce, „Tokyo“ sau în centru, la „Union“. La „Alutus“ mergeam destul de rar, cred că era și mai scump. De regulă, la ora aia nu se mai găsea bere. Așa că puneam banii la grămadă, care cît aveam, și luam o baterie, două, trei, nouă de Drăgășani la kil (50 de lei, cu bacșiș) sau, cînd n-aveau, de Riesling Jidvei la fiolă de 750 ml (70 de lei, fără bacșiș). Cînd eram mai strîmtorat, îmi luam singur o vodcă poloneză sau rusească – 16 lei/suta. Era un chelner de treabă, unu' Petrică. Ne mai dădea și pe datorie. Stăteam ce stăteam, consumam ce consumam, pînă se întuneca de-a binelea și se făcea ora de mers la film. La Grădina de Vară „Modern“. N-a mai rămas nimic din ea. Uneori îmi luam bilet. Alteori, dacă eram gașcă mai mare, îi dădeam un 10 lei încasatorului și ne buluceam toți pe gradene. Se făceau poante mișto din public. Partea ceva mai nasoală era că unii știau filmul pe de rost și începeau să hăhăie sau să aplaude cu cîteva secunde bune înainte de apariția fazei pe ecran. Whatever, era tare plăcut la grădină. Acolo am văzut *Capcana mercenarilor* (7,10), *Ghețuri pe înălțimi* (7,20), *Piedone în Egipt* (6,90), *Masca de argint*

(7,10), *Burlacul căsătorit* (7,70). Consultîndu-mi caietelul, constat că n-am văzut totuși prea multe filme în vacanța dintre a unșpea și a douășpea. Pesemne că, la ora proiecției, preferam să zăbovesc cu prietenii pe terasă, la masă. Așa a venit toamna și m-am întors la Sibiu. Ne-au trimis la munci agricole, la cules cartofi, undeva, pe lîngă Biertan. Nu ne prea omoram cu munca. Plecam în zori cu un tren-mocăniță și ajungeam pe cîmp la ora cînd aburii deja se ridicaseră binișor înspre dealurile din apropiere. Cînd se mai încălzea un pic, ne opream din lucru, ne scoteam din gentuțe senvișurile, sticluțele de cafea cu înlocuitori și începeam să ascultăm. Era la modă, țin minte, o melodie care se numea „Comanchero". Mai pot și acum s-o fredonez, cu vocea mea de afon, bineînțeles. De Modern Talking mă cam despărțisem, prea erau comerciali. Mai era la modă „Suzanna", aia îmi plăcea. Deși vremea continua să fie însorită, era parcă tot mai frig și zilele tot mai scurte și se făcea noiembrie, aproape pe nesimțite. Iar eu, în două luni de zile, n-am

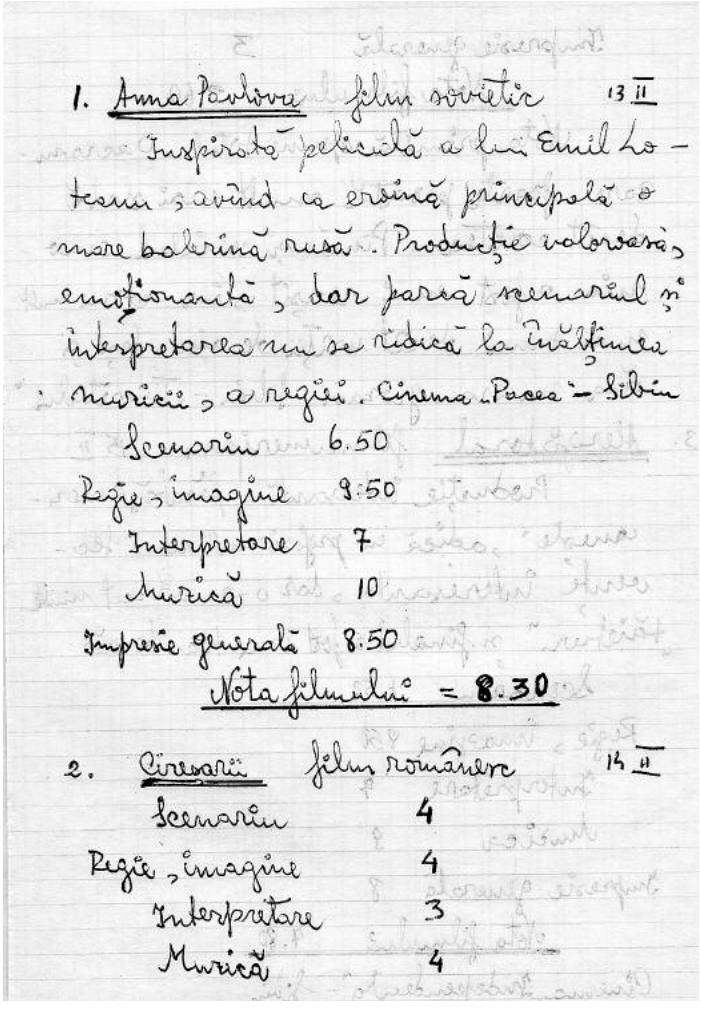

1. Anna Pavlova film sovietic 13 II
Inspirată pelicula a lui Emil Loteanu; având ca eroină principală o mare balerină rusă. Producție valoroasă, emoționantă, dar parcă scenariul și interpretarea nu se ridică la înălțimea muzicii, a regiei. Cinema „Pacea" – Sibiu
Scenariu 6.50
Regie, imagine 9.50
Interpretare 7
Muzică 10
Impresie generală 8.50
Nota filmului = 8.30

2. Cireșarii film românesc 14 II
Scenariu 4
Regie, imagine 4
Interpretare 3
Muzică 4

văzut decît trei filme, dintre care doar unul singur la cinema: *Timpul dorințelor,* sovietic, m-a impresionat (7,90). Nu-mi amintesc nimic despre el. Și nu-i singurul. În același caiețel am mai notat și alte filme pe care le-am uitat complet: *Sosesc păsările călătoare* (R.S.R.; 6,60), *Căpitanul răzbunării* (S.U.A.; 6,30), *Cina între prieteni* (Bulgaria; 7,50), *Un marinar rămîne pe țărm* (U.R.S.S.; 7,00), *Alice* (?; 7,40) sau *La răspîntie* (RDG; 6,10). Dintr-un film care mă mișca puternic – *Și viață, și lacrimi, și dragoste,* sovietic, 8,40 – n-a mai rămas nici măcar o secvență înregistrată pe pelicula memoriei mele. Ciudat, pentru că în perioada aia mă îndrăgostisem cumva. Nu mergeam la film. Hălăduiam ținîndu-mă de mînă cu fata, sărutîndu-ne pătimaș prin parcurile devastate de brumă, proptind-o de ziduri vechi și scorojite, căutîndu-i înfrigurat sînii pe sub geacă, pulover, bluză și maieu, hoțește, tremurînd încoțopeniți pe bănci ferite și iar sărutîndu-ne lung la despărțire, stătea pe undeva, vizavi de Școala Ursulinelor, pînă cînd mă smulgeam cu greu și porneam către casă, simțind în sfîrșit frigul, singur printre felinarele-n ceață, la capătul unor lungi plimbări romantice. Nu există oraș mai romantic decît Sibiul, toamna, în 1985.

Povestea, mă rog, n-a durat prea mult. La cererea publicului a mai avut o continuare în vară, chiar în timpul examenului de bacalaureat. În noiembrie, însă, nu știu ce-o fi fost în mintea mea. M-am întors în sală. Mărturisesc că n-am prea multe amintiri cu gagici la film. În general, prefer să merg singur, ca să mă pot concentra. Așa am văzut atunci catastrofa anului *Cantonul părăsit* (4,00), și o revelație, *Glissando* (8,00). Și alte filme românești: *Puterea și adevărul* (7,60) și *Promisiuni* (8,20), altă producție care mi-a ieșit complet din memorie. Luna decembrie aducea în Sibiu un regal

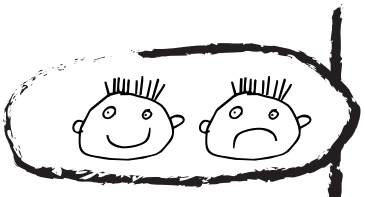

cinematografic: *După repetiție* (8,60), *Cerul spart* (7,60) și *Becket* (8,60). Am mers la Păltiniș, gașcă mare de băieți și fete. Stăteam la cantonul forestier. Pe drum, prin fața casei, trecea un bătrînel în palton ponosit, cu niște pungi de plastic petrecute peste galoși, să nu alunece pe gheață. Îl susținea deferent de braț un tip mai tînăr, robust, cu barbă de pictor sau tenor. Unul din colegi a strigat: „Bă, moșu' ăsta-i filosoful Constantin Noica! Hai să facem o poză cu el!". Am încercat să-l potolim, dar Sorin nu s-a lăsat. Cînd peripateticul cuplu s-a mai îndepărtat, ne-a aliniat pe toți la șosea și ne-a prins în cîteva cadre, cu Noica și Pleșu în plan secund. Așa s-a produs întîlnirea mea cu Noica. La întoarcere, doamna Borcoman, gazda mea din Sibiu, m-a întrebat: „Mă, Viorele, tu mai vrei să dai la facultate?". Sigur că voiam. Am plecat deci în vacanța de iarnă, am văzut cîteva filme, m-am întors, am mai văzut alte filme, pînă-n ziua cînd am scris:

„Astăzi, 13.II.1986, se împlinește un an de la inaugurarea acestui caiet. Este, așadar, locul unui bilanț. În această perioadă s-au vizionat 68 de filme, dintre care ponderea o dețin filmele românești (21), americane (11) și sovietice (10). Clasamentul filmelor de valoare se prezintă astfel:

1. *Amintirea unei mari iubiri*	URSS	8,90
2. *Pas în doi*	RSR	8,60
3. *După repetiție*	Suedia	8,60
4. *Becket*	Anglia	8,60
5. *Ceaikovski*	URSS	8,50."

Ăsta era Top Five. La fel ca CNC-ul, azi, promovam și eu o politică consecventă de stimulare a producțiilor autohtone. Chiar scriam:

„Plasarea filmului *Pas în doi* pe treapta secundă a podiumului are în vedere aceeași optică de încurajare a filmului românesc."

Nu mai zic că am acordat premii și pe secțiuni. Motivațiile juriului chiar nu le mai reproduc, și-așa am sărit din bugetul de spațiu. Iată palmaresul:

Cel mai bun film – *Amintirea unei mari iubiri*

Scenariu – tot *Amintirea unei mari iubiri*

Imagine – *Anna Pavlova*

Interpretare – Peter O'Toole & Richard Burton în *Becket*

Muzică – ex-aequo *Ceaikovski* & *Anna Pavlova*

Marele Premiu al filmului românesc – *Pas în doi*

Premiul comediei – *Inamicul public nr. 1*

Mențiune specială a melodramei – ex-aequo *Cîntă pentru mine* și *Vraciul*

Acestea erau opțiunile mele, un cinefil de 16 spre 18 ani, din Sibiu și Rîmnicu-Vîlcea, Republica Socialistă România. Nu retractez nimic, juriul nu admite nici o contestație. Regret numai că mă întîlnesc tot mai rar cu puștiul ăla entuziast și retractil, mișto car și melancolic, tupeist și timid, stupid și sclipitor. Mi-ar plăcea să-l iau cu mine la film.

N-am mai continuat caietul. Aveam de învățat pentru admiterea la facultate. În primăvară murea doamna Borcoman, de cancer la plămîn, odihnească-se în pace. Cînd am venit eu în gazdă la Sibiu, în casă locuiau trei bătrîne. Cînd am plecat, nu mai era nici una. Mama

doamnei Borcoman, la cei 90 de ani ai ei, era o ardeleancă aprigă și iscoditoare. Doamna Jenny, nemăritată niciodată, fusese pianistă și era de-o viață întreagă chiriașa familiei. Locuia cuibărită pe o canapea, pe holișorul dintre ușa de la intrare și bucătărie. Mai păstrez jurnalul ei din 1919. Dar astea-s deja din alt film. Parc-ar fi rulat anul trecut. În noiembrie '85 a murit bunicul. La trei zile de la înmormîntare, eu mă duceam la film – *Rămîi, fericire,* sovietic, 7,90. Prima mea amintire legată de un film este cu bunicul, tot la „Modern", în Rîmnicu-Vîlcea. Cred că rula *Cu mîinile curate.* În deschidere, în spațiul alocat acum promoțiilor și spoturilor publicitare, se dădeau atunci jurnale de actualități, un fel de „Săptămîna politică". Profesor de limba română, apreciat în tot tîrgul, bunicul prezenta premierele cinematografice din oraș. Se împrietenise cu proiecționistul, domnul Chichinete sau Puchinete, cu care juca șah în cabină. De acolo mi-a rămas în nări mirosul greu de fum și, mai subtil, cel de coniac. Mai aud fîșîitul rolei în aparat și mai văd fasciculul de lumină ce spinteca bezna sălii, ca o sabie de cavaler Jedi, aditînd umbre colorate pe pînza ecranului. Mulțumită abonamentului gratuit al bunicului, am văzut din copilărie o grămadă de filme. Mamă, ce omor de lume a fost la *Cel alb, cel negru, cel galben și cel roșu,* la *Sandokan, tigrul Malayeziei* sau la *Aurul lui Mackenna!* Să descriu șiragul de coji de semințe rămase pe scări în urma proiecțiilor, dansul din buric al spectatorilor de la *Vandana* sau *Lanțul amintirilor?* Ar însemna să mă lungesc peste măsură. Numai bunicul își permitea așa ceva: începea de la calendele grecești și se tot întindea cu povestea. Îi spuneam Hemmy. Hemmy de la Hemingway. Era nebărbierit de o săptămînă, ședea lungit în pat dezlegînd un rebus, cînd aude la ușă, țîr-țîr soneria, lasă rebusul, se ridică, deschide, și… În memoria lui am scris aceste rînduri.

To be continued

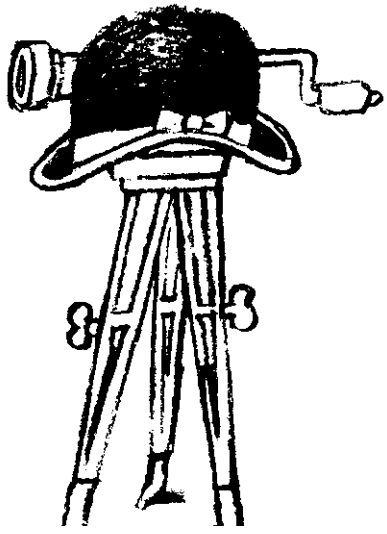

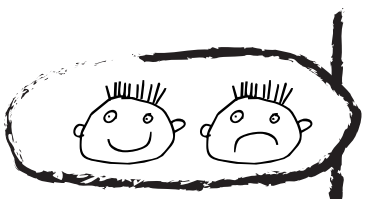

Dragoș Mușat

- Un război care ar fi putut să aducă „pacea Stelelor“ și „Imperiul nu mai contraatacă“
- Diavolul de îmbracă de la Varna
- Iții-Bițili

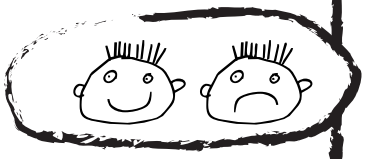

Un război care ar fi putut să aducă „pacea Stelelor“ și „Imperiul nu mai contraatacă“

Întrucît florile nu mă interesează, iar fetele, nici atît, o să scriu despre filme. Deci, filmul cel mai important pentru mine sînt mai multe: *Războiul Stelelor – partea I, Războiul Stelelor – partea a II-a* și *Războiul Stelelor – în general.* În general, cred că cei care nu au văzut *Războiul Stelelor* ar trebui împușcați. Mi se pare o declarație de război să-mi spui în față că nu ai văzut *Războiul Stelelor* și, mai mult, că nu ai vrea să vezi *Războiul Stelelor!* Pentru că, să presupunem, prin abscons, că nu ai văzut *Războiul Stelelor*. Nimeni nu e perfect. Asta înseamnă că, într-o zi, ai putea vedea *Războiul Stelelor,* ceea ce ar putea echivala cu o recunoaștere a vinovăției, o pocăință, un respect față de ideea de Civilizație cu „c mic“ mare, o șansă acordată chiar și unui incurabil. Nu ai văzut *Războiul Stelelor,* dar, cel puțin, ai putea să admiți că îl vei vedea. E o șansă acordată păcii, o înțelepciune care să rezolve problemele majore ale umanității. Dacă nu ai văzut *Războiul Stelelor* și poți admite că, de dragul meu, ai putea să-l downloadezi și să-l vezi, e o șansă acordată păcii. Un suprem gest de umanitate, de înțelegere, de inteligență. Ce ar fi Omul fără *Războiul Stelelor*? Probabil, nimic, o specie extraterestră, ca oricare specie extraterestră de care n-a auzit nimeni. A accepta că vei vedea *Războiul Stelelor* te transformă în Om. Un om care acceptă de dragul altui om că va vedea *Războiul Stelelor* este de două ori Om. Plus că, în gentilețea lui, încarcă acest Pămînt – de altfel, banal fără *Războiul Stelelor* – de Umanitate. „Accept că nu îmi place *Războiul Stelelor,* dar, de dragul tău, Om și vecin al acestei planete mici, o voi face: voi vedea *Războiul Stelelor,* fără resentimente, fără pasiuni, fără ură, fără răzbunare.“ Este un gest de noblețe umană, neîntîlnită la celelalte specii animale. Care mamifer de pe Pămînt, altul decît Omul, ar putea avea această înțelepciune, aproape dumnezeiască, de a se sacrifica pentru celălalt și de a urmări, chiar contrar voinței proprii, *Războiul Stelelor*?! Ei bine, nimeni! Credeți că un elefant din jungla africană va urmări vreodată *Războiul Stelelor,* doar ca să își satisfacă partenera, credeți că un sconcs se va coborî din copac, de la înălțimea micimii lui intelectuale, ca să urmărească, de dragul semenului său sconcs, *Războiul Stelelor*?! Niciodată – și, probabil, asta ne

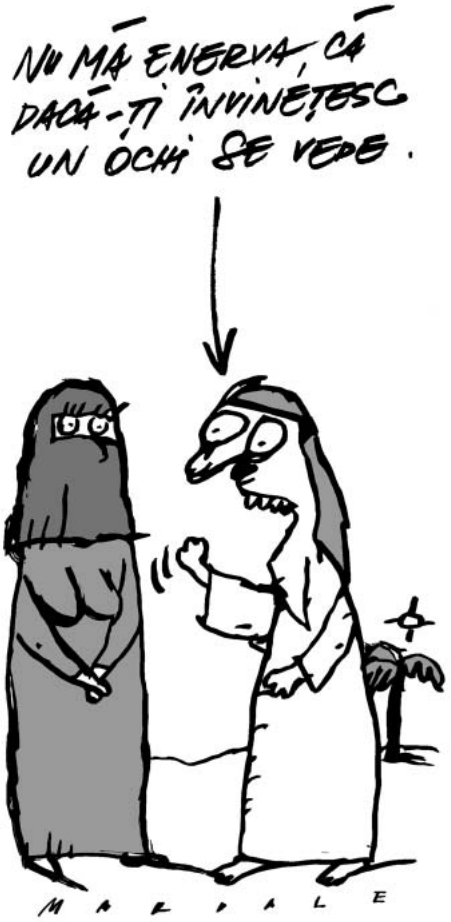

diferențiază de celelalte specii subdezvoltate. Sîntem Oameni, în măsura în care, în puterea noastră de a rezolva conflicte, putem vedea *Războiul Stelelor* chiar dacă nu ne place. Un superb gest de umanitate – să urmăresc *Războiul Stelelor,* chiar dacă nu mă interesează soarta lui Obi Wan Kenobi sau a lui Jar Jar Binks. Sînt superior, sînt uman, sînt superb pentru că, în frumusețea naturii mele umane, am puterea de a urmări, împotriva voinței mele, *Războiul Stelelor*. Ce poate fi mai frumos? Nici măcar răsăritul în Groenlanda, nici măcar orgasmul unei ciocănitori din aur, nimic nu poate egala puterea Omului de a urmări *Războiul Stelelor!* Mii de spitale, sute de campanii sociale, miliarde de dolari cheltuiți pe filantropie nu vor putea egala gestul atît de uman, atît de sincer, atît de profund interesat de a urmări *Războiul Stelelor* doar de dragul semenului meu care îl adoră. De aceea sîntem specia cea mai elaborată din Universul cunoscut – pentru că, în superbețea noastră, ca frumusețea unei crupe de pursînge arab, PUTEM – AM PUTEA – URMĂRI *Războiul Stelelor* contra dorinței de a nu-l urmări. De aici și conflictul – sînt milioane de oameni care, teoretic, nu ar vrea să vadă filmul *Războiul Stelelor* și care se împotrivesc nenatural imaginii de Om, refuzînd să vadă de dragul semenului lor cea mai mare capodoperă, cea mai esențială provocare a umanității: a vedea sau a nu vedea *Războiul Stelelor*? Cele mai înalte spirite, cele mai elaborate conștiințe, în fața pericolului destrămării lumii din cauza unui orgoliu prostesc de a NU vedea *Războiul Stelelor,* se vor coaliza și vor face ceea ce trebuie făcut, ceea ce trebuia făcut de mii de ani, ceea ce trebuia pus în practică de cînd această planetă mică, dar penibilă, s-a populat cu această specie dotată cu sentimente: să vadă *Războiul Stelelor*. Poate chiar împreună. Într-un orgasm social suprem, o planetă întreagă urmărind, în același timp, același lucru, aceeași creație universală, poate la fel de universală ca dorința de mîntuire: *Războiul Stelelor*. Poate că oamenii nu s-ar mai urî atît de mult, atîția copii nevinovați n-ar mai fi sfîrtecați de bombe criminale, atîtea femei n-ar mai fi înjosite, violate și bestializate, dacă, într-un suprem efort uman semi-dumnezeiesc, am urmări cu toții, împotriva voinței noastre, acea minunată creație atît de discutabilă, *Războiul Stelelor*. Lumea nu va mai fi la fel cînd toți vom accepta că și celălalt poate avea dreptate și că nu trebuie omorît doar pentru că are altă opinie: cînd toți oamenii vor vedea *Războiul Stelelor,* împreună, într-o pace supremă și superioară. În acea zi a supremei înțelegeri, Omul va înceta să fie Om și va deveni Dumnezeu. Menționez că eu am văzut *Războiul Stelelor* la cinema „Unirea“, „Popular“ și „Pescăruș“. Ce poate fi mai sublim?

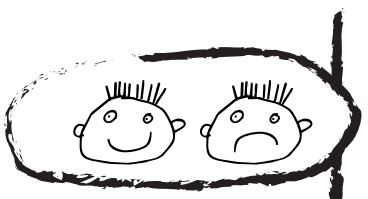

Diavolul de îmbracă de la Varna

Întrucît băieții nu mă interesează, iar fetele – nici nu se pune problema, am să vă povestesc despre bulgari. În '86, în cel mai frumos an al muzicii, care a dat „Ole, ole, ole, oleeee, THE NAME OF THE GAME, footballl!!" și „Viva la discoteca", plus „Señorita" („Señorita, pam-pam!" – dacă știți), eu am fost în tabără la bulgari, ceea ce ar echivala astăzi cu a apărea la OTV de Revelion, probabil, n-am altă comparație mai bună – de fapt, am una, dar am uitat-o, așa că, pe tot parcursul acestui text, o vom folosi pe aceasta). Încă din prima zi a taberei știam că trebuie să vînd tot ce luasem special pentru bișniță (eram într-a șasea), pentru că știam o chestie: ÎN ACEASTĂ TABĂRĂ EU TREBUIE SĂ ÎMI CUMPĂR ADIDAȘI „ROMIKA"!!! Ăștia erau cei mai tari adidași în partea de est a țării, întrucît „Puma" sau „adidas" original nu aveau decît cei care aveau rude în străinătate sau, prin mare noroc, fuseseră în Ungaria, care aveau un văr în Germania care le adusese pînă în Budapesta o pereche de adidași special pentru ei. În fine, pentru cititorii care s-au născut după ce mie mi-a apărut părul pubian, trebuie să explic că A AVEA O PERECHE DE ADIDAȘI ORIGINALI echivala cu absolutul. Mi-aș fi trădat țara, familia, prietenii, sora, deși nu am, pentru o pereche de adidași cu însemnele unei firme. Poate aș fi apelat chiar și la crimă, nu știu, poate că aș fi împlîntat un cuțit de bucătărie în inima unei fetițe de a șasea în WC-ul din spatele școlii dacă aș fi fost sigur că, după ce mă voi fi spălat pe mîni de sîngele nevinovat al copilei, pe banca mea m-ar fi așteptat o pereche de pume sau adidas original, ăla cu floare, nu cu trei dungi, neterminaților. Numai că, pentru noi, esticii României, existau ROMIKA. Niște adidași bulgărești foarte mișto – pentru că imitau la perfecție adidașii „PUMA" – și nu alții, precizez, pentru că culmea cool-ului nu erau „Adidas" sau „Nike" – ci „Puma". Ăștia din Bulgaria costau 2.000 de lei, ceva mai puțin decît un salariu de profesor. Așa că, atunci cînd am ajuns în Bulgaria, știam că: trebuie să beau „Jveps" și să-mi iau ROMIKA. Așa că încă din prima zi am vîndut cam tot ce luasem pentru bișniță: mingi de ping-pong, ness (ăsta era cel mai scump – era 25 leva la bulgari în magazine, puteai lua 11 leva dacă erai priceput, sau 9, dacă erai prostul clasei și stricai prețul la colegi), mingi de tenis de cîmp etc. După ce am vîndut tot ce cumpărasem special am început să vînd din: tricouri, șosete, maiouri, cam tot ce primisem să mă îmbrac acolo. Nu conta

însă, dacă aș fi mers în aia goală, dar cu ROMICII în picioare – aș fi mers și la Revelion așa. Bon – trebuie să precizez că în tot acest timp nu mîncam nimic din bunătățile pe care le vedeam pe tejghele, ca alți colegi nesăbuiți de-ai mei. Eu aveam un obiectiv, așa cum Copernic avea, Da Vinci sau Einstein aveau: să ajungă la absolut – să-mi cumpăr adidași ROMIKA, de 2.000 de lei, adică 200 de leva. Așadar, am răbdat vreo șase zile, nu mi-am luat nici măcar o înghețată, un suc, mîncam numai la cantina taberei, visînd oră de oră la adidașii mei, pe care scria parcă cu litere de aur: ROMIKA. Și am adunat. Cu ce mai primisem înainte să plec, cu banii schimbați la graniță ca diurnă școlară, cu toți chiloții vînduți, fără șosete aproape și cu burta goală, visam ziua cînd vom pleca la Varna: orașul de unde puteam să-mi cumpăr ROMICII. A sosit și ziua respectivă. Inima îmi bătea nebunește. Mă simțeam ca primul om pe lume – deosebit de emoționat. Pluteam în timp ce urcam scările autocarului, pluteam în timp ce rulam spre Varna (cred că aveam o viteză mai mare decît a autocarului, însă mă înfrînam brusc ori de cîte ori imaginația o lua prea tare din loc), totul cu un singur scop: să pășesc în Varna, în magazin, să scot cei 200 de leva pe care îi economisisem și să-i cer vînzătoarei, în bulgara pe care deja o învățasem: „Adin ROMIKA“.

În sfîrșit, am ajuns. Deja mergeam mai încet, voiam să-mi calmez trăirile intense. Aveam de voie cîteva ore, pînă la vreo 5, cînd trebuia să ne revedem la autocar. Pășeam încet. Apoi am intrat în primul magazin de pantofi. I-am văzut!! Erau acolo!!!! Visul meu era la numai 2 vorbe și 1 metru jumate în față! Puteam să fiu un om realizat, un Bertolucci, un Stradivarius al adidașilor. Însă, ca un tigru pervers cu prada lui, nu m-am grăbit. Doar am început să adulmec. Am cerut vînzătoarei să-mi arate o pereche. Și, în loc să mă arunc ca un nebun și să-mi cumpăr ce visasem de atîția ani, am început să mă mișc lent. M-am uitat la ei, ca un motan la un șoricel, DAR nu am cumpărat. Am început să-i probez, dar nu am cumpărat. Era prea neverosimil: aveam ce îmi dorisem, mi se părea prea banal să îi și cumpăr, așa cum fac toți oamenii care își cumpără pantofi. Pentru mine era un rafinament al terorii: eram în fața adidașilor viselor mele, dar nu mă grăbeam. Nu mi-i cumpăram. Erau prea în fața mea, prea ar fi fost banal. Astfel că, culmea tupeului, am și ieșit din magazin. Nările îmi palpitau – ÎMI PERMISESEM SĂ NU ÎMI CUMPĂR ADIDAȘII VIEȚII MELE. Voiam să mai sufăr. Așa că, cu banii în buzunar și chiloții în fund, am decis să mai caut la un alt magazin, să întîrzii plăcerea infinită de a-mi cumpăra primii mei adidași-simbol. Astfel că am mai intrat în cîteva magazine, unde, ca același tigru de mai sus, întîrziam asupra deciziei de a prelua prada. Tot întîrziam plăcerea acestui orgasm cu șireturi. Am mai vizitat vreo 4 magazine, cu același ritual: luam acele incredibile obiecte ale dorinței, le miroseam, făceam dragoste nelimitată și absolută cu ele în mintea mea, îi

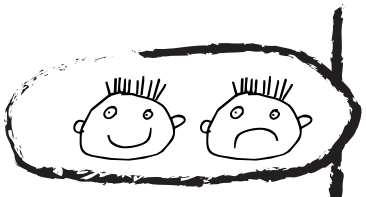

probam făcîndu-mi carnea să urle de durere, apoi ÎI RETURNAM vînzătoarei, mulțumind emoționat. Aproape că nu mai aveam salivă de cîte ori înghițisem în sec sau mulțumisem vînzătoarei, deși îmi venea de fiecare dată să urlu: „LUAȚI BANII, DAȚI-MI CEEA CE AM VISAT ÎN VIS ȘI ÎN REALITATE, ȘI ÎN STÎNGA ȘI ÎN DREAPTA, ȘI ÎN SUS ȘI ÎN JOS, ABSOLUTUL DAȚI-MI-L, DOAMNĂ: DAȚI-MI ACEȘTI ADIDAȘI ROMIKA PE CARE ÎI ȚIN ÎN MÎNĂ ȘI LĂSAȚI-MĂ SĂ MĂ RIDIC LA CER CU EI!“. Dar nu, eu întîrziam această ejaculare ca un erou al rezistenței solitare împotriva dorințelor carnale. Eram un zeu. Știam că îi voi avea și asta era cel mai important. Știam că, mai devreme sau mai tîrziu, îi voi avea. Așa că, în Varna absolutului meu, întîrziam să-mi cumpăr cea mai frumoasă realizare a Omului după cucerirea Lunii: adidașii ROMIKA.

Apoi, pe la vreo 5 seara, am pierdut banii pe jos tot aplecîndu-mă – și tot ce mi-am luat din Varna a fost un borcan de gem. Nu am mai vorbit cu nimeni două zile. Nu o să mă mai duc în Bulgaria niciodată.

Itili-Bitili

Itili-Bitili. NU-l știți pe Itili-Bitili? N-ați avut și voi Itili-Bitili-ul vostru? Pentru că, la noi, toată lumea avea un Itili-Bitili. Ăsta era un fel de Dumnezeu de noapte. De fapt, era singurul Moș Gerilă care venea cînd voiai tu, nu numai de Crăciun, ca la alți copii. Pe stradă, toată lumea era mulțumită: Itili-Bitili le îndeplinise cam tuturor din cartier dorințele. Tot ce aveai de făcut era să-l chemi. Asta se putea numai la 12 noaptea fix. În plus, mai aveai nevoie și de o oglindă mare. Textul era simplu: „Itili-Bitili, hai la luptă! Itili-Bitili, hai la luptă! Itili-Bitili, hai la luptă!“. Tipul era probabil destul de plicitisit, dacă apărea de fiecare dată – asta dacă e să te iei după incidența de Itili-Bitili de pe stradă, unde cam toată lumea primise ce vroia de la maimuțoiul care noaptea nu avea altceva mai bun de făcut decît să apară în oglinzi. Bon. Deci după ce îl invocai, duhul ăsta destul de prost te provoca el la luptă. Cel puțin așa povesteau cei care „se bătuseră“ cu Itili-Bitili. Șmecheria era ca, pînă venea Itili-Bitili din oglindă la tine, tu să apuci să scuipi de trei ori în sîn și, surpriză, Itili-Bitili era învins!! După care îți oferea tot ce voiai tu: păpuși, mașinuțe, trenulețe, gumă, surprize cu mașini, eugenii, cam tot ce îți doreai – sau, cel puțin, ce îmi aduc aminte că mai ceruseră și primiseră copiii de pe strada mea. Cel mai ciudat însă era faptul că toți copiii aproape – mai puțin eu, care aveam oglinda mare în camera părinților și ar fi trebuit să-i dau afară din camera lor la 12 noaptea ca să mă văd eu cu Itili-Bitili, motiv pentru care probabil că aș fi luat una în cap de l-aș fi văzut instantaneu pe Itili-Bitili – așadar, cam toți copiii avuseseră norocul să se vadă cu Itili-Bitili. Nasol. Eu eram printre cei mai frustrați, întrucît povestirile lor erau așa de fabuloase – și, în plus, Itili-Bitili părea atît de ușor de bătut! – încît aproape că hotărîsem o revoluție prin care să mut oglinda din camera părinților oriunde aș fi putut eu să fiu la ora 12 noaptea – în pat, unde dracu' să fiu la zece ani?

Ce este fantastic însă sînt minciunile fantastice ale tuturor copiiilor: spumegam de invidie cînd, de exemplu, prietenul meu A. (căruia i se întîmplase cam totul pînă la vîrsta de 11 ani – inclusiv mergea noaptea pe pereți ca Omul-păianjen ori trăia în pat cu un păianjen-cu-cruce) avea o variantă absolut fantastică la Itili-Bitili: lui i s-a arătat din oglindă Itili-Bitili, dar nu oricum: cînd s-a făcut 12 noaptea fix, oglinda a luat foc și din ea a ieșit acest Itili-Bitili, pe care, cu trei scuipați în sîn, A. l-a învins, obligîndu-l să-i dea ce-i ceruse el: o pereche de ochelari de apă. Bineînțeles că nu putea să mi-i arate, întrucît erau ascunși într-un loc secret, să nu afle părinții lui.

Și astfel am trăit zeci de ani cu frustrarea că lui A. și tuturor copiilor de la bloc le-a venit Iți-Biți-ul lor și le-a adus tot ce voiau și numai mie nu, întrucît oglinda mare era în camera greșită. De fapt, nici astăzi nu știu exact dacă prietenul meu A. nu avea dreptate, iar Iți-Biți chiar există. Un impuls frenetic mă face să-mi doresc să mă scol la noapte, la cei 30 de ani ai mei, și să verific – dar DACĂ EXISTĂ? Dacă nu apuc să scuip de trei ori în sîn, iar eu o să devin sclavul lui Iți-Biți?! Brrrr, nu am curaj și n-o să am probabil curaj niciodată să aflu: dacă Iți-Biți chiar există și apare numai noaptea? Voi muri probabil fără să aflu acest lucru banal: dacă există sau nu există. Și știți de ce? Pentru că, și acum, ca și atunci, MI-E FRICĂ! Mi-e frică să verific: dacă Iți-Biți chiar EXISTĂ, iar ochelarii de apă ai lui A. chiar sînt ascunși undeva, sub vreun pat?

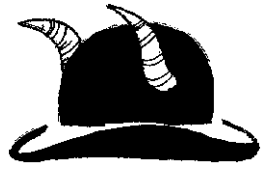

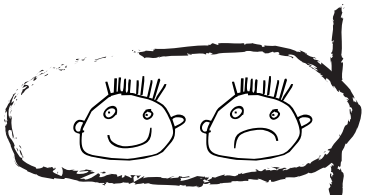

Falemi Ngassam Nana

- Nu sînt eu, e fratele meu geamăn

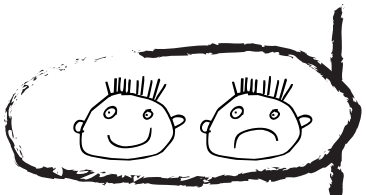

Nu sînt eu, e fratele meu geamăn

Ca urmare a asemănării izbitoare dintre mine și fratele meu geamăn, Nomi, rezultă tot felul de situații comice. Deși, în general, el este confundat cu mine, se întîmplă și invers. De exemplu, colegii lui de facultate mă opreau pe stradă să mă întrebe dacă am fost la vreun curs în ziua respectivă. Firește, mulți se așteaptă ca cele mai picante confuzii să fie legate de fete, dar nu e deloc așa. O singură dată ne-a încurcat o tipă, foarte drăguță de altfel, care a venit la mine și m-a luat cu „Nomi". Mi-a părut rău că nu m-am dat drept el, dar între timp apucasem să mă prezint cu numele meu adevărat.

Prima dată cînd am făcut schimb de personalități a fost în timpul liceului. Noi am terminat liceul „Lazăr", „Gheorghe Lazăr". Liceu cu faimă și tradiție. Liceu renumit pentru carte, baschet și mintea deschisă a elevilor (a se înțelege, evident, deschidere la distracții).

Baschetul era de departe cel mai popular sport în liceu. În unele momente era chiar cea mai populară ocupație, iar cele mai multe dintre absențe i se datorau. Situație ce a determinat-o pe directoarea liceului, „Cruella", cum era numită atunci (o femeie, de altfel, admirabilă, lucru pe care l-am realizat, din păcate, după ce am terminat liceul, pe atunci dumneaei fiind Inamicul), să ia toate cataloagele la rînd și să tragă linie roșie sub ultimele absențe ale baschetbaliștilor.

Fratele meu, care era și el în situația asta cu linia roșie, tocmai lipsea la ora de engleză; juca baschet, chiar sub ferestrele clasei, în curtea interioară. Profesoara a intrat în clasă și a făcut prezența. În mod automat, m-am strigat pe mine însumi absent, apoi m-am recomandat Nomi, în timp ce colegii mei de-abia se abțineau să izbucnească în rîs.

Era, repet, prima oară cînd abuzam de asemănarea dintre noi. Nomi avea nevoie de notă pentru a-și încheia situația, așa că în momentul în care a fost invitat la tablă, m-am autosesizat din oficiu! Dialogul a decurs perfect, caietul cu lecțiile era în ordine, totul se îndrepta către un 10 clar, dar văzîndu-l de la tablă (aflată pe un podium) cum fentează cu mingea de baschet, am fentat și eu cîteva răspunsuri și am terminat cu 8, în aplauzele clasei! După examinare, profesoara a rămas plăcut impresionată că un elev care a absentat destul de mult s-a descurcat așa bine. Nomi, în schimb, nu prea a fost impresionat: s-a supărat pe mine că nu am luat 10! A trebuit să îi explic că pentru 10 se cere prezența obligatorie, nu prin intermediar.

Mai tîrziu, pe unde am jucat fotbal, confuziile s-au ținut lanț, căci frate-miu mai vine să mă vadă la antrenamente și la meciuri. Pe cînd eram la Steaua, Dănciulescu, Ciocoiu, Miu și cu mine am avut ideea să-i facem o farsă domnului Pițurcă, antrenorul nostru de atunci. Înaintea unui antrenament, cei trei i-au spus că sînt supărat, că nu mai vreau să ies pe teren și că vreau să plec acasă. Vrînd să vadă despre ce e vorba, a mers să vorbească cu „mine“, dar a dat nas în nas cu fratele meu, care mă aștepta la vestiare îmbrăcat de stradă. După un moment în care domnul Pițurcă a încercat să afle ce se întîmplă, am ieșit de unde stăteam ascuns și am dat totul pe față, într-un rîs general. Antrenorul nu s-a exteriorizat ca noi, dar a apreciat momentul!

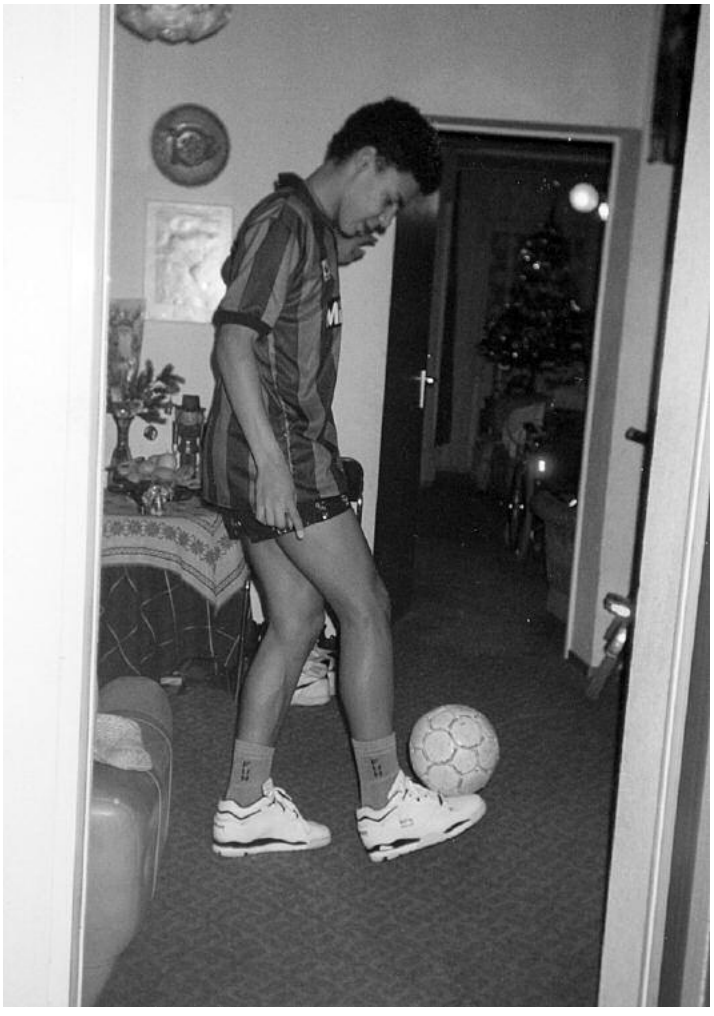

Odată, după un meci, Nomi mă aștepta la vestiare. L-a văzut Nește, dacă nu mă înșel, și l-a întrebat, contrariat, cînd naiba s-a schimbat așa repede – el mă văzuse, vă dați seama, cu cîteva clipe în urmă, la dușuri!

Într-o zi de ianuarie, colegul Dănciulescu a dat peste frate-miu undeva în oraș. Ca tot creștinul, l-a îmbrățișat, l-a pupat și i-a urat „La mulți ani!“ și toate cele bune. Cînd ne-am văzut la stadion, de față cu toți colegii, l-am rugat să ne explice ce a dat ca să primească viza medicală, căci cu ochii ăia nesiguri nu ar fi putut trece cu bine la controlul medical. Doar nu a putut să facă diferența de la lungimea nasului!

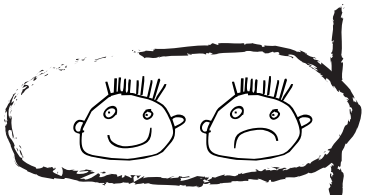

Cătălin Prisacariu

- Am scufia mea, sînt piticonier!
- una din minunatele vieți ale lui Suki

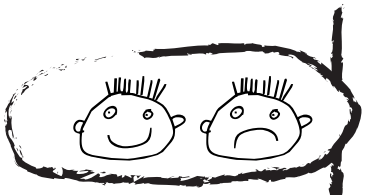

Am scufia mea, sînt piticonier!

Tovarășa era în picioare, undeva între catedră și tabla proaspăt ștearsă și udă. Mai întîi, difuzorul de deasupra ușii a păcănit scurt și un țiuit ni s-a înfipt în urechi, ca un ton de telefon. Apoi a amuțit brusc, cît să-i dea răgaz tovarășei să-și înfigă tocurile în parchet și să ia o mină gravă, la înălțimea momentului. După cam un minut de veșnicie mută, un alt păcănit. Parcă ceva mai bolborosit decît primul, dar mai lung. De sub pînza prăfuită a difuzorului țîșnea direct înspre noi. Se proptea în pelicula întinsă la maximum pe care o formau toate cele 64 de timpane din clasă. Apoi, ca din arc, plesnea în hol, prin ușa deschisă, unde se întîlnea cu celelalte ghiulele identice care scăpaseră prin ușile deschise ale claselor vecine de pe culoar. La impactul dintre ele, țiuituri bruște, de intensități diferite, făceau carcasa de plastic galben a difuzorului să tremure. Tovarășa dădea semne de îngrijorare. Nu i se mai întîmplase să aștepte atît pentru cuvîntarea Tovarășului, în picioare. De obicei, totul nu dura mai mult de două-trei minute, apoi copiii aplaudau, eventual cîntau un cîntecel cretin, dar patriotic, după care totul reintra în normal. Și sunetele astea idioate care-i rodeau stomacul, tîmpiții dracului, îi făceau rău, și așa nu apucase să mănînce nimic de dimineață. Încercă să-și stăpînească grimasa și se îndreptă spre ușă. Tovarășa Enea de la clasa a doua de alături trebuia să știe dacă e vreo problemă, ea întotdeauna știa. Făcu un pas, ridică piciorul stîng să-l facă pe al doilea, dar rămase cu el în aer. „Dragi tovarăși și pretini!“, tună difuzorul, înghețînd particulele de praf care pluteau peste bănci și capete. Tovarășa se contorsionă ca întoarsă cu cheia și, dintr-o singură mișcare, se afla deja în locul din care plecase, proțăpită lîngă catedră. „Alo, alo, stați liniștiți la locurili voastri!“, urlă difuzorul, din toți tranzistorii. Un gîlgîit de rîs uscă tabla dintr-o dată. Nu se mai termina. Iar cînd începu să scadă în intensitate fu dublat de un hîrșîit care se auzea din ce în ce mai aproape. „V-ați speriat?“, reveni difuzorul, cu o voce mieroasă. „Azi e o zi mare pentru voi“, continuă cutia galbenă de deasupra ușii, „veți deveni piticonieri!“. Tovarășa își sprijini șoldul drept de catedră, înghiți în sec și rămase o clipă cu gura deschisă, de parcă voia să absoarbă direct în stomac hîrșîiturile care se apropiau de dreptunghiul deschis al ușii. Nu mai avu vreme să inspire, buza de jos se opri răsfrîntă din mișcarea care ar fi trebuit să o lipească de cea de sus și căscă ochii înspre ieșirea din clasă. În jos, de unde lipsea tocul ușii. Și unde rînjea o arătare lucioasă de nici jumătate de metru, crescută direct din podea. O scufie roșie, pe o ureche, sprîncene stufoase, obraji umflați, rubiconzi, o bărbuță rară, eșarfă verde, un cămeșoi cadrilat în culori terne peste care, încheiată la toți nasturii, o vestă liliachie, bufanți albaștri terminați sub genunchi, glezne încopciate în ciorapi mov și bocanci roși, dar zdraveni, cu carîmbi în care ar fi încăput lejer un piolet de mină. Arătarea zîmbea. Sau, cel puțin, cam așa putea fi aproximată grimasa de lut vopsit în ulei dintre bărbuța rară și nasul umflat ca o pătlăgea pîrguită. Din difuzor porni un cîntecel fără cuvinte, săltat și zglobiu, cît să bruieze scrîșnetul de caolin pe parchet pe care jumătatea de metru îl făcea în drumul spre catedră. Printre ding-dong-urile cristaline de pe refren, tovarășa scotea cîte o scufie identică celei de pe capul omulețului (dintr-o traistă pe care piticul de grădină o avea agățată pe umăr), apoi o punea peste codițele și ciufurile fetelor și peste tunsorile băiețești. La finalul ceremoniei, clasa era toată colorată în treizeci și una de scufii roșii, dispuse în trei rînduri paralele de zece-unșpe-zece. Eu am avut-o pe a mea pînă acum cîțiva ani, cînd a dispărut inexplicabil. Tovarășa mai are ulcer și acum și nu suportă culoarea roșu.

Una din minunatele vieţi ale lui Suki

Suki avea abia două săptămîni, cîteva zeci de pureci și un număr par de gheare cu care, dintr-o pungă de plastic mototolită, ajunsese pînă în decolteul generos al blondei care mi-a tuflit-o în brațe. La rădăcina pistruiată a sînilor de blondă, grafologii au citit o semnătură de Chartreux sau chiar de albastră de Rusia. Japonica lui Gellu Naum, însă, nu a citit decît Suki, care putea foarte bine să fi fost și Suji, dar și mai bine Fuji, privit printr-o pîclă deasă de smog tipic japonez cutremurat, înainte de semnarea protocolului de la Kyoto. Odată devenită Suki, pisica s-a luptat multă vreme cu Tita. La rîndul ei, Tita se luptase cu Titi, un motan cît un cîine de două luni care aținea aleile din Boulevard Jourdan, mai la vale de Parc Montsouris, fasafas cu Cité Universitaire. Principala preocupare a lui Titi (cu accent pe ultima silabă) era să se lase mîngîiat de franțuzoaice cu dinți de cal, tocuri țăcănitoare și rînjet de camembert cu pere, dar și de americance trecute de treij' de ani sau de japonezi și indieni care găteau toți în aceeași bucătărie care nu avea fereastră, dar, dacă ar fi avut, ar fi dat drept spre pista de biciclete marcată de o bandă lată de zece centimetri de vopsea albă în relief direct pe trotoir. Printre mirosurile infecte de mîncare indiană din bucătăria asta, Tita, care nu a văzut niciodată Parc Montsouris, a fost numită „rasă comună" în carnetul ei personal de sănătate de către un veterinar cu față de luptător de K1 din Moldova de peste Prut. Rănită în orgoliu, s-a retras. Bineînțeles, locul i-a fost luat, natural, de Suki, care pîndise tot timpul, cu privirea fixă, mișcarea fatală a dublurii ei. Mai tîrziu, am aflat că Suki este și numele unei mărci de tîmplărie de aluminiu, PVC etc. și geam termopan. Ceea ce, desigur, nu o ajută prea tare pe colega Simona Mădălina Tache care, deși a avut o pisică, a avut și mari probleme cu geamurile termopan (poveste pe care, poate, vă va spune-o odată). Cum nu cred că-l va ajuta nici pe Ștefan Agopian, care nu numai că a avut mai multe pisici, dar are și în acest moment și, pe cît e de sigur că mîțele au nouă vieți, va mai avea cel puțin o duzină de miorlăituri de catifea, măcar pentru fiecare jumătate de pagină de roman pe care o va mai scrie în viața asta sau într-una viitoare, în stilul fric-à-frac fără papillon. În timpul vieții ei în viața mea, Suki mi-a povestit despre sfîntul Bruno (sărbătorit pe 6 octombrie), întemeietorul ordinului de Chartreux, însă a fost foarte zgîrcită cu povestea necenzurată a țarilor ruși, deși pedigree-ul ei fantastic o recomanda ca pe o albastră de Rusia veritabilă, măcar într-una din viețile în care căzuse în picioare de la fereastra neluminată a călugărului Rasputin. În timpul aceleiași vieți a ei din viața mea, Suki a vînat un porumbel deja mort, cu penajul vîlvoi, de un gri mai intens decît cercurile de pe coada ei, care semăna cu un ou Fabergé camuflat într-un pui de porumbel călător legat de picior și gîngurind speriat de moarte, ochi în ochi cu dihorul duhnitor a pămînt și a spaima găinilor. Înainte de porumbel, Suki a vînat un breloc ieftin și flocos, care aducea foarte bine cu un hamster de la Antipa sau chiar cu un porcușor de Guineea nehrănit de trei zile. De departe, însă, cele mai promițătoare vînători ale lui Suki au fost cele în care *sparring partner* îi era un fluture cu corpul cît a treia parte din coada lui la vîrsta de o lună, total negru, dar cu aripi cu intarsii stacojii capabile să-ți fluture genele cu aproape aceeași viteză ca a aripilor unui colibri. În reprize de mii de secunde, fluturele murea și învia și apoi o lua de la capăt, pînă cînd reîncarnările lui demne de o *samsara* interminabilă și ghidate de o karmă proastă s-au sfîrșit odată cu moartea lui Suki în viața mea. Bineînțeles, cînd a ajuns la mine și nu era încă Tita, nici Suki, avea un ochi închis tot timpul, apos și chior ca al unui cocoșat căruia numai atît îi mai lipsește ca să fie ars pe rug pentru slugărnicie la hîdele indexate în *Maleum maleficarum* și arse pe rug ca eretice. Între timp, Suki și-a mîncat un rînd de pui, a fătat un altul, iar blonda se pare că a ajuns culegătoare de perle în Singapore pentru Alice din Țara de Scorțișoară.

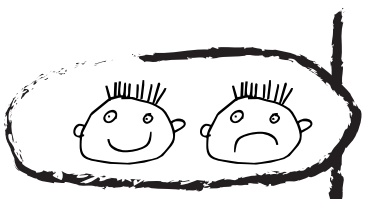

Costi Rogozanu

- Agățamente, filme, fete sau băieți

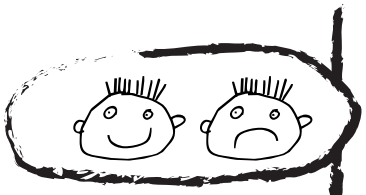

Agățamente, filme, fete sau băieți

Băieții alcătuiesc, mai ales la vîrste fragede, societăți incredibil de plicticoase. Se organizează în mici cete isterice pentru fotbal, tenis de picior, de masă, mici prostioare sau bătăi pentru stabilirea unui mascul alfa interimar. Fetele, în schimb, erau purtătoarele secretului satisfacției sociale. „Flori, fete sau băieți...“ nu se putea organiza fără aportul serios al fetelor. Acest joc a avut dintotdeauna o profunzime feminină la care am avut acces trunchiat cu un singur învățămînt important: e o iluzie că poți alege, că poți „agăța“; aproape fără excepție ele au făcut alegerea cu mult înainte să organizeze oficial un joc semi-inocent de agățament. Fetele dezbat și aleg cu mult înainte ca băieții să încerce primul pas măcar. Băieții se consumă penibil în idioțenii precum „texte“. Fetele nu vor marșa niciodată (vorbesc de fetele alea care-mi plac mie) dacă nu au hotărît deja că un anumit mascul merită o conversație măcar. În rest, din lecția „flori, fete sau băieți“ n-am mai prins nimic. Decît, poate, mai tîrziu, în liceu, cînd am constatat că foarte rar gusturile, alegerile muzicale sau cinematografice se împart în două: cele pentru agățament și cele pentru propria plăcere. De multe ori, cele două sînt incompatibile.

Flori

Nu prea le-am dat flori iubitelor. Și asta nu pentru că aș fi vreun nou misogin proaspăt angajat la *Academia Cațavencu,* ci pentru că le-am dat, probabil, prea multe flori învățătoarelor și profesoarelor din gimnaziu. În liceu am rupt cont(r)actul cu vegetalele încărcate de sentiment. Am primit, în schimb, de două ori flori, la viața mea, de la o prietenă și de la o iubită. Ceea ce mi s-a părut cool, în afară de situația destul de penibilă pe care a creat-o prima dintre ele. În orice caz, joaca de-a florile pentru iubită merge întotdeauna, spun experții. Mie nimic nu mi se pare mai trist decît un bărbat muci de beat cu un braț de gladiole care-și cere scuze pentru propria condiție, pentru propria decizie de a se îmbăta rău. Apreciez femeile care le dau cu florile în cap în astfel de cazuri – în felul acesta avem de-a face cu o emasculare clasică și nu cu o autocastrare tipic bărbătească. Florile sînt maligne. Sînt mai mult arme albe decît arme de seducție.

Filme

Am făcut parte din categoria celor seduși complet de film. Nu-mi puteam închipui utilitatea flirtului într-un cadru oricum seducător. Am avut prima întîlnire la film cu o fată la 11 ani. Eu eram mort după ea, ea mă trata cu o dragoste nonșalantă, puțin prea ușuratică pentru

o obsesie așa de grea cum era cea din capul meu. Mă rog, după multe tatonări, am stabilit să mergem într-o sîmbătă la film. Era o tipă blondă, mai înaltă decît mine atunci, cu picioarele lungi și scheletice, cu un rîs insuportabil de curajos și de matur. Eu eram un tip bondoc, pe care absolut nici o țoală nu venea ca lumea, cu o frezăinsuportabilă aproape tot timpul – un coleg gelos mi-a spus că ea mă iubește doar pentru că sînt deștept (și am decis că, dacă creierul poate ajuta la seducție, merită să-l antrenezi în fiecare zi). A venit ziua cu pricina și nenorocirea s-a întîmplat. Maică-mea mi-a comunicat ferm că dacă îmi arde de film sîmbăta îl iau și pe frate-miu cu mine. Am comentat de pomană. M-am îndreptat resemnat către cinema trăgînd după mine un țînc de 7 ani. În fața casei de bilete mă aștepta ea, cu părul desfăcut și într-o rochie albă-albă. Mie nu mi-a plăcut chestia cu părul desfăcut, așa cum nici acum nu mă omor după cosițe fluturînd în vînt. Ei i-a cam căzut fața cînd a văzut că trăgeam după mine un copil (semănam și insuportabil de mult cu fratemiu). Dar a rîs foarte frumos și mi l-a prezentat pe fratele ei, cu trei ani mai mic, care tocmai se întorcea cu două înghețate la cornet. Și ei semănau incredibil... La film am stat totuși unul lîngă altul, flancați de clonele noastre, și am rîs de aventurile „jandarmului“.

Fete

Pe la 10-11 ani, cînd jocul sus-amintit are o deosebită frecvență (mă rog, avea, acum se joacă pe messenger pînă la vîrste mult mai înaintate – chat-ul ne infantilizează pe toți), fetele sînt monstruos de mature, iar băieții insuportabil de cretini. Fetele au deja în spate, în general, o întreagă istorie secretă sexuală, băieții abia dacă încep să se autodescopere. Ele deja dezvoltă un întreg limbaj al aluziilor, al finețurilor de salon, ei sînt încă bătuți în cap, fără subtilități, doar agitați la infinit de propria necunoaștere. Dar fetele sînt cele care te ajută cu adevărat să cucerești alte fete la vîrsta aceea. Dacă nu ai o fată aliat îți va fi mult mai greu să răzbați. Cei mai de succes băieți, de exemplu, îmi păreau cei care aveau o soră mai mare care de obicei nu-i băga în seamă, dar de la care ei învățau enorm.

Fetele sînt cele generoase, care te pot ajuta în comunicarea cu o tipă la care ai visat un semestru întreg. Mari seducători precum Don Juan sau Casanova nu au avut avantajul vreunei masculinități feroce, ci incredibilul atu de a fi învățat de timpuriu limbajul și finețea feminină.

Băieți

Nu am fost niciodată amator de confesiuni masculine. Mîndria, orgoliile, joaca de-a principiile fac din bărbați, de prea multe ori, insuportabili ipocriți. Devin buni vorbitori doar cînd sînt pasionați de un lucru. De la cărți, la fotbal. Și cînd renunță la imaginea pe care ar avea-o de apărat. La jocurile din fața blocului, băieții erau întotdeauna cei dispuși să facă pași greșiți, să strice violent o joacă feminină. Nu întîmplător, fetele de vîrsta noastră erau îndrăgostite de băieți mai mari.

Muzică sau cîntăreți

Aici, cum spuneam, oamenii se împart clar: există fanaticii, așa cum am început eu să fiu pe la 13 ani, și există cei care folosesc muzica drept fundal pentru alte activități. Nu ascultam pînă la disperarea părinților Nirvana sau Pearl Jam doar ca să îmi fac un playlist erotic. Noi, obsedații, eram enervanții ăia care stricau petrecerile pentru simplul fapt că după cîteva pahare ne venea chef de muzica noastră și numai a noastră. Cine are nevoie de hituri n-are nevoie de muzică, or, asta e chiar o chestie inadmisibilă. Muzica adevărată are o legătură aparte cu dragostea, foarte specială. Nu e doar coloana sonoră a unei partide de sex.

Dacă n-ați avut răbdare să citiți sau ați sărit rînduri, rezum aici: jocul „flori, fete sau băieți...“ este un bun antrenament pentru seducție din care, în copilărie, n-am învățat mai nimic.

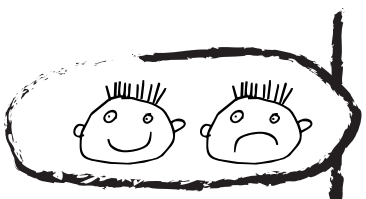

Nic Sârbu

- Cum am fost destinat de mic
  să ajung o vedetă de film

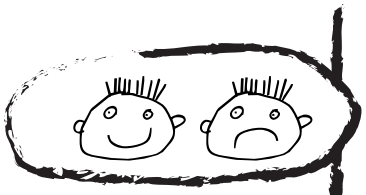

Cum am fost destinat de mic să ajung o vedetă de film

– Curriculum Vitae –

Era firesc să ajung aici. Aici, pe covorul roșu din fața Teatrului Chinezesc din Hollywood. Îmi zîmbesc toți, unii fac cu mîna, blițurile explodează în jurul meu. Am întîrziat puțin, iar prietena mă privește dojenitor. Îmi aranjez cămașa și surîd superior. Am o scuză pentru întîrziere: am fost reținut de niște autografe. Erau în vitrina unui anticariat și mă holbasem la ele douăj'de minute. Cum spuneam, era firesc să ajung la Teatrul Chinezesc. Normal, dacă o iei pe cea mai mare stradă din „Tinseltown" și mergi puțin cu ochii în stele (în stelele cu numele starurilor, de pe trotuar), mai devreme sau mai tîrziu ajungi și la 6925 Hollywood Boulevard, la Grauman's Chinese Theater. Mă uit la picăturile gloriei efemere a celuloidului, împietrite în firmamentul de sub tălpile mele și îmi apare brusc în minte o dală de pavaj din Parcul Libertății, din drumul meu de patru ani de zile spre Școala de Aplicație a Liceului Pedagogic. Am prins asfaltul proaspăt, într-o dimineață maronie de toamnă cu miros de gutui, și am zgîriat, pe furiș, cu un bețișor, „EU". Se întîmpla prin clasa a doua, puțin după ziua în care a trebuit să port pentru prima dată ochelari (pe care, evident, i-am uitat acasă și am fost silit să mă întorc de la jumătatea drumului) și puțin înainte de o altă dimineață foarte specială pentru mine. Dar despre asta, mai tîrziu. Acum, pe covorul roșu (bine, doar îl ating cu vîrful piciorului, că e prin zonă un badigard mare și urît care sugerează din priviri faptul că mă-sa a spălat carpeta la mînă, cu peria, și că el ține foarte mult la prospețimea culorii), îmi dau seama că aici e locul meu. Nu numai pentru că n-am cum să mă mișc, oricît aș vrea, din cauza mulțimii, ci pentru că o viață întreagă m-a condus spre asta: să devin cel mai complet actor de metodă din istorie. Poate nu știați, dar ăștia se bazează pe amintirea unor sentimente reale pentru a juca anumite stări. În spațiu nu mă pot deplasa, dar am tot timpul de pe lume. Iar cum viitorul mi-e deja clar, aleg să derulez și mai mult filmul vieții mele, pînă la primele cadre. Light! (Mi-am aprins o țigară.) Camera! (E pregătită, aștept vedetele.) Inaction!

(muzică de scufundare în trecut, imaginea tremură ca suprafața unei bălțoace cînd începe ploaia, sau, dacă vreau, ca screen-saver-ul meu de Mac)

Actul I: Vertigo

Primele mele două amintiri stau sub semnul suspense-ului. De fapt, prima nu-i a mea propriu-zis, am adoptat-o de la toți cei din jurul meu, care atît au povestit-o și răspovestit-o încît deja mi-o asum. Oricum, se întîmpla pe cînd aveam un an și jumătate. Era vară, eram în Bucovina, la ai mei, ei erau la cîmp.

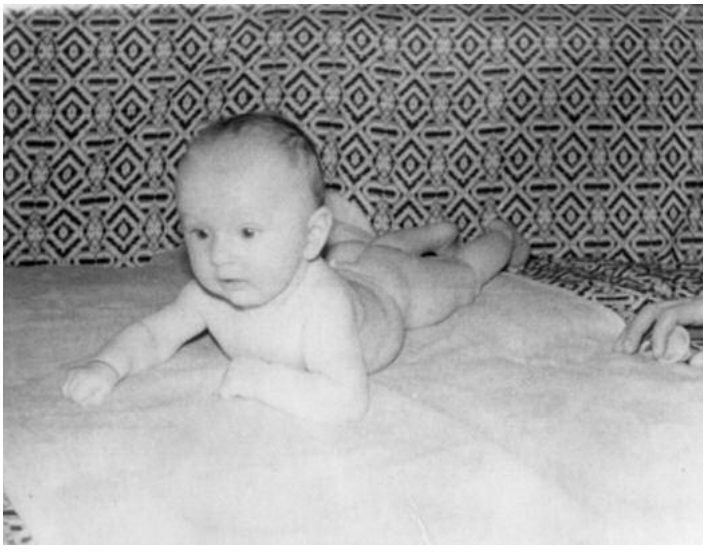

Mă rog, pe un ogor micuț din spatele casei, ogor mărginit de un helești (ăsta-i un fel de iaz, dacă nu știți cuvîntul). Un helești care m-a fascinat, aparent, încă de atunci. (Am aflat mai tîrziu că apăruse pe locul unei fîntîni, bunica îmi povestea ceva despre comori îngropate pe-acolo. Evident.) Nu știu precis cum, cert e că rubedeniile m-au scăpat din ochi și am luat-o, de-a bușilea, cîțiva metri pînă la mal. A urmat un pas mic pentru om, o alunecare uriașă pentru mine și am fost lansat la apă. Norocul meu că eram cam rotund, ba chiar grăsuț bine (în ciuda aparențelor din prezent), așa că am început să plutesc în derivă către mijlocul lăcușorului. Salvarea a venit, puțin rușinos – așa am crezut toată copilăria – în persoana bunicii mele, care m-a tras la mal cu ce avea la îndemînă. Respectiv o greblă. Bine, recunosc, sfîrșitul e, mai degrabă, de comèdie. Dar în domeniul asta, după cum veți vedea mai la vale, am atins excelența nu cu mult mai tîrziu.

A doua amintire de care pomeneam este, de fapt, prima. În sensul că sînt foarte sigur că e a mea, proprie și personală, ba chiar, după cum veți vedea, accelerată. Aveam doi ani și jumătate, și în mod normal n-ar trebui să-mi amintesc nimic de atunci, ocupat fiind cu alte agerimi specifice vîrstei, cum ar fi suptul degetului și făcutul pe mine. Dar seara aia se întîmpla să fie cea de 4 martie 1977. Pe la 9,20 (stați liniștiți, data și ora le-am aflat mult mai recent), mama, gravidă (frate-miu mai avea trei luni pînă să-mi fure din luminile rampei), vorbea la telefon. Eu mă jucam în fața vitrinei cu bibelouri (hai, că le știți: balerina, contesa, calul, amorașii făcînd pișu…), bunică-mea se învîrtea prin baie și tata prin bucătărie. Atunci mi-a fugit pămîntul de sub picioare și mîini: înainte de a ști cuvîntul, experimentam unul dintre cele mai puternice cutremure din România. Acum eram în patru labe, o secundă mai tîrziu dădeam cu barba de parchet. Reacția mea a fost surprinzătoare, dar corectă: am fugit sub pătuțul meu de metal (ăi mai bătrîni le țineți minte...) sub care aveam toate jucăriile. Și, fără să-mi dau seama, aveam și o oarecare siguranță acolo. Orice film trebuie să aibă și un erou, și ăsta a fost taică-miu: imediat ce primele zguduiri s-au terminat, m-a tras cu forța de sub pat, a luat-o și pe mama (cu frate-miu cu tot) pe sus și ne-a cărat afară, practic instantaneu. După care s-a întors și a procedat la fel și cu bunica. Mai departe s-a cam înnegrit pelicula, dar sentimentul ăla ciudat de teroare calmă (pentru că habar n-aveam de ce să fiu speriat, dar nu-i exclus ca o parte din greutatea cărată de taică-miu afară să fi fost dată, mai întîi, afară de către mine ;)), ei, sentimentul ăla nu-l voi uita niciodată. Iar pentru un actor cu metodă, trăirile reale sînt esențiale, întrebați-l pe Peter O'Toole!

Actul II: Sporturi sîngeroase

Dacă suspense-ul mi-a fost familiar din fragedă pruncie, violența a intrat în viața mea abia pe la patru ani. Ăștia micii n-au habar, dar pe vremuri, în prima grupă de cămin, trebuia să purtăm toți o rochiță cretină și albastră cu o fundă roșie uriașă (și la fel de cretină) la gît. Mic, dar cu o personalitate cît China, am refuzat cu urlete și tropăituri această umilință. Rochiță, ce naiba? Deja făceam pișu de-ampicioarelea! La oliță, dar orișicît… Drept urmare, ai mei n-au avut ce face și m-au înscris direct la grupa mare. Ăștia erau șmecheri: pantaloni (nu fuste!!) albaștri, cămașă portocalie, cravată, șapcă albastră, Șoimii Patriei, ce mai! E drept, n-aveam calificările necesare pentru a purta cravata roșie cu tricolor, dar nu era bai, toată lumea era a mea!

Asta, pentru primele trei minute, după care un tip gigantic (putea atinge masa cu fruntea, dacă se ridica pe vîrfuri) a venit și m-a luat la șuturi, pe motiv că sînt mai mic, deci se poate. Vreo două-trei zile n-am zis nimic alor mei, mi-era rușine că mîncam bătaie și la micul dejun, și la prînz, și după somnul de la ora două. La un moment dat însă, nu știu cum s-a întîmplat, dar tata a aflat. În seara respectivă, înainte de culcare, am avut prima discuție „ca între bărbați" cu Șefu' și am primit prima lecție de autoapărare. Extrem de simplă, cum de nu mă gîndisem? Șut la fluierul piciorușului, genunchi la „oușoare", pumnișor în burtică, căpușor în guriță și gata! Astfel încurajat de tata, am ignorat faptul că huiduma m-ar fi putut face arșice doar cu o mînă, cît timp cu cealaltă și-ar fi mîncat

liniștit grișul cu lapte și dulceață de vișine. A doua zi la prima oră (cred că nici n-am scăpat bine din palton) am sărit la el și i-am făcut tot ce-a zis tata. Săracul a fost atît de surprins de tupeul meu, că a început să plîngă și a rămas fără ripostă toată ziua. Partea cea mai nasoală a fost la plecare, cînd, cocoțat pe o băncuță, îi povesteam lu' taică-miu, care se chinuia să mă îmbrace, cum l-am altoit pe colegul meu mai mare cu doi ani. În spatele meu era respectivul coleg (încă plîngea, îmi place să sper) al cărui tată ascultase, la rîndul lui, toată lăudăroșenia mea, inclusiv partea cu „așa cum mi-ai spus tu să fac". Era, aparent, un prieten vechi de-al părinților mei. Suspectez că doar pînă la acel moment. Oricum, găliganul și-o meritase cu vîrf și îndesat, n-am regretat nici o clipă această primă golănie.

Poate că atunci mi s-a trezit pofta de sînge, pentru că am recidivat. În clasa a II-a, trebuia să aducem niște plăntuțe la școală. Cineva a ales să se dea mare cu un cactus, și toți ne-am strîns în jurul ghiveciului, curioși să simțim acele în podul palmei. Un prieten bun nu s-a putut abține și taman cînd atingeam ușurel planta mi-a fript una de-ar fi trebuit să-mi treacă acele prin palmă. Am profitat de provocare (împărtășeam cu respectivul o pasiune mai mult sau mai puțin secretă pentru o colegă de clasă enervant de drăguță, dar mai ales înfiorător de bună la a ne ignora pe amîndoi) și pînă să vină învățătoarea (era înainte de opt și așteptam cu toții să se deschidă clasa)

am început o bătaie ca-n filmele cu Jackie Chan: capete în ușă, mîini sucite, tăvăleală, picioare-n burtă, mă rog, toate mișcările, pînă cînd ne-am simțit suspendați de cîte o ureche și ne-am trezit cu primele mențiuni (cu roșu) în carnetele de elevi. Credeți că m-am potolit? Neee, tăticu'! Eram suficient de proști noi, cei mai mici, încît să ne lăsăm convinși cu ușurință de ăia mai mari de la bloc să ne batem ca tîmpiții, cu figuri văzute prin filmele cu „Brusli", pentru a le cîștiga admirația. În fiecare seară de vară, în rîsetele plăvanilor ălora mai mari, plecam șchipătînd, sîngerînd, cu buzele sparte, însă mîndri și împăunîndu-ne ca niște cocoși, fie pentru că nu crîcneam la cîte o lovitură care ne tăia răsuflarea, fie că ne-am umplut adversarul de sînge. Preferabil al lui. Și acum îmi pare rău că m-am mutat de acolo taman cînd ajunsesem și eu printre cei mari… n-am avut niciodată ocazia să fiu „Lord of the Boxing Rings".

Actul trei: Easy Rider

Două cuvinte: bicicleta Pegas. OK, ca să fiu sincer, și de cascadorii m-am apucat înainte de apariția celebrelor Pegasuri, așa că, fie, patru cuvinte: bicicletele cu roți ajutătoare. Am primit una prin clasa I, dar se vede că aveam trac. La prima tentativă de utilizare, întorcîndu-mă către camera foto sovietică mînuită cu mare mîndrie (tot) de taică-miu, am luat un viraj mult prea strîns și, pe cale de consecință, am căpătat o cicatrice în formă de semilună (pe care o am și azi) de la singurul ciob de sticlă rătăcit atunci pe strada mea. (Altfel se făcea salubrizarea pe vremuri, dom'le…)

Am învățat multe în următorii ani. Cel mai frecvent, motivat de durere. Astfel că, atunci cînd am intrat în posesia mult-visatului Pegas „de copii mari", încrederea mea în propriile forțe era supremă. Și complet nejustificată, ținînd

cont de puterea sporită și gabaritul mai mare al noului meu bolid. După nenumărate julituri, sîngerări, vînătăi minore, murdăriri infernale cu ulei, am reușit, într-o bună zi, să-mi și cobor jucăria cele două etaje pînă în curtea blocului. A fost o zi bună, într-adevăr. Am aflat și că țînțarii sînt un pic acrișori și că a face viraje fără a ține mîinile pe ghidon are, în viața de zi cu zi, una din două consecințe: un cap spart sau, cum a fost cazul meu, un cap spart și o roată distrusă. Pentru că îi este foarte dificil unei biciclete să aleagă traiectoria de evitare a unui zid care se hotărăște, brusc, să te inoportuneze cu prezența lui tocmai cînd nu știi ce să faci mai întîi: să frînezi pînă sub viteza sunetului, să înghiți/scuipi o muscă sau să încerci modificarea legilor fizicii prin autosugestie, cu ochii strîns închiși.

Momentul în care mi-am dat seama, însă, că aș putea totuși reuși în meseria de cascador a venit printr-a șasea, într-o zi care nu prevestea nimic rău. Dar un maior de Miliție – care-mi era, de altfel, vecin de scară –, într-o „Dacie“ galbenă, probabil că nu aflase de prevestirile curente și nici nu se mai putea concentra, la volan, asupra unor detalii minore cum ar fi privitul prin parbriz. Drept care i-am găurit un cauciuc cu pinionul meu de pe roata din față. N-a fost ușor: a trebuit să mă las (sur)prins între „Dacie“ și bordură, chestie care mi-a convins bicicleta să se oprească brusc și să se dea peste cap. Pentru mine asta n-a fost la fel de convingător, deci mi-am continuat traiectoria cîțiva metri buni, pînă în prima tufă de trandafiri

apărută pe parabolă. Surprinzător, în afară de posteriorul care arăta ca un arici și orgoliul complet dezumflat (erau și cîțiva martori), toate celelalte părți ale corpului îmi erau funcționale. Așa am învățat că o aterizare bună e una din care pleci pe propriile picioare. Că pe bicicletă, nici nu mai putea fi vorba! Cît despre maior, nu mai avea nimeni ce să-i facă: băuse în ziua aia fiindcă tocmai fusese dat afară din Miliție după ce dăduse, băut fiind, peste un alt biciclist.

Trauma mi-a rămas: prefer, și azi, lalelele.

Actul IV: Masters of the Universe

Poate nu știți asta, dar, la bază, sînt fizician. Astrofizician, mai precis. Mai mult chiar, mă pot lăuda că am conceput singurul sistem cosmologic egocentric din lume, la șapte ani. Asta de la circ mi s-a tras: am văzut niște urși mergînd pe butoaie și am făcut extrapolarea (n-aș fi știut atunci să scriu cuvîntul, darămite ce înseamnă…), în dimineața aia specială de toamnă despre care vorbeam la început. De asta este, de fapt, atît de specială: cum mergeam liniștit spre școală (nu voi recunoaște niciodată că, în realitate, țopăiam în „pasul șirengarului“, nițel penibil. N-aveți nici un martor!), deodată mi-a venit IDEEA! Dacă, de fapt, eu NU merg pe Pămînt, ci îl rotesc pe acesta sub picioare, la fiecare pas pe care îl fac, aducîndu-mi destinația tot mai aproape? Superbă teorie, iupiii, sînt buricul Universului! Rezultatele experimentale mi-au invalidat teoria, nici trei minute mai tîrziu: un adult venea, hotărît, din sens contrar. Dădea pe undeva senzația că era mult mai eficient la învîrtitul Pămîntului în cealaltă parte. Ceea ce ar fi dus, logic, la îndepărtarea mea de școală. N-am plîns, nu m-am lamentat, mi-am acceptat eroarea și am continuat dificila muncă de cercetare. Cum tocmai

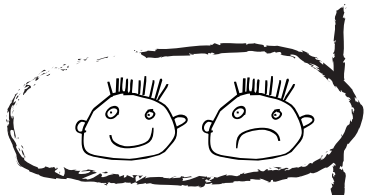

citeam o cărțulică de popularizare numită „Vă place fizica?“, în care se povestea și despre orbitele planetelor, și despre cele ale electronilor în jurul nucleului, mi-am găsit propria imagine a infinitului (pînă atunci îi aflasem doar sinonimul pe ecranul calculatorului Texas Instruments, cu leduri roșii, al tatei: ERROR). Ideea era simplă: dacă planetele din jurul Soarelui sînt niște electroni dintr-un atom al unui EU mult mai mare, care stă pe o planetă mult mai mare, în jurul unui Soare mult mai…? Iar eu sînt populat, de fapt, de mici sori cu mici planete cu mici EU? Și tot așa, pînă la loc comanda?

Acum, după douăzeci și cinci de ani, îmi dau seama că prima teorie nu era complet desprinsă de realitate, iar a doua avea ceva-ceva de capul ei: aduceți-vă aminte de cadrul final din *Men in Black*…

Oricum, cele de mai sus se constituie într-un argument care să dovedească, dacă mai era nevoie, că am capacitatea de a interpreta roluri solide în cele mai diverse SF-uri. Asta, și poate și faptul că pot să spun atît „nucleosinteză primordială“ cît și „adenozintrifosfat“ fără prompter, fără a mă bîlbîi. Fără să-mi fie încă foarte clar cu ce se mănîncă.

Actul V: Love Story

Ti-da-da-da-daaam… *(se fredonează pe melodia de generic a filmului, deci haideți, altogether now: Ti-da-da-da-daaam/ta-da-da-di-da-dada-dada-da-dadaaam… continuați voi pe fundal, și nu mă-ntrerupeți, că am de povestit.)*

Cum spui povestea unei fete de zece ani care-a fugit?

Totul s-a sfîrșit într-o vară. Terminam clasa a patra și ai mei hotărîseră să mă mute, pentru gimnaziu, la Școala 18. Era mai aproape, avea profe multe, mîndre și tăcute, și profi mai bărbați, mă rog, v-ați prins. Aha, ca paranteză absolut irelevantă în context, cînd am ajuns acolo, îl avea în clasa a șasea De, pare-mi-se, și pe colegul Iulian Tănase din redacție. Da' mai interesante erau fetele din a șasea Be. Și oricum nu despre ele vreau să vă povestesc acum. Cred. Oricum, la începutul verii lui 1985, cam pe cînd Tom Cruise se pregătea, absolut gratuit, să devină mare șmecher cu filmul de recrutare *Top Gun*, eu mă pregăteam, absolut sictirit, să-mi părăsesc colegii de „I-IV“ definitiv. Dar nu asta era problema. Adică nu colegii. Și nici măcar colegele, cel puțin nu toate. Era însă printre ele o zvîrlugă, tre' să fiu sincer și să recunosc acum, un pic mai înaltă ca mine, blondă, cu părul prins tot timpul într-o coadă care-o înălța și mai mult, cu ochi enervant de albaștri și care reușise, din clasa a II-a chiar, să-mi zdrobească inima pentru prima dată. Mai îmi plăcuse mie de cîte cineva prin grădiniță, însă alea erau aventuri fără consecință, nici măcar nu ajunsesem să împărțim celofanul de bomboane, ăla negru (cu căpșuni) sau galben (cu cireșe) pe care-l sugeam toți pînă la transparență dacă n-aveam lipici Pelicanol, care era sensibil mai gustos. După ea, după blonda înaltă cu ochii enervant de albaștri, au mai urmat cîteva iubiri, care nici n-așteptau să se închidă bine rănile vechi, că-mi făceau altele noi. Ceea ce, de neînțeles, nu mă potolea, ba chiar din contra.

Dar fata asta a fost prima. Mi-a luat inima cam pe cînd ne-au făcut pionieri, la casa lui Enescu de la Tescani (apropo, e pe lîngă căminul colegului Iulian Tănase* din redacție), așa, deci mi-a luat inima, a aruncat-o pe jos și a călcat-o cu pantofii ei negri de proaspăt pionier. Asta, în întoarcerea pe călcîie care a precedat o după-amiază întreagă de hîrjoneală cu concurența, un – i-aș zice acum – băiețaș de cartier de pe lîngă ea, țigănos, cam încetuț, dar care n-avea ochelari. Și, OK, arăta considerabil mai bine, ceea ce nu era deloc greu. (V-am zis că aveam ochelari, dar am uitat să precizez că ochelarii mei au făcut, toată copilăria, parte dintr-un complot de-al maică-mii cu scopul de a nu mă fura nimeni de lîngă ea. Deși dacă mă vedeți azi v-ar fi greu s-o credeți, sînt, totuși, sensibil îmbunătățit. Plus că am mai crescut în înălțime.)

Și cum nici o nenorocire nu vine vreodată singură, pe cînd m-am prins eu clar că-mi cam place blonda cu ochii enervant de albaștri, s-au prins și ai mei că dantura mea ar putea profita de niște maxilare mai late. Drept pentru care m-am trezit, peste noapte, cu atîtea sîrmulițe-n gură, de mă mir și-acum de ce nu prindeam Vocea Americii cu

aparatul ăla dentar. Tragică zi, cînd, la prima oră, i-a venit învățătorului să mă asculte, țin și acum minte, la lecția *Furtuna*. Și m-a certat că de ce mănînc bomboane în oră. Nu eram numai rănit, acum mai trebuia să fiu și insultat! N-am mai rezistat (adică eu aș fi rezistat, da' glandele lacrimale m-au trădat atunci) și, roșu de rușine, am fugit la baie. Credeam că-mi căzuse ceru-n cap, nu-mi imaginam că ar putea fi ceva mai rău. Greșeam. Pînă să mă întorc, colega mea de bancă și comandantă de detașament (eu eram de grupă, ca și ochii enervant de albaștri) le-a explicat tuturor că nu mîncam bomboane. Cînd am reintrat în clasă eram, deja, „Sîrmuliță" sau, mai finuț, *Sîrmu'*. V-ați prins, nu? Sârbu – Sîrmu', mergea la fix. Am căutat ochii albaștri și am văzut că aveau lacrimi. De rîs, presupun.

(Acum, ca o paranteză, ar trebui să clarific: Ramona, colega mea de bancă, n-a făcut-o cu răutate. Din contra, le șoptise ochilor enervant de albaștri că vrea să se mărite cu mine cînd creștem mari. Ramona era prietena ei cea mai bună și mă plăcea. Drept pentru care am ignorat-o mereu, pînă-n clasa a noua cînd am nimerit în aceeași bancă din nou. Doar că ea avea să devină Miss Boboc, fin'că ne-a luat respirația tuturor, iar eu aveam ultimul răcnet în materie de autoapărare în fața afecțiunii: cei mai antipatici ochelari pe care i-am avut vreodată, cu ramă groasă și neagră și demoralizant de bătrînească. Și o falcă umflată, pentru că pe 14 septembrie am rămas fără un molar. Asta e, istoria se repetă iar femeile sînt toate la fel…)

După faza cu sîrmulița, timp de doi ani, am încercat orice: îi dăruiam lucrările mele de pirogravură și traforaj (printre cele mai cool din clasă, îmi desenam singur modelele cu hîrtie de indigo după *Povestiri istorice* de Dumitru Almaș), îi dădeam temele, îi ofeream fesul meu pentru a strînge castanele din planul de plante medicinale… Se învățase cu atențiile astea, iar eu nu mă alegeam nici cu un zîmbet. Și ultima zi de școală se apropia amenințător…

Atunci am hotărît: plecam, deci n-aveam ce pierde. Am plănuit totul în detaliu, mi-am ales foarte bine momentul și, cînd nimeni nu se aștepta (rămăsesem de serviciu după ore), i-am furat poza de la panoul clasei. Eram mic, dar obsedat: avusesem ore la rînd cînd tot ce făceam era să mă holbez la poza ei de pe panou. Încît învățătorul credea, probabil, că sînt narcisist: poza mea era și ea acolo, lîngă ochi-enervant-de-albaștri, și aveam și un ușor strabism. Un singur lucru nu am luat în calcul: faptul că băiețașul de cartier, Nemesisul meu, era suficient de fraier încît să-și uite ceva, cheile presupun, în bancă. Drept pentru care m-a prins cocoțat pe scaun, lîngă panou, cu poza fetei în mînă. A urmat o tăcere pe care am cumpărat-o scump, pentru că argumentele mele legate de iubirea neîmpărtășită, de plecatul meu spre alte școli, de rămînerea ei lîngă el nu l-au lăsat deloc rece, ba chiar l-au încălzit puțin, în interior. Dar nu l-au îmbunat. Nu mai țin minte ce i-am dat atunci pentru a păstra secretul, dar doi ani mai tîrziu ne-am întîlnit la un meci de fotbal și nu mi-a fost deloc greu să-l provoc și să ne luăm la bătaie. Pentru că la vîrsta aia nu uitam și nu iertam nimic. Am mai crescut de-atunci. Și am început să uit, așa că nu mai apuc să văd dac-aș ierta.

Pe ochi-albaștri am revăzut-o de cîteva ori, dar n-am mai vorbit niciodată. Așa că n-am avut prilejul să-i cer iertare. Dar în fond și la urma urmei, dragostea înseamnă să nu fii niciodată nevoit să spui „îmi pare rău", nu?

Actul VI: Wall Street

Am știut mereu că voi fi bogat. Ce-i drept, nici acum nu știu cînd se va întîmpla asta, dar sînt ferm convins că se va întîmpla. Cînd eram mai mic, în ciuda regimului comunist, am încercat o sumedenie de chestii pentru a face rost de bani. Uneori, chiar funcționau. Departe de a mă demoraliza, eșecurile (dar mai ales țepele pe care mi le luam de la alți tineri antreprenori hotărîți să distrugă economia planificată, de stat, din interior) n-au făcut decît să-mi ațîțe *auri sacra fames* (ăsta era un titlu dintr-un almanah *Lumea* de pe vremuri). N-au fost eșecurile, însă, cele care au lăsat urme în sufletul meu. Le lăsam în spate și mergeam mai departe. A fost una dintre tentativele reușite care m-a marcat profund, mai ales din cauza rezultatului complet neașteptat.

Se apropia 1 iunie, Ziua copiilor, în

1985. Iar eu aveam o colecție de timbre impresionantă (au existat și tentative de furt din partea vecinilor de bloc, tentative pedepsite exemplar cu aceeași monedă, fin'că eram și destul de iute de mînă…). Și mai aveam un vecin de scară cam tîmpițel, dar care știa, așa cum toți copiii știu, unde-și țineau părinții lui hîrtiile alea albastre și frumoase, cu Bălcescu, și care îți deschideau porțile raiului, fie el în forma unei cofetării sau a unui magazin de jucării. Ce avea vecinul ăsta în plus față de alți copii era tupeul de a fura din banii lu' taică-su. Probabil că nu se vedea lipsa, omul era taman ofițerul de miliție care mi-a deslușit tainele zborului, pesemne pentru că tocmai le aflase și el cînd zburase din Miliție. Ei, pe copilul lui l-am aburit atunci cu niște serii de timbre superbe, dar complet lipsite de valoare. Lucram în echipă cu frate-miu mai mic, precum în prezent. Eu l-am învățat, de fapt, tot ce știa. Nu precum în prezent, că l-am scăpat o vreme din ochi și a început să citească, auzi tu, *cărți!* Oricum, cu o săptămînă înainte de 1 iunie, eram fericiții posesori ai unei hîrtii de o sută de lei, a cărei obținere a durat aproape cinci minute. Normal că am deschis porțile raiului pomenit mai sus, respectiv magazinul de jucării „Punguța cu doi bani", din centrul Bacăului. Unde tocmai primiseră niște puști-mitralieră de jucărie, rusești, din alea cu încărcător circular. Dar nu modelul vechi, din tablă, pe care-l aveau toți șoarecii, era o chestie nouă, toată numai plastic, cu zgomote și scîntei, ce mai, era perfectă pentru bătăliile „de-a nemții și românii" care reconstituiau, cu mai multă sau mai puțină exactitate, cel de-al doilea război mondial în viziunea lui Sergiu Nicolaescu.

N-am ezitat, am dat banii, am luat marfa și ne-am oprit la cofetăria „Nufărul" să sărbătorim achiziția. Alți bani, altă distracție, și acum simt gustul celor cinci ecleruri cu fistic, udate bine cu un Brifcor sănătos. Sau mai multe, nu mai reținminte prea clar. Cert e că, odată ajunși acasă, și eu și frate-miu aveam, pe undeva, conștiința faptului că am făcut ceva rău, deși nu ne prea dădeam noi seama ce. Așa că pușca-mitralieră a fost pitită atent într-o cămară, acoperită cu tot felul de chestii spre a îngreuna descoperirea. Și în fiecare zi inventam metode tot mai complicate de a scoate arma din casă pentru a participa la WWII fără ca ai noștri să prindă de veste că

purtam războiul cu arme de contrabandă. Chestie care a ținut o vreme, dar n-avea cum să reziste veșnic. Am fost prinși în flagrant cu delictul în mînă și băgați la interogatoriu. Nevrînd să-l dăm în gît pe găgăuță ăla de vecin (convinși că astfel ne protejăm viitoarele profituri), am inventat o chestie atît de aiuritoare că nici noi n-o credeam. (A fost, de altfel, lecția care m-a învățat că minciuna trebuie să te convingă pe tine mai întîi dacă vrei să reușești în viață.) Oricum, ai noștri au fost ferm convinși că luasem din banii lor. Ar fi trebuit să se prindă că, deși știam tot ce mișca-n casă, evident, nu eram atît de tîmpiți încît să o facem lată chiar în halul ăsta. Neștiind cum să reacționeze la „furt", extrem de supărați, ne-au zis că ne dau afară. Frate-miu a început să plîngă cum știa el mai bine, cu lacrimi uriașe cît bobul de strugure, chestie care îi asigura mereu iertarea rapidă a păcatelor. Nu și de data asta, însă. Tata era de oțel: „N-am nevoie în casă de hoți și de golani! Afară!". Drept care mi-am făcut frumos ghiozdanul pentru a doua zi, mi-am pus și un pulovăr și un fes, pentru orice eventualitate, și apoi l-am făcut și pe-al lui frate-miu, care continua să plîngă (n-am înțeles niciodată de unde naiba găsea atîta lichid în organism). I-am pus geanta în spinare, am luat-o și pe a mea și am ieșit, calm, pe ușă. Era o cacealma nu complet lipsită de acoperire: aveam 16 lei în buzunar, sumă care era exact prețul a două bilete de personal pînă la bunică-mea. Dar nu mă așteptam să ajung pînă acolo. Știam că oricîte măgării am fi făcut, afară din casă nu ne-ar fi dat niciodată părinții noștri. Am fost silit să-l trag după mine pe frate-miu, mai puțin convins, și care acum plîngea încetișor, liniștit, cu resemnare. Ne-au întors din drum cînd eram pe la parter; tata, în ciuda supărării, cu zîmbetul mijindu-i pe sub mustața inexistentă. Ne pregătiseră, pentru 1 iunie, un cadou pe care-l visam de multă vreme: o mașinuță teleghidată „Alfetta Spider", galbenă, mare, decapotabilă, cu un omuleț care-și mișca mîinile și picioarele și avea și niște geamantane în portbagaj. Vreo trei săptămîni ne-am uitat la ea salivînd, atît de aproape, însă atît de departe: eram pedepsiți pentru spiritul nostru antreprenorial. De fapt, de pe atunci am tras concluzia corectă: nu inițiativa merita pedepsită, ci prostia de a nu fi mințit mai convingător. Ai mei nu știau, pe atunci, că niciodată nu trebuie să te întrebe cum ai făcut prima sută de lei. Și nici acum nu ne cred, cînd le spunem cum făcusem, totuși, rost de banii ăia… Să le fi spus adevărul? Neah, tot n-ar fi fost bine, după cum aveam să aflu la al doilea astfel de conflict, cu ocazia finalei Argentina-Germania din '86. Pariasem zece lei pe Maradona, i-am cîștigat, dar ai mei n-au fost de acord. Și asta mi-a confirmat: cînd era vorba de bani produși prin orice altceva decît muncă, sinceritatea era păguboasă. Dar acum, spuneți și voi: puterea de persuasiune, intuiția, norocul, astea de ce să nu fie răsplătite și ele? De pildă, acum lucrez în chestii legate de piața de capital. Unde dincolo de puterea de muncă, o grămadă de alte calități sînt la mare preț, de multe ori mai mare ca acela al muncii. Păi, să-i spun sau nu tatei? Mai bine-i zic că sînt pianist într-un bordel…

Cu ceva tot m-am ales, astăzi sînt mult mai, hmm, *convingător*.

Actul VII: It's a mad, mad, mad, mad world

Despre comedie nu vă spun decît pe scurt: sînt bun, dom'le! De cînd eram mic de tot am fost fascinat de Stan și Bran. Atît de fascinat, și eu și întreaga familie, încît după o seară de *Cascadorii rîsului,* cînd ne-am întins toți picioarele de pe patul din care ne holbam la TV, le-am întins direct în apa de-o palmă, revărsată în toată casa. Avizi de cunoaștere, însetați după tainele marilor comici, uitaserăm apa deschisă la cadă. Nu a fost inutil, însă: cîțiva ani mai tîrziu am reușit, de unul singur, să arunc în aer și-n hohote de rîs o sală întreagă, la Casa de Cultură din Bacău. Era un concert cu Baniciu, puțin după ce ceilalți Phoenicși o tuliseră spre zări mai bune (chestie de care n-aveam habar, cum nu știam nici ce e Phoenix; nici pasărea, nici trupa). Vară-mea și cu o mătușă m-au dus și pe mine la concert, mai mult fin'că ele mă pescuiseră de la cămin și nu aveau cu cine să mă lase pînă veneau ai mei acasă. Luaseră un buchet de flori pentru Baniciu dar, rușinoase, m-au pus pe mine să i-l duc. Și cum urcam eu pe scările scenei, mîndru-nevoie-mare în

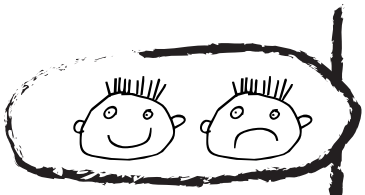

costumul meu de șoim, Fortuna a hotărît că eram prea plin de mine și i-am supărat pe zei. Drept pentru care a întins un deget spre pantalonii mei. Elasticul i-a ascultat chemarea, iar pantalonii au plecat unde pleacă ei cînd elasticele se rup: spre glezne. Iar eu am rămas frumos, în cămașa portocalie de nylon, cu un buchet de flori în mîini și cu o pereche de pantaloni albaștri prinși prea tîrziu, deja în jurul genunchilor, în văzul întregii săli și al lui Baniciu. Mi-am tras pantalonii rapid, i-am întins demn florile și am plecat cu viteza luminii să-mi ascund rușinea. De atunci nu vreau să mai aud de „Andrii Popa". De ce naiba nu l-au putut lua Phoenicșii cu ei? A trebuit să vină el la Bacău să mă facă pe mine de comèdie… Iar cînd o să-mi aducă *el* mie flori, voi fi pregătit. Și am și avantajul că dacă pățește la fel ca mine, ceea ce se va întîmpla, nu-i va mai fi totuși așa ușor să și-i ridice, hehe!

Actul VIII și ultimul: Director's cut

Spielberg, Kubrick, Lucas, Pasolini, Gilliam, la o parte!

Îmi simțiți răsuflarea în ceafă? Nu? Ei, e, probabil, din cauză că tot ce am creat a fost în cadrul unei cinematografii mici, în care eu și Sergiu Nicolaescu nu putem încăpea simultan. Iar cinematografia asta mică și neinspirată l-a ales pe el, probabil pe motive de senioritate. Da' cu globalizarea asta, vin tare din urmă…

Înclinat fiind de mic spre filme (după cum ați văzut deja), dar mai ales spre lene (după cum ar trebui să fie evident), mi-a fost ușor să aleg în clasa a șasea. Un nenea de un metru și ceva mărunțiș, cu o Mobră mai mare decît el, a venit și-n clasa noastră de-a cerut… ăăă, scuze, m-a luat fiorul liric, nu cerea pămînt și apă, ci doar cîțiva copii pentru cineclubul Casei Pionierilor. Oferta era tentantă: scăpam de orele de atelier, urma să nu învățăm niciodată ce e aia filieră, șpan și cheie hexagonală. În plus, după cum s-a dovedit odată ce-am ajuns acolo (eram vreo șase curajoși), la cineclub în genere se freca menta, pentru că producția de film e lucru greu, cere timp, creier liniștit și multă peliculă, și era penurie de ultimele două. Tot ce făceam era să ne uităm la filme vechi, gen *Petrolul, aurul și ardelenii*, și să învățăm despre diverse tipuri de cadre, de camere, de pelicule, cum să developăm un film și alte alea. Bine, făceam prostii într-o veselie: știați că, dacă întorci camera cu fundu-n sus și filmezi, după care tai la montaj și răsucești pelicula, obții efectul ăla mișto prin care un ou aruncat în capul vreunui coleg mai puțin suspicios pare că i se adună din păr, se bagă frumos în coajă și îți sare în mînă? Ne-au trebuit cîteva duble, cîteva victime și tot atîtea ouă, dar a meritat! Făcurăm primii pași în zona efectelor speciale… Au urmat alții, care au și dat prilejul unora dintre colegii mei chinuiți de-a șaptea artă să fumeze prima țigară. Păi, cum altfel să arunci ceață peste castelul Bran (o poză mare de-am găsit-o pe

acolo)? Că doar făceam un film de groază și era nevoie să sugerăm misterul și suspense-ul! Cred că era *Castelul din Carpați*, nu mai țin minte, la cîte creații mi-au ieșit din mîini…

Așa am ajuns regizor. E drept, n-aveam scaun cu numele meu pe el sau portavocea aia stereotipică, nici bască de fițe și fular de mătase, dar la primul film serios am luat două premii I naționale! Bine, nu era Oscar, ci „Cîntarea României", iar filmul nu rezista în fața lui *Citizen Kane*, dar un premiu e premiu, nu? Iar al doilea arăta că n-a fost o eroare de judecată. Subiectul, banal: un elev bun este corupt de prietenul lui rău, fac tot felul de prostii și într-un final tragic ajung să rănească ochiul unei colege, cu un cornet de hîrtie cu bold în vîrf, lansat de o sarbacană autohtonă, adică o țeavă din alea de plastic cu care ne jucam toți pe vremuri. Urma critica în fața colectivului și reîntoarcerea la drumul drept, pionieresc, a băiatului rău, care vedea astfel, cu ajutorul detașamentului, eroarea căilor sale diabolice. Cu atît mai mult tre' să fi fost ceva de capul meu, nu-i puțin lucru să faci dintr-un astfel de rahat de scenariu un bici de două premii întîi pe țară, zic eu. Acum, ce-i drept, e posibil ca tocmai subiectul să fi adus premiile, și regia să nu fi contat neam, da' mie-mi place prima variantă, și rămîn cu ea.

Am încercat și scenariu. Am muncit mult la el, în multe direcții, ba chiar ajunsesem și producător executiv. De-abia văzuserăm noi ceva filme cu explozii (apăruseră aparatele video și toată lumea vorbea despre *Commando)* și ne-am hotărît să ne băgăm în producția de filme cu teroriști. Sau luptători pentru libertate, tot un drac. Oricum, am reușit să facem rost de niște arme de jucărie, aveam niște ruine la dispoziție și inventaserăm o poveste întreagă cu niște evadați pe care-i fugăreau forțele de ordine... A fost o zi de filmare superbă: reușiserăm să facem niște cărămizi să sară din perete ca și cum ar fi fost împușcate (prin utilizarea inteligentă a cîtorva sfori și a mult praf), colegii mei teroriști se fugăreau cu cei „milițieni", spărgeau geamurile cu armele cum văzuserăm prin producțiile altor grei ai cinematografiei, eu le dădeam indicații, trăgeam duble, revizuiam pe loc scenariul, aproape îmi atingeam viitorul de mare om de film cu vîrful degetelor… Pe care mi le-am retras brusc la întoarcerea în Casa Pionierilor, unde am suportat prima lecție despre cenzura comunistă: speriat de scenariul nostru insuficient de persuasiv povestit (este posibil să-i fi spus atunci că eram luptători pentru libertate), profu de cineclub ne trimisese „în locație" fără film în aparat!

Sorții s-au întors în favoarea mea acum: profu are tot Mobra aia mai înaltă ca el, dar eu am un mobil cu cameră digitală și un calculator pentru scenarii. Tot ce-mi mai lipsește este un subiect, talent, bani și răbdare. Că tutun am destul.

În încheiere, stimați moguli de Hollywood, dacă nu v-am convins pînă acum că destinul meu e filmul, să știți că mai am. Pentru *Emmanuelle* sînt pregătit de mic, inspirat de surprizele cu actori de la guma de mestecat și de ambalajele celebrilor ciorapi Adesgo. Ce-i drept, aș fi mai bun la monologuri. *Requiem for a dream*? Hehe, aveam o grădină plină de maci în copilărie! *Hair*? Fotografia face mai mult decît o mie de cuvinte.

Cît despre *Shawshang Redemption*, vă povestesc la următorul casting.

P.S.: Mai nou, am lucrat și cu Cristi Puiu. Pe bune! Cristi, nu te sîcîi acum, dar cînd ai un rol care crezi că-i făcut pentru mine, have your people call my people! Ciao, am fugit, îl văd pe Bono și vreau să-i propun să joace într-un scenariu cu Belfast sau Sarajevo, sau poate amîndouă…

* Poate vă întrebați ce am de-l tot pomenesc pe colegul IT din redacție. Ei, e responsabil de almanah și iar mi-am trimis textul tîrziu, mă gîndesc că dacă-l imortalizez în scris mă mai iartă de penalizări…

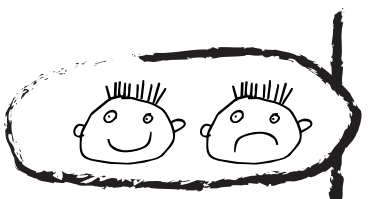

Costinel Savu

- una dintre vecinele mele

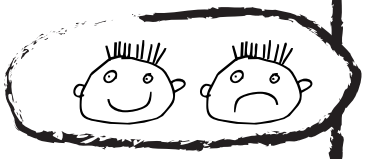

Una dintre vecinele mele

La doi ani după ce mă instalasem cu tînăra mea familie într-un apartament nou, proprietate personală, în peisajul mini-cartierului în care puteai număra boabele de orez din farfuria vecinului de vizavi, a apărut o noutate superbă pe care o însoțeam cu privirea de fiecare dată, ignorînd faptul că la capătul mîinii ei stîngi se afla în permanență mîna dreaptă a partenerului său. După cîtva timp am reușit să identific și locuința, aflată chiar sub ochii mei, peste drum, la sosirea verii făcîndu-și apariția zi de zi în balcon. Cum în timpul sezonului cald era cam plictisitor să mă duc mereu la serviciu, am început să-mi fac de lucru la mașină, mutînd-o strategic, din parcare, exact sub balconașul cu pricina. După două-trei zile de tatonări furișe din priviri, vine memorabila dimineață în care-și face apariția la cîțiva metri deasupra mea, mă fixează mai întîi cu privirea, cu care mă înconjoară, acompaniind-o cu un zîmbet plin de înțelesuri care m-a paralizat. Zvîcnește apoi, întinzînd scurt firul și se strecoară ușor în casă. Eram captiv în mod irecuperabil. Pe vremea aceea telefoanele mobile fiind la distanță de douăzeci de ani în viitor, m-am repezit într-un suflet la mine în casă și am format numărul familiei la care locuia. „Mă numesc M., sînt profesoară de franceză, te invit la o cafea căci fetița mea doarme pînă tîrziu.“ În cîteva zeci de secunde am aflat din gurița ei că plăcerea de a fi vecini cîtăva vreme o datorez cutremurului din acel an care le pusese la pămînt casa cu etaj aflată în partea opusă a orașului. Mi-a mărturisit că o dăduseră gata ochii mei albaștri cu reflexe verzui. Urmarea a fost firească, chiar la a doua cafea, în ziua următoare. Au fost cîteva luni de adevărată nebunie în care nu așteptam decît să apară seara în cadrul ferestrei și să-mi facă semnul convenit că a doua zi ne putem întîlni, iar pînă atunci eu să mă îngrijesc de hogeacul necesar. Era o roabă a sexului pe care îl dorea cît mai lung, fără preludiu, plîngîndu-se doar că „ferestrele“ dintre orele de la școală sînt prea scurte, iar cînd plecam în grabă s-o las la poarta școlii regreta că s-a terminat atît de repede. Dușul cel rece a venit după cîteva luni de zile, cînd am realizat faptul că, pe lîngă ochi albaștri, un cunoscut medic stomatolog din oraș mai avea și foloase colaterale precum cafeaua naturală care începuse să dispară, alimente și băuturi scumpe, alte lucruri ce nu se găseau în magazine, bijuterii și destulă influență. Despărțirea iremediabilă s-a produs în momentul în care și doctorul a aflat de existența menajului comun, neacceptînd partajul minunii roșcate, deși resursele ei erau departe de a fi epuizate. M-am prins, de altfel, făcînd o retrospectivă a momentelor de fericire, că în

ceasurile în care nu puteam să-i dau de urmă, știind sigur că nu este cu mine, nici la școală și nici cu doctorul, era cu alți ochi albaștri cărora le repeta gîfîind extaziată: „Ah! Iubitule! Mai vreau, mai vreau!“. Fiind un tip cu mînă bună, se pare că i-am adus noroc, la fel ca și în alte cazuri, tipa emigrînd în Germania înainte de '89. Din păcate pentru ea, nu cred că și-a mai putut valorifica nurii decît, poate, cu emigranți turci sau arabi, mai ales că, interesîndu-mă, am aflat că a crescut enorm în gabarit și că vîrsta și-a spus în mod tragic cuvîntul. Legat de culoarea ochilor, îmi mai amintesc o întîmplare care confirmă faptul că pentru unele femei doar aceasta contează. Eram în pauza unei ședințe cu participanți din tot județul pe teme profesionale, cum se obișnuia pe vremuri. Stînd de vorbă cu încă doi colegi, ne pomenim că între noi se înfige o onorabilă doamnă colegă dintr-o generație cam cu 10-15 ani mai înainte, soția unui director cunoscut, care, cu ochii, zîmbetul, glasul și ce nu s-o fi mai văzut muiate de plăcere, ne zice: „Măi băieți, cum v-ați întîlnit toți trei cu ochi așa frumoși, albaștri?“. La fel ca și pe noi, se vede treaba că pe doamnă, despre care am aflat că în tinerețe a fost o mică vivandieră a activiștilor de partid din zona în care-și începuse activitatea profesională, nu prea o interesau problemele ardente ale economiei socialiste care se dezbăteau în sală.

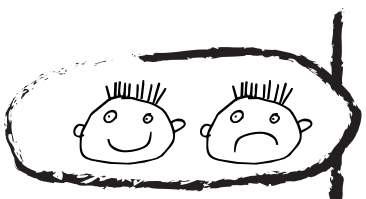

Jean-Lorin Sterian

- Romanian Psycho

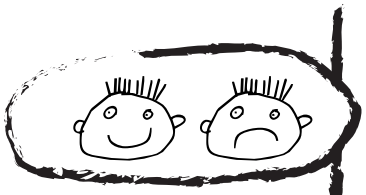

Romanian Psycho

Pe ardeleni, olteni și moldoveni îi poți recunoaște după accent. Cu excepția a două cuvinte și o expresie, dobrogenii vorbesc ca bucureștenii. În Constanța, se spune „maletă“ în loc de „helancă“, „chindie“ în loc de „petrecere“ și „pogo“ e înlocuit de „a face furie“. Am făcut ceva furie în rockotecile constănțene. Le-am colindat pe toate, începînd cu venerabila „Jet House“ din Satul de Vacanță și pînă la cea de pe bulevardul Tomis, lîngă fostul cinematograf „Tineretului“, unde se află acum „Deep and Dark“. Cu excepția faptului că ascultam muzică rock și nu mă înțelegeam cu părinții, nu aveam nimic în comun cu rockerii. Tovarășul meu, Răzvan, era la fel ca mine. Eram virgini, timizi și aproape abstinenți. Nu intrarăm în nici o frăție, nici a deathărilor, nici a hippioților. Ne petreceam toată noaptea cu 50 cl de vodcă puturoasă pe masă, privind cum se bestializau cei din jur. Aș fi avut o adolescență mult mai fericită dacă aș fi fost capabil să beau. Cu excepția momentelor cînd se băga Metallica, stăteam pe scaun, neinteracționînd cu nimeni și ne înjuram unul pe altul. Era felul prin care ne manifestam prietenia. Îmi plăcea atmosfera *destroy*, simțeam că aparțin locului, chiar dacă doar prin contemplare. Eram, după cum scria Kafka, un observator al spectatorilor.

În fundul localului, cîteva cupluri, formate în seara respectivă, se lingeau de parcă sfîrșitul lumii ar fi fost aproape. M-a oripilat întotdeauna acest verb argotic pentru sărut, dar cred că fusese inventat pentru ei. Deși am mers ani de zile în rockotecă, n-am cunoscut niciodată vreo tipă. Îmi plăceau la nebunie puștoaicele cu părul lung, purtînd blugi mulați, tricouri cu Slayer sau Testament, brățări cu țepi, machiate cu negru la ochi, cu degete lungi și unghii vopsite morbid. Mă atrăgea confuzia din ochii lor. Mă excita să le aud vorbind cu „Băga-mi-aș pula“. Mi-ar fi plăcut la nebunie să am o aventură cu una dintre ele, oricît de proastă ar fi fost.

Pe mesele mizerabile de lemn, distruși de băutura ieftină, dormeau întotdeauna cîțiva indivizi... Muzica se auzea înfiorător de prost. Niște gîjîituri, fără basi, ca o drujbă pusă în funcțiune după un deceniu de nefolosință. Un idiot se dădea cu capul de peretele pe care erau pictate stîngaci capete de mort, fulgere și cruci. O grăsancă purtînd tricou cu Sebastian Bach dădea din cap într-un ungher. Nu era indicat să stai lîngă ea, părul ei pleznea pe oricine se apropia mai mult de un metru. Uneori era periculos să vii în rockotecă. Veneau țiganii și-i cafteau pe pletoși. Sau se băteau punkerii cu rockerii. Sau rockerii între ei.

Apoi, la un moment dat, după încălzirea cu Slayer, Megadeth, Overkill sau Annihilator, venea orgasmul. DJ-ul (termen care avea alt sens într-o rockotecă a anilor ‘90) punea Sepultura. Regii

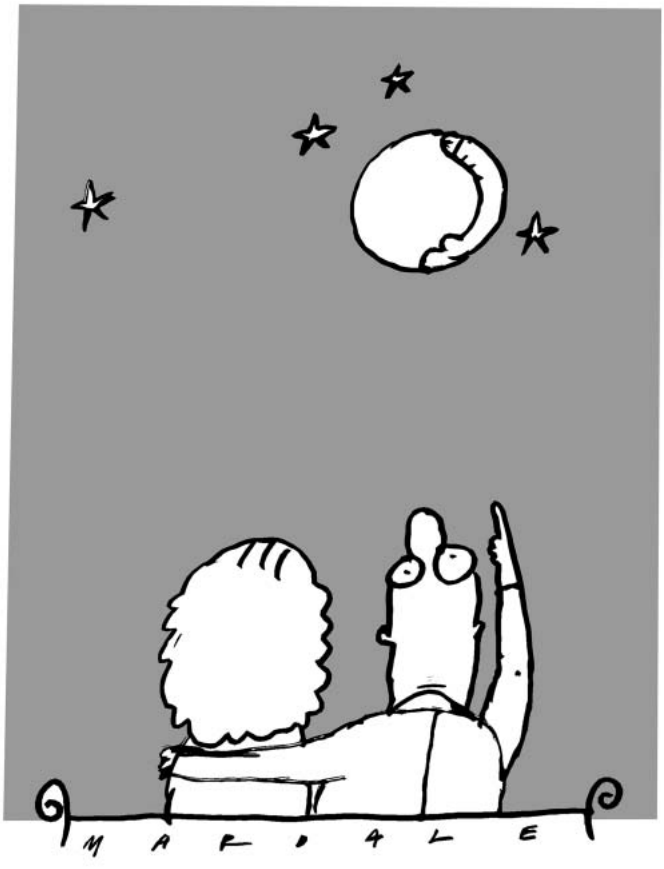

brazilieni ai rock-ului. Samba-trash. Era la mare prețuire albumul *Arise.* Începeau răgetele: „Sacrifice Is Pleasure / When life ends in pain. Conceive the last mistake which belongs to all / Creation of insane rules / Desperate Cry". Am scris versurile astea din memorie. În cadrul ușii care lega ringul de camera unde se aflau mesele apărea un individ care urla extatic, ca și cum i-ar fi vorbit Mesia: „Sepuultura, băă!". Adormiții se ridicau de la mese, cuplurile se desferecau și cu toții se repezeau să facă furie. Ringul se transforma într-o mare de capete pletoase care se scuturau pe ritmurile chitării lui Andreas Kisser. În acele momente, nu rezistam să nu mă alătur grupului, dînd din gît cu disperare în timp ce îmi mișcam mîinile ca și cum aș fi cîntat la bas și tobe în același timp. Era o defulare fantastică, o exaltare mai puternică decît orice drog. Dacă urma Metallica, eram în paradis. Împușcăturile și zgomotele de elicopter precedau „One", hitul incontestabil al muzicii heavy din toate timpurile. N-am văzut niciodată oameni mai fericiți datorită muzicii. Rămîneam și cîte o oră pe ring, mai ales dacă se continua cu alte piese de pe album. Cînd se băga „...And Justice for All", o piesă de 8 minute, se cînta în cor pe partitura de chitară. Cel mai fericit mă făcea „Harvester of Sorrow". Văzusem o înregistrare într-un concert, în care polițiștii îi băteau pe spectatori. Hetfield era îmbrăcat în negru și, înainte de ultimul refren, trage o flegmă în care era adunată toată frustrarea adolescenților din lume. Era brutal, amețitor, adrenalinic… și magic. A doua zi aveam febră musculară la gît.

În vara anului 2006, stînd cu fundul pe podea, cu o sticlă de bere în mînă, admir două fete care dansează în fața mea. Una dintre ele execută un dans tribal în jurul unei sticle, cu mișcări frînte și rapide, cum se dansa pe vremuri pe Prodigy. Cealaltă, evident aflată într-o lume a ei, schițează un fel de balet diafan, ridicîndu-se pe vîrfuri. Mîinile îi zboară spre cerul pistruiat de stele. Terasa de la MNAC se golește, iar cei rămași stau împărțiți în grupuri de 3-4 persoane, pălăvrăgind relaxați. Este un fel de comunitate electro-hippy, pașnică, ferchezuită și obsedată de *outfit*.

Pentru ei, o fotografie făcută cu telefonul valorează mai mult decît o carte. Dacă Brett Easton Ellis ar fi fost român, și-ar fi plasat romanul care l-a făcut celebru în acest mediu. Trăim în epoca imaginii și a PR-ului de sine. Am devenit un brand alcătuit dintr-o sumă de brand-uri. Metrosexualitate. Poate că acești oameni erau superficiali, dar erau frumoși. Poate că muzica electronică era facilă, dar te făcea să te simți bine. Poate că pastilele îți distrugeau neuronii, dar îți dădeau energie.

Probabil că nimeni nu avea să apară în cadrul ușii și să urle: „Peaches, băă!" sau „Am vorbit cu DJ-ul să bage Ladytron". Împreună cu un prieten am început să ne imaginăm care ar fi cele mai penibile lucruri pe care le-am putea face aici:

EU: să îți aduci de mîncare de acasă – brînză, roșii, ceapă, parizer – și să le mănînci pe terasă.

Edi: să inviți o fată la dans.

Despina: să îți pui căștile și să dansezi pe muzica ta, în extaz, cu ochii închiși.

Oana: să cerșești bani de tren.

Mihaela: să-l rogi pe DJ să-ți înregistreze o casetă cu albumul.

Letiția: să-ți suni părinții ca să-i întrebi ce mai fac.

Iulia: să plătești iarba cu bonuri de masă.

Mădălina: să scuipi pe jos semințe.

Carmen: să faci schimb de timbre.

Pe terasa MNAC-ului, îmi pare că mirosul de oraș traumatizat de comunism a dispărut pentru totdeauna.

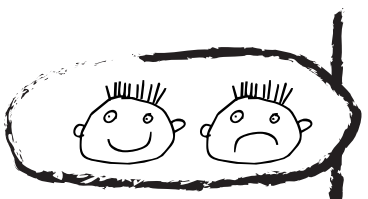

Maria Stoica

- Flori, fete și băieții

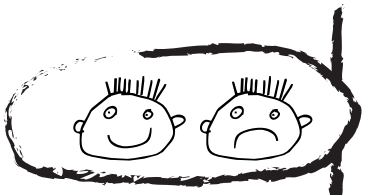

Flori, fete și băieții

Ii mi-a duc aminte de acum 26-27, de, ani, cît de frumoasă ieram. Înaltă suplă cu un păr lung mătăsos, și frumos, demi spunea lumea, ia uiteo parcă ar fi frumoasa Gioconda Monalisa. Și mamă-mamă ce se uitau băieții după mine….

E, pe-atunci, eram, tînără, și singură și am avut și eu, un, prieten, student și cînta avea formație de muzică ușoară, cînta la chitară, mia duc aminte că-îl chema Red.

E, dragi mei, de ce credeți că vam zis toate astea, că de aici, începe, viața-mea, cu Vergilică adică soțul meu.

Pusesem, mîna, pe receptor să dau un telefon fostului, meu prieten. Și cînd, colo ce să aud. O voce, străină la telefon, ce faci…, ce faci, știi că-îmi place, vocea ta, dar știi că și mie îmi place de vocea ta. E azi așa mîine așa uite, am conversat vreo 2 săptămîni și cam a treia săptămînă neam întîlnit neam văzut neam cunoscut și miaduc aminte că mai iera puțin pînă la ziua lui Virgilică și ieu iam zis hai so serbezi la mine acasă și așa am și făcut mam dus acasă și leam povestit părinților mei, iar eu cu o falcă, în cer și cu una în pămînt, în gura mare le povesteam cum lam cunoscut, pe Virgilică și că mîine poimîine e ziua lui de naștere iar ieu iam zis săși serbeze ziua de naștere la noi acasă mama, tata, de colo, mau întrebat dar cum arată băiatul ăsta iar ieu de colo. E o săl vedeți cînd va veni de ziua lui, tata mă luase la interogatoriu – ca la poliție vă dați seama că iera și polițist. Fică de polițai nu glumă.

Mama unguroaică, tata român niște oameni ce ierau de gospodari și primitori.

E mama de colo hai să facem o pregătire că doar nu lașteptăm, pe băiatul ăla cu masa goală, și sa apucat mama să facă sărmăluțe, friptură, cozonaci, salată, de bef, piftie, dar ce na mai făcut, dar tata de colo ce faci femeie pregătire de nuntă.

Mama las că știu ieu ce fac mia, duc aminte că iera întro lună de vară cam – pe 10 iunie – acum 26-27 ani.

A venit și ziua ce-a așteptată cu un buchet-de-flori-și o sticlă de uischi e… tata cînd la văzut a plecat imediat, din casă pentru că nu ia plăcut de iel și a mai venit după 4 ore. Tatăl meu a vrut să-mi dea un polițist iar ieu nam-vrut pe atuncea îi spuneam că nu e serios.

Și uiteașa am rămas cu Vergilică. Dar cum, tata, nu la vrut la gonit iar ieu am fugit după iel. Tata mă căuta și ma găsit mia duc aminte că mia tras vreo două bulane la fund și ma adus acasă, iar ieu, năzdrăvană cum, ieram lam pîndit să

plece la serviciu și am fugit din nou la Vergilică, și uite așa am stat cînd la aimei acasă cînd-cu-chirie, pentru că tata nul vroia sub nici-o formă, mai dea bașca că mia ascuns actele ca-să nu mă cunun cu Vergilică. Am stat așa aproape un, an, și după acea, mia venit, o nebunealã la, cap și am plîns iam amenințat că îmi pun capăt zilelor și gata. Și după vreo lună de zile s-au hotărît sămi facă cununia civilă. Și uite așa am rămas cu Virgilică.

Dar ceam pățit ieu după ce mam cununat cu Vergi.

Măi fraților iera întro dupăamiază cînd a ieșit Vergică de la serviciu iar ieu ieșisem să fac niște cumpărături cînd-colo-ce crezi de cine am dat, de Vergică iera cu o tipă mergînd cu ia de mînă și vorbind și rîzînd, ieu cum ieram – de naivă și geloasă pe vremea aia mam apucat și iam tras o sacoșă în cap și iam luat și poșeta din mînă și iam aruncato, cît, colo. Vergi – ce-ai femeie iești nebună că-i o colegă de servici am ieșit de la serviciu și discutam deale vieți venind spre casă și tu ca o nebună ai tăbărît pe ia și uite așa au trecut zile anii și am rămas pînă în, zile, de, azi, înpreună.

E, acu urmează peripețiile copilăriei fericite, ieram elevă prin clasa V prinsesem un obicei, ca-în-fiecare săptămînă adică joia să o chiulesc de la, ore, cînd plecam de acasă îmi puneam în servietă un tricoaș roșu – și o fustiță scurtă și cipiceii și mă duceam la casa de cultură Modern Club, acolo iera în fiecare joi Joia Tineretului. Ieu ieram și în grupul de dans benevol și la teatru, tot, la fel, și cîntam, pe scenă pe cînd iera formația Sincron condusă de Cornel, Fugaru, iera și Anda Călugăreanu Margareta, Pîslaru aveam talent tinerică copilă cum vine vorba și năsdrăvană. E azi așa mîine așa ma, urmărit, tata și ce credeți ma găsit în Modern Club ieu ieram, înconjurată de-fete și băieți și dansam în mijlocul ringului toți îmi spuneau ia uiteo și pe Pîslărița de ce îmi ziceau așa că, mă pieptănam ca ia cu 2 codițe cu breton, și fundițe roz ieram cîrnuță ca ia.

Ma luat tata frate și cînd, ma alergat prin toată casa aia mare de cultură de se mirau toți oameni, mamă, am, sărit gardul tata după mine și aleargă, Mario pînă acasă, acasă cînd am ajuns vai de fundul meu mia, tras, fraților, o mamă, de bătaie ca să o țin, minte, toată viața mea, și pe lumea cealaltă. Că îmi zicea așa mergi tu la școală.

Hai să vă mai zic o poantă cred că aveam în jur de 13-14 ani trebuia să mă duc pe vremea, acea la o zi onomastică

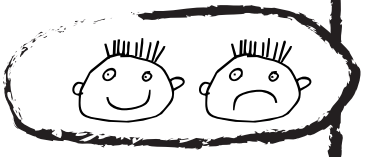

a unei colege, tata o cunoștea foarte, bine iera – o, elevă exemplu, în, clasă. Acu, iacu ce mia venit mie săl mint pe tatăl meu tată vezi, că ieu sînt invitată la ziua colegei mele și ține toată noaptea petrecerea mă lași și pe, mine, să mă, duc. Iel – de colo dute dar să fi cuminte. Bun, atît mia trebuit să aud că ieu îmi, făcusem niște, planuri cu colegi de școală să facem o excursie la Snagov pe acolo unde veneau, fotbaliști – în cantonament și așa am și făcut, am plecat cu vreo trei, mașini Doamne, Dumnezeule mia duc aminte cum-mă căuta tata că a-aflat că sînt, la Snagov. Și a, venit nene la Snagov și ma, căutat – peste, tot da nu ma găsit, deloc că ieu – mă pitulisem, mișto. E Doamne cînd, am venit acasă, iar mia tras o mamă, de bătaie și ma pedepsit rău, de, tot, naveam – voie să merg, de, cît la școală, și acasă asta cam timp de vreo 3 luni, – de, zile, dar de data asta îi luasem – frica rău, de, tot.

Ehe…, cînd aveam, ora, ora de sport mă făceam că nu știu că nu pot că, mă, doare capu de, ce? Aveam, un, profesor tînăr și frumos, de pica de, frumos, ce-era, ca să mai facem, o, oră două, de, sport așa de mult ce ne plăcea la, toate, fetele, de iel. Și toate exercițiile, le făceam de nota zece.

Lucrasem, în tinerețe, la o cofetărie ca vînzătoare, și patroana mea era o femeie înaltă, blondă, și frumoasă, era, asociată cu, un, patron, arab și doi cofetari, printre care, unu, pe, nume, Abdul Azer. E Abdul ăsta făcea, niște prăjituri, și torturi, de ți se topeau, în gură, băi, fraților cînd, mia, duc aminte. Iera, într-o, vineri sa-u sîmbătă primisem, o comandă, de, tort cu frișcă e mam dus și eu săl ajut, la, laborator, înainte, să mă, apuc, de, treabă, am, dat, drumu, la, muzică, mamă, șii-iera o muzică de dădeai în gembă, și am început, ieu să dansez, de, mama, focului, dădusem drumu și la aparatul, de, făcut, frișcă, frișca, se învîrtea Maria dansa mergînd aparatul de frișcă, ca la, nebuni pe sus, frișcă, pe, jos, frișcă, Abdul de colo hău, Maria Șitana, auzi, aud, ieu, de colo e, ce credeți, venea, el, spre, mine, să, oprească muzică muzica, și mergînd iel, așa poc, sa înpiedicat, și a căzut jos, lîngă masa, cu frișcă și a căzut malaxorul, cu ditamai frișcă pe, iel. Și sa sculat nene, după jos, și-a venit, spre mine, așa plin, de frișcă și ma luat în brațe special, ca să mă umple de, frișcă, ieu, de, colo Abdul, ai, înebunit. Cum, mă, duc, ieu, acasă, uiteașa, cum, ai venit, așa pleci. Okiei și ce, era, să, fac trebuia să, plec, acasă, și mam dus, nene așa cum, eram, se uita lumea la mine ca la circ, dar, ieu miam văzut, de drum, că dela cofetărie pînă la mine acasă iera, zece, minute, de, mers, pe jos. Norocul, meu, că, na fost nimeni acasă, că se speriau de mine.

Ieram, prin, clasa, a patra, a cincea cam așa ceva mia duc aminte că tata, și mama șiau luat, concediu, de odihnă, și am, plecat la mare în stațiunea Mamaia, cînd amajuns acolo ne-am cazat la hotel, Perla, după aceia, am, servit masa și am coborît la plajă pe atuncea iera, un, concurs pentru copii la teatrul, de vară din Mamaia, ai mei părinții ierau pe plajă la soare, se, bronzau ieu ce, am făcut, am plecat, tiptil, tiptil, spre, teatrul de vară, de la Mamaia, ca să văd și ieu despre, ce e vorba acolo cică iera un concurs de, dans, și muzică stătusem, și ieu, pe atuncea de vorbă, cu elevi, la care iei mau sfătuit să stau, de vorbă, cu, un domn, profesor, care, făcea preselecția.

Și mia zis să stau că am de așteptat, am, stat vreo, 2 ore, cînd mia venit și mie rîndu mia, zis ia dansează un dans, și cîntă ceva să vedem, dacă ai voce. Și mia zis bine Meri ai nota 9 ieu de bucurie, am și uitat să mă duc la, mama, și la tata, da nu, vă mai zic ce, mau căutat, prin toată Mamaia, pînă cînd, au, ajuns, și, la teatrul de vară, și mau găsit, mamă, nu, vă zic, tremuram, de, frică, ieu, fugisem repede, la profesor și iam, povestit, cum, am, plecat, pe, furiș după plajă și am venit, aici, la teatru de, capul, meu și am-început, să plîng și lam rugat, frumos, să stea de vorbă, cu mama și tata să le, explice de concurs, și că am, stat, și ieu, să-mi vină, rîndul, și de aia nu mam, întors la iei, pe plajă, vroiam și ieu să cîștig un, premiu, Doamne, și uite așa, am, scăpat, de, o mamă, de bătaie, soră cu moartea, era, pe capul meu.

Și – pînă, la, urmă sa ținut, concursul, și am cîștigat premiul, 3 și un coș plin de ciocolată.

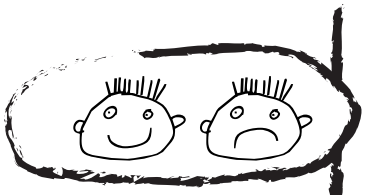

Alex. Leo Șerban

- Vă mulțumesc pentru atenție!

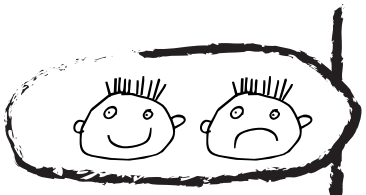

Vă mulțumesc pentru atenție!

N-am scris niciodată într-un oracol. O să încerc, așadar, să mă pun în mintea adolescentului care eram (n-ar fi foarte greu: unii spun că *încă* sînt adolescent!) și o să scriu frumos în albumul tău, dragă Almanahule, ceea ce cred eu despre:

Flori. Floarea mea preferată este Trandafirul. Obișnuiesc să merg în Parcul Circului, pentru că este mai aproape de unde stau, și să fur trandafiri. Cînd se lasă seara, pe furiș, cu un foarfece de grădină și o sacoșă mare de plastic. N-am fost prins niciodată, fie pentru că gardienii dorm, fie pentru că sînt foarte bun. Am o tehnică de nota zece: mă fac că mă plimb pe aleile parcului, ochesc o tufă plină de trandafiri, privesc de jur-împrejur ca să mă asigur că nu mă vede nimeni și, zbang!, mă arunc la pămînt... Scot foarfecele, tai la repezeală, țac-țac, tijele care mă interesează, le bag în pungă, apoi mă ridic brusc și-mi continui drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Mai merg. Iar ochesc o tufă (altă culoare de trandafiri), iar privesc în jur, iar mă arunc la pămînt, țac-țac... Fac chestia asta pînă se umple punga. După care plec, demn, din parc, cu ditamai punga din care ies parfumuri.

Florile sînt atît de frumoase că nu mă lasă inima să le abandonez în parc. Știu că există și oameni obtuzi, care consideră că ceea ce fac eu este infracțiune. O fi, nu zic nu, dar este o infracțiune estetică: doresc să fiu înconjurat de frumos. Trandafirul este frumos, deci trebuie să-l am. Frumosul este gratuit, dar trebuie să ai curaj să furi ceea ce este gratuit! Aceasta este filozofia mea de viață.

Filme. Filmul meu preferat este *Ce s-a întîmplat cu Baby Jane?* Este un film făcut prin anii '60 de un regizor american, Robert Aldrich. Filmul este alb-negru și în el joacă Bette Davis și Joan Crawford. Sînt două surori care se urăsc de moarte. Baby Jane (Bette) a fost un „copil minune" care cînta în vodeviluri și care devenise foarte cunoscută. Dar pe urmă a crescut, ba chiar a îmbătrînit, și nu mai știe nimeni de ea... Sora ei, în schimb, a ajuns o vedetă foarte faimoasă de la Hollywood. Doar că a paralizat în urma unui accident de mașină și, de atunci, n-a mai văzut-o nimeni. Stă numai în casă, păzită bine de Baby Jane, care e un monstru: îi face numai mizerii, n-o lasă să se vadă cu nimeni și îi pune un șobolan mort în farfurie! Sora celebră țipă, se învîrtește cu scaunul de paralitică pînă amețește și vrea să fugă ajutată de menajeră, dar Baby Jane se prinde și-o omoară pe menajeră pentru că e, v-am spus, un monstru. Am uitat să vă spun că mai apare la un moment dat un individ cam grăsan, angajat de Baby Jane să o acompanieze la pian, pentru că vrea să-și facă (Baby Jane, adică) „comeback"-ul în

lumea *showbiz*-ului, și biata Baby Jane se cam îndrăgostește de el, dar tipul, pe lîngă că e gras, e cam alunecos, stă cu maică-sa și nu pare interesat de femei... În fine. Ce e mișto e că, la un moment dat, Baby Jane cîntă cîntecelul care a făcut-o faimoasă cînd era copil, iar cîntecelul zice așa: „I've written a letter to Daddy", versul următor e „The address is heaven above" și aici Baby Jane arată spre cer, adică înțelegi că taică-su a mierlit-o și a rămas singură-singurică, e foarte înduioșător acest cîntecel pentru că îți dai seama că Baby Jane a rămas cu o minte de fetiță, n-a mai ieșit din cîntecelul ăla și trăiește în continuare visul ei de copil răsfățat căruia i s-a promis o carieră, dar a venit soră-sa și i-a furat cariera, cum să n-o înțelegi?... Adică, ce vreau să spun e că eu m-am identificat cu Baby Jane, nu cu soră-sa, o dată pentru că Baby Jane e jucată de Bette Davis, care e o actriță mai mare decît Joan Crawford, a doua oară pentru că soră-sa suferă și e o victimă, și nimeni nu vrea să sufere sau să fie o victimă.

În plus, Baby Jane e ca Trandafirul din Parcul Circului, tăiat, țac-țac, și uitat să se veștejească într-un apartament:

ceva care a fost frumos și acum nu mai e, și lumea vrea mereu alți trandafiri, dacă înțelegeți unde bat... E un film foarte trist.

Fete. Iubita mea preferată este L. În liceu toată lumea știe că sînt îndrăgostit de L., știe și ea, firește, dar nu pot să-i dau numele întreg pentru că acum L. este iubita lui T., care este un mare jurnalist și nu știu dacă știe că sînt îndrăgostit de L.

L. este o fată cu nasul puțin coroiat și cu pielea smeadă, ceea ce mie mi se pare foarte sexy. Se vopsește un blond spălăcit, uneori puțin roșcat (în funcție de cum îi iese culoarea), și e foarte „ciudată" („ciudată" în sensul bun, firește!). Adică, împreună cu prietena ei nedespărțită, N. (care, și ea, este căsătorită și divorțată, și-n plus cumnată cu un foarte cunoscut *showman*, așa că nu pot să-i dau nici ei numele întreg), L. este una dintre cele mai ciudate fete din liceu, dacă nu chiar cea mai ciudată. Inventează povești cu fantome, sau cu Leonard Cohen (cîntărețul ei preferat), sau cu David Bowie, și povestește atît de bine că mă face să cred că ea chiar a *văzut* fantome la ea în cartier (Mîntuleasa) – N. dă din cap că da... – sau că l-a *cunoscut pe bune* pe Leonard Cohen (care i s-a arătat în vis și i-a făcut chemare pe insula Hydra, unde locuiește). În clasă îmi trimite bilețele (la toate orele, exclus cînd avem extemporal) despre tot felul de lucruri ciudate care i s-au întîmplat (ei i se întîmplă numai lucruri ciudate) și, cînd se termină ziua, o conduc acasă (în Mîntuleasa) și-mi povestește în continuare... Nu mă plictisesc niciodată, pentru că L. este ciudată, cum spuneam, dar are și umor – de fapt, cred că are umor înainte de a fi ciudată, sau ciudățenia ei este plină de umor, sau umorul ei este ciudat, *whatever* –, iar cînd tace e suficient să mă uit la nasul ei ușor coroiat și la pielea ei smeadă ca să nu mai fie nevoie

să spun nici eu nimic. (Ăsta e un cuvînt care îi place și ei, „smead“, de aia îl folosesc!)

Eu despre L. atîta am avut să vă povestesc, restul e secret.

Băieți. Aici nu știu ce să vă povestesc, pentru că sînt mai mulți.

Melodii, Cîntăreți. Datorită lui L., ascult numai Leonard Cohen: „Suzanne“, „Bird on a Wire“, „Sisters of Mercy“, „Famous Blue Raincoat“… „FBR“ este preferatul meu, poate pentru că se termină cu „Sincerely, L. Cohen“. Este un cîntec care se întîmplă devreme, „it's four in the morning“, și iarna, „the end of December“, de aia – probabil – cîntărețul abia ciupește cîteva corzi de chitară și cîntă așa, „dus“, adormit, probabil foarte trist (se explică de ce) și cu o voce ca de fantomă (de aia-i place și lui L., probabil). E trist (foarte trist) pentru că, de fapt, e o scrisoare pe care L. Cohen o scrie unui tip care i-a furat iubita, sau așa ceva. (Am stat nuștiucît, eu și cu L., pe un vers care n-avea nici o noimă, ni se părea nouă; Cohen cîntă cum cîntă el, foarte încet, și zice acolo ceva gen „You came home with your *Lii-iii mălăăn*“, ce dracu'o fi asta, „Lii-iii mălăăn“, ne-am întrebat, și după un timp ne-am dat seama că zice „Lili Marlene“ și ne-am bucurat foarte mult pentru că Marlene Dietrich, care cînta „Lili Marlene“, este altă preferată de-a noastră, iar faptul că *pînă și Leo* cîntă despre ea arată că e „de-al nostru“…)

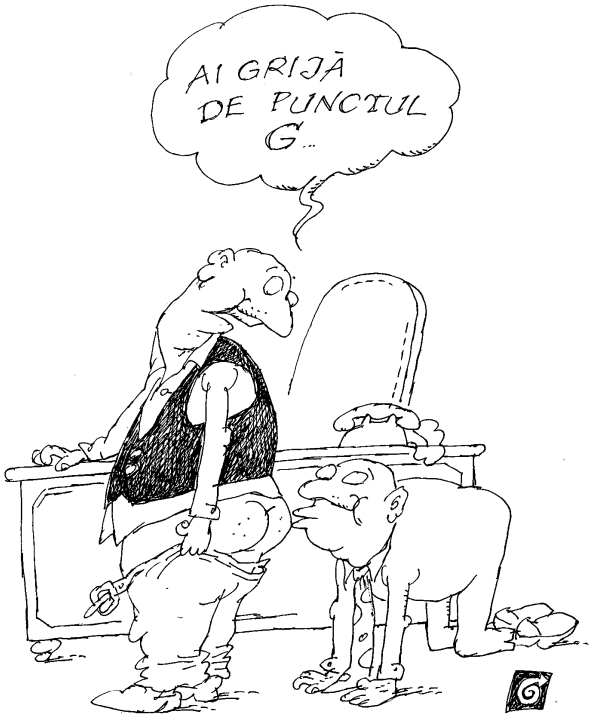

Într-o zi, N. vine plînsă la liceu și ne spune că a auzit, *din surse foarte sigure,* că „Leo a murit!“… Noi, pînă atunci, spuneam în dreapta și-n stînga că „ne-am da un an din viață numai să-l cunoaștem“, eventual pe insula Hydra (dacă o invita pe L.), iar acum N. venea cu această veste care nu, NU putea fi adevărată!! Nu știu cum am rezistat orelor din ziua aceea, la liceu, eram așa de triști și de abătuți că unii profesori ne-au întrebat dacă avem un deces în familie… Cum puteam să le spunem: „Nu știm încă.“!?

Așa că m-au însărcinat, L. și cu N., să-l sun pe cel mai atotcunoscător om din România – Florian Pittiș – și să-l întreb, direct și bărbătește, dacă e adevărată cumplita veste. O colegă de-a noastră, care era combinată cu un rocker, ne-a făcut rost de numărul de telefon și seara, cînd am venit de la ore, am format, tremurînd, numărul respectiv (tremuram și de frica răspunsului, și pentru că nu mai vorbisem la telefon cu o celebritate!). N-a răspuns dl Florian Pittiș, a răspuns – cred – mama dumisale, am întrebat dacă pot să vorbesc cu „Dl Florian Pittiș în persoană“, din fericire doamna nu m-a întrebat cine sînt, a lăsat receptorul și am auzit-o strigînd „Moțuuu...?“, după un timp a răspuns chiar „Moțu“, cu vocea aceea a lui, și eu i-am bîiguit pe nerăsuflate: „E-adevărat-că-a-murit-Leonard-Cohen?“, „Cineee?“, a întrebat dl Pittiș. „Leonard Cohen“, am mai spus eu o dată – parcă simțind, pe măsură ce încercam să pronunț cît mai corect „Lenărdcouăn“ (doar făceam liceu de engleză!), că lucrul era chiar mai grav decît credeam – uite, și dl Pittiș se ferește să-mi spună-n față cumplitul adevăr! „Ah, *Lionard Coen*!“, mi-a zis – în fine – dînsul, corectîndu-mă. „Nu, nu e adevărat.“ „Sînteți sigur?“, am mai avut eu tupeul să-l întreb (era clar că dînsul știa mai multe despre „Lionard“ decît știam eu despre „Lenărd“...). „Categoric!“ Am sunat-o imediat pe L. să-i spun bucuroasa veste, ea a sunat-o pe N., care a sunat-o pe colega-combinată-cu-un-

rocker și, a doua zi, tot liceul a aflat că nu mai sîntem triști...

Cînd ascult cîntecul ăsta, „Famous Blue Raincoat“, eu văd ceva albastru (normal), nu văd nici un „raincoat“, nici „famous“, nici ne (nu-nțeleg de ce…), în schimb îl văd pe „L. Cohen“ cu fața cît un zgîrie-nori cîntînd foarte trist, dar totuși fericit că nu a murit înainte de vreme, avînd timp să ajungă călugăr budist la o mănăstire Zen din California (Hydra a dispărut de pe hartă)… Și mai văd New York-ul sub ninsoare, ca un glob din ăla de plastic pe care, dacă-l zgîlțîi, se stîrnește o furtună de fulgi, și printre fulgii ăia încerc să văd – dar asta îmi iese mai greu – scena în care Baby Jane dansează fericită pe plajă, cu două înghețate luate gratis de la toneta alb-negru din filmul care se întîmplă tot în California (= legătura cu „Lenărd“!). E vară, e soare, e ziua-n amiaza mare, dar fulgii tot nu se topesc, și L. apare în film (în alb-negru) și-mi spune: „Îți mulțumesc, dragă Alex, pentru filmul recomandat, i l-am recomandat și lui N., care și ea îți mulțumește, am devenit fane Bette Davis...“ Apoi o văd pe Baby Jane scriindu-i o scrisoare lui „Daddy“, arătînd spre cer, de unde tot cad fulgi, care de fapt sînt cornete de înghețată, care devin „raincoats“ cu numele „L. Cohen“ cusut cu fir auriu pe mîneci, care mîneci sînt pline de trandafiri roșii, care – cînd globul de plastic se topește fără sunet, la sfîrșitul cîntecului – împrăștie un parfum de zăpadă. E ceea ce simt cînd ascult acest cîntec.

Vă mulțumesc pentru atenție.

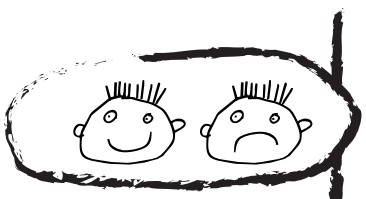

Simona Tache

- De ce bărbații e niște copii
- Atenție, se sparg ușile!
- Mic îndreptar de agățat
- La râul Piedra am șezut și am plâns...
  Și am plâns și am plâns și am plâns...

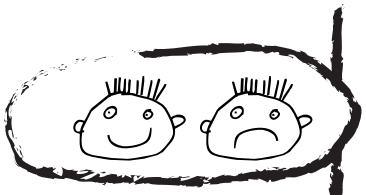

De ce bărbații e niște copii

Nu știu dacă e bine sau rău, dar eu nu cred că bărbații e porci. Pe cuvînt că nu cred, cu toate că m-au făcut de destul de multe ori să plîng și cu toate că sînt convinsă că or să mă mai facă. Eu cred că bărbații sînt (sau, mă rog, e) niște copii mari și nu obosesc să mă minunez privindu-i cum se copilăresc, de cele mai multe ori, fără să fie conștienți de asta. Nu știu cum reușesc alte doamne și domnișoare să rămînă supărate pe ei, mie nu-mi iese și gata. Mie tot simpatici îmi sînt, oricît m-ar enerva, și tot îmi trezesc „sentimentul de ursuleț“*, oricît mi-ar veni cîteodată să-i adun pe toți într-un loc și să dau cu bomba peste ei. Să vă explic de ce cred eu că bărbații sînt niște copii (Doamne, ferește-mă de succesul pe care l-a avut Cărtărescu atunci cînd a explicat de ce iubește femeile! Nu l-aș putea duce!):

Pentru că le place la ZOO și sînt oricînd dispuși să îndese pufuleți sau să toarne suc în trompa unui elefant, pentru că pot vorbi ore în șir despre cum dirijează gazele glonțul prin țeavă și despre diferența dintre armele de mare precizie și armele de nu știu mai care, pentru că, exact ca pe ăia micii, poți să-i înnebunești dacă le promiți că le spui un secret și te răzgîndești după aia și asta funcționează chiar dacă știu că o faci intenționat, pentru că sînt leșinați după gadget-uri și pot sta ore-n șir cu ochii pe pagini de net specializate, pentru că cheltuiesc o căruță de bani ca să-și ia tot felul de jucărele d-astea, pentru că sînt în stare să stea o zi lîngă o undiță numai ca să se dea mari după aia cu ce-au prins, pentru că joacă fotbal și sparg geamuri la birou chiar și la vîrste destul de îndepărtate de cea a adolescenței, pentru că, dacă n-au acasă niște boxe capabile să dărîme blocul, îi doare burta, pentru că sînt haioși atunci cînd se preocupă de modă, pentru că li se pare amuzant să se întreacă în rîgîieli, pentru că, dacă sînt răciți, fie se răsfață, fie fac pe eroii și refuză să ia pastile, pentru că uneori sînt ipohondri și își cumpără țigări slims, fiindcă li s-a părut că i-a înțepat inima, pentru că, dacă se apucă să spele, amestecă coloratele cu albele și iese o varză totală, pentru că nu le intră mîna în borcanul de castraveciori murați, dar tot se chinuie s-o bage, pentru că, atunci cînd dansează, pot fi foarte caraghioși, pentru că țin regimuri de slăbire fără să-nțeleagă o iotă din principiile după care funcționează un asemenea regim și, dacă le explici că nu vor slăbi niciodată mîncînd pilaf cu pîine, o țin pe-a lor, pentru că, dacă-i întrebi cît au băut, mint întotdeauna măcar cu două beri, pentru că nu sînt în stare să țină minte care-s cele douăsprezece zodii, darămite perioada pe care-o acoperă fiecare, pentru

că ori nu mănîncă dulciuri deloc ori sînt morți după ele, pentru că, dacă plîngi, ori se enervează, ori te întreabă dacă nu vrei să-ți cumpere ciocolată, pentru că nu țin minte zilele de naștere ale oamenilor apropiați, pentru că, dacă trebuie să cumpere un cadou, intră în panică și nu le vine niciodată nici o idee, pentru că întîrzie la birou fiindcă au petrecut noaptea jucîndu-se pe net cu pușți din gimnaziu și sînt mîndri că i-au „făcut în sînge“, pentru că vorbesc urît, dar, în gura lor, cuvintele alea sună cumva firesc, pentru că dau cu pumnii în mobilă cînd sînt furioși, pentru că fac mișto de noi că plîngem la filme, dar cîteodată plîng și ei, pentru că le place muzica veselă și optimistă, nu leșinăturile, pentru că fac ca toți dracii dacă sînt înjurați de mamă, pentru că se duc și se îmbată dacă au fost părăsiți, pentru că mint prost, pentru că, dacă le dai să mănînce, poți să obții multe de la ei, pentru că nu știu să spună exact ce-i doare atunci cînd le e rău, pentru că sînt, uneori, morocănoși sau bosumflați într-un fel copilăresc, pentru că, la 30 de ani, se pot distra în grup deșirînd benzi de casetă și aruncîndu-le în pomi, pentru că sînt morți după animale și sînt triști dacă li se îmbolnăvește cățelul, pentru că recunosc rareori că sînt deprimați, pentru că sînt teribiliști și folosesc des fraza „Să nu mă enerveze, că-l bat de se cacă pe el!“, pentru că, dacă se adună la o caterincă, vorbesc toți odată, pentru că se duc cu pisica la castrat și au emoții pentru ea, pentru că sînt stîngaci, dar ambițioși, cînd se apucă să-ți repare o brățară sau o zdrăngănea de pus la gît, pentru că, în general, le place să repare chestii, pentru că se emoționează ca la balamuc dacă îi surprinzi cu un „La mulți ani!“, dar se străduiesc din răsputeri să nu arate, pentru că desfac computerele în bucăți și le fac la loc, pentru că își țin banii vraiște prin buzunare, pentru că se duc la sală ca să facă mușchi, pentru că, de multe ori, nu-și cer iertare de frică că n-o să-i ierți, pentru că observă că ți-ai schimbat coafura doar dacă-ți faci părul verde, pentru că se bagă imediat la cărat dulapuri și alte chestii grele, pentru că conduc uneori agresiv, ca să-ți arate că sînt jmekeri, pentru că se laudă că au făcut ciorbă, pentru că se apucă să facă mobilă singuri, pentru că, atunci cînd e meci, se organizează în grupuri gălăgioase, pentru că se poartă uneori de parc-ar fi căsătoriți cu prietenul cel mai bun, pentru că, dac-a luat-o Poli-n deplasare, sînt ofticați și nu te mai poți înțelege cu ei, pentru că am un prieten care, atunci cînd îl pup pe obraz, îmi spune „Mersi“ sau „Îhî…“, pentru că, deși îi enervează mîțîielile, le suportă politicos, pentru că fac concurs de „cine pune talpa mai sus pe perete“, pentru că mănîncă pe tastatură și nu-i deranjează după aia dacă rămîne plină de resturi, pentru că, dacă le tai net-ul, i-ai nenorocit, pentru că se bucură dacă le duci o ciocolată și o mănîncă imediat, pentru că nu au fasoane și bagă botul în sticlă atunci cînd vor să bea apă, pentru că, dacă le spui că au făcut burtică, se oftică în secret și pentru multe, multe altele.

* „Sentimentul de ursuleț“ e un sentiment pufos. Formula îi aparține lui Orson Scott Card, a citit-o un coleg de-al meu în SF-ul acestuia, *Vorbitor în numele morților,* și mi-a povestit-o și mie, într-o zi. Cică sentimentul ăsta de ursuleț apare atunci cînd dai de o specie mică și pufoasă (gen ăia micii din *Războiul Stelelor,* partea a VI-a, *ewoks* le spune, îmi suflă tot un coleg, eu nici nu știam că are… trei părți), chiar dacă mult mai evoluată: îți vine să-i mîngîi pe cap și să te joci cu ei, ceea ce face orice negociere serioasă complet imposibilă. E ca și cum ai vorbi despre Bugatti Royale cu un bebeluș. A, Bugatti Royale e o mașină, îmi suflă același coleg…

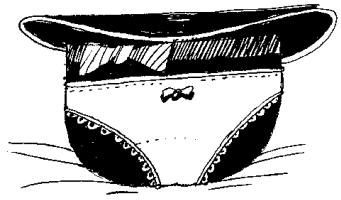

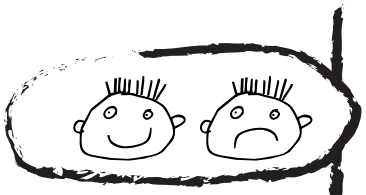

Atenție, se sparg ușile!

N-aș ști să vă spun foarte exact de cîte ori mi-am pus părinții în situația de a sparge ușa apartamentului, cînd eram mică, dar pot să vă spun că de vreo patru ori tot s-a ajuns la asta, dacă nu chiar de mai multe. Se întîmpla din cauză că mi-era foarte frică, mi-era foarte frică să stau singurică, iar ei țineau morțiș să mă vindece de asta. Scenariul era, de fiecare dată, același. Mai întîi și mai întîi mi se făcea anunțul dureros „Știi, trebuie să plecăm pentru maximum juma' de oră, iar tu trebuie să rămîi acasă". Evident că asta nu mi se părea niciodată o idee constructivă și că începeam să protestez cît puteam eu de vehement și să le explic că așa ceva se va întîmpla, poate, doar peste cadavrul meu mic și vioi, dar cu acordul meu deplin, niciodată. Urma o meganegociere: „O să vezi că nu-i nici o problemă, ne întoarcem repede-repede-repede, nici n-o să apuci să te dezmeticești și vom fi deja înapoi, blablabla", „Ba e o problemă, și anume că mi-e frică, deci n-o să vă întoarceți repede-repede-repede, fiindcă n-o să plecați nicăieri dacă nu mă luați și pe mine cu voi", „Nu putem să te luăm, fiindcă în dormitor doarme sora ta, în vîrstă de doar cîteva luni, și trebuie să rămînă cineva cu ea acasă, ca să o supravegheze dacă se trezește", „Ba nu supraveghez nici o soră, fiindcă și-așa nu știu ce să-i fac dacă se trezește și începe să urle, deci nu vă duceți nicăieri sau, fie, vă duceți, dar cu tot cu mine!". La sfîrșitul ei (n-am înțeles niciodată cum reușeau!), mă regăseam îngenuncheată. Singura decizie lăsată la latitudinea mea era încuiatul ușii. Mă lăsau să aleg dacă o închid eu, pe dinăuntru, sau le permit să mă încuie ei pe dinafară. De fiecare dată, alegeam să încui eu pe dinăuntru, chipurile ca să dețin controlul situației. Apoi, cu lacrimi în ochi și cu speranța secretă că ele vor înduioșa publicul spec-

tator și îmi vor aduce, în ultimul moment, victoria, împreună cu o răsturnare spectaculoasă a situației, îi conduceam la ușă. Cum nu avea loc nici o răsturnare spectaculoasă, mă trezeam imediat în situația de a mă baricada pe dinăuntru, încuind ambele yale și avînd grijă să las cheile în ușă, răsucite în felul ăla inteligent în care se răsucesc cheile ca să nu se mai poată descuia de afară. Mă baricadam și mă puneam pe calculat AMR-ul: „Mai sînt 25 de minute și se întorc, mai sînt 24 de minute și treizeci de secunde, mai sînt 24 de minute și 29 de secunde"… Pe la minutul 22, eram deja adormită. Că adormeam cu capul pe masa din bucătărie, ghemuită în canapeaua din sufragerie, în picioare, la geam sau pe WC n-avea importanță, oriunde m-aș fi aflat, adormeam. Acuma, problema e că, pentru situațiile astea dramatice, subconștientul meu avea pregătită o variantă de somn absolut ciudată. Nu era somnul meu obișnuit (care nu e nici iepuresc, dar nici d-ăla de poți să tai lemne pe mine fără să mă simt), era un somn incredibil de adînc, pe care nu l-am mai avut de-atunci încoace niciodată. Atît de adînc era încît, odată cu întoarcerea părinților, începea un ditamai circul, de la strigăte și bătăi în ușă cu pumnii și picioarele, la bătăi în geam, cu coada măturii, de la fereastra vecinilor. Sigur, n-am asistat niciodată la tămbălău, doar mi-a fost povestit. Și n-am asistat pentru că dormeam atît de profund încît n-aș fi făcut vreun pas spre trezie nici dacă venea Mihai Trăistariu să-mi țipe la ureche. N-o auzeam nici măcar pe soră-mea, care, speriată de balamuc, urla de mai-mai să se sufoce, dîndu-le fiori pe șira spinării vinovaților aflați fix acolo unde meritau să se afle: de partea cealaltă a ușii. În fine, după nenumărate încercări ratate de a pătrunde în casă, oamenii apelau la soluția supremă: scoaterea ușii din țîțîni, prin lovituri de picior sau de umăr. Ei, aș, credeți că măcar la faza asta m-am trezit vreodată? Nu m-am trezit, dom'le, niciodată pînă n-au venit personal să mă zgîlțîie, să mă ia în brațe și să mă întrebe dacă sînt OK, dacă n-am pățit vreo nenorocire și așa mai departe. Ce să spun, așa le trebuie, dacă mi-au forțat mîna. În definitiv, să zică mersi că n-am chemat niște băieți să pună și niște dulapuri în ușă, înainte să mă duc la nani.

Mic îndreptar de agățat

Ca reprezentantă în această redacție a sexului slab de înger, deci agățabil, mă simt obligată să aduc în discuție un adevăr dureros: domnule, parcă nici agățatul nu mai e ce-a fost… Au dreptate și pensionarii ăia, care se duc cu flori în Ghencea, la mormîntul lui Ceaușescu… Înainte era mai bine. Înainte, toată lumea avea un servici (pentru împătimiții limbii române, „serviciu"), avea o bucată de gheară de pui sau o șuviță de adidas de porc s-o pună pe masă, la copilași, și avea, parcă, ceva mai multă inspirație la agățat. Și nu mă refer la celebrul „Psst, psst, singurică, singurică?", ăla datează din timpuri imemoriale, e deja clasic, e un fel de „Cuget, deci exist!", de „Mens sana in corpore sano" și de „Dacă dragoste nu e, nimic nu e", adunate la un loc. Mă refer la… dar mai bine nu mă mai refer la nimic, mai bine mă apuc să fac ceva util societății. Mai bine vă explic, băieți, de ce, de cele mai multe ori, nu ne lăsăm agățate, în ciuda faptului că moaca voastră promite, la o primă vizionare, un suflet romantic și o mare disponibilitate de a ține minte care e parfumul nostru preferat și cum o cheamă pe mătușa noastră de-a 14-a, care a murit acum 45 de ani, călcată de mașină, pe trotuar. Să începem cu o plimbare pe www.dexonline.ro, ca să vedem ce se zice acolo despre verbul „a agăța". Ia uite ce se zice: „**AGĂȚÁ** *tranz.* 1) *(obiecte)* A prinde în/sau de ceva, lăsînd să cadă liber în jos; a anina; a suspenda; a spînzura; a atîrna. 2) *(obiecte de îmbrăcăminte,*

țesături etc.) A prinde întîmplător într-un obiect ascuțit, rupînd sau găurind; a anina; a prinde. 3) *fig. fam. (persoane, de obicei, necunoscute, de obicei, de sex opus)* A opri (în mod brutal) pentru a i se adresa; a acosta. /<lat. *accaptiare"*. Hmm, va să zică, DEX-ul nu are un prea mare respect pentru această activitate, pe care o consideră nici mai mult, nici mai puțin decît brutală. Nu sînt chiar de aceeași părere și, dac-ar fi să rescriu definiția, ea ar arăta cam așa: „A opri o persoană de sex opus, pentru a i se adresa, în majoritatea cazurilor, într-un mod deloc surprinzător și complet lipsit de creativitate". Ideea e – și știți și voi asta! – că, atunci cînd încercați să ne agățați, primele cuvinte sînt esențiale. De ele depinde dacă rezultatul va fi o privire disprețuitoare, o poșetă peste ochi sau o conversație. Mai țineți minte scena din *Asfalt tango,* în care Mircea Diaconu, înotînd în mare, își agăța viitoarea soție, care înota și ea, cu cuvintele „Nu vă supărați, aici e Marea Neagră?"? Deci așa se-agață, frate! Tre' să-ți surprinzi victima, tre' s-o lași cu gura căscată. Dacă nu-i paralizează, de uimire, brațul cu poșeta, n-ai făcut nimic. Dar mai bine nu mai insist cu teoria asta de doi lei. Să discutăm pe exemple și locații:

1. **Agățatul la bibliotecă.** N-am mai fost la bibliotecă din facultate, dar am pus-o prima pe listă, fiindcă așteptam de mult un prilej să mă dau intelectuală. Dacă aș fi însă intelectuală de-adevăratelea și m-aș duce, sînt foarte convinsă că nu m-aș lăsa agățată cu texte de genul „Nu te supăra, păpușa, vrei să-ți arăt cărțile mele?". Dar nici n-aș ridica *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent* să lovesc, dacă un fost ochelarist, convertit la lentile de contact, m-ar deranja cu întrebarea „Nu vă supărați, îmi lipsește pagina 2349 din volumul *Creșterea și educarea viermilor de mătase cu handicap de gradul II*". Nu cumva s-a rătăcit prin cărțile dumneavoastră?". Că veni vorba de cărți, mi-a povestit un amic cum a agățat o domnișoară care citea în autobuz. Într-un autobuz din Italia, atenție, ea fiind italiancă. Cică s-a dus la ea și a întrebat-o, pe românește, arătînd cu capul către carte: „Ei, și...? Pînă la urmă, o fute sau n-o fute...?". Tipa a întors capul, interesată să afle traducerea întrebării. Nu detaliez continuarea, vă spun doar că încercarea a fost încununată de... supersucces.

2. **Agățatul la supermarket.** Nici la supermarket nu merg prea des, doar un pic mai des decît la bibliotecă și doar pentru că, printre altele, oamenii de-acolo nu-mi cer niciodată să aduc înapoi, la termen, obiectele cu care-am plecat. Unul dintre motivele pentru care relația mea cu supermarketul e incoerentă și haotică e că nu-mi place să car sacoșe grele. Cu toate astea, nu cred că m-ar impresiona tradiționala ofertă „Lasă-mă să-ți duc eu sacoșele, sînt prea grele pentru tine". Mi-ar putea, în schimb, trezi curiozitatea o replică din categoria: „Promiteți-mi că detergentul de vase pe care l-ați pus în coș va ajunge în mîinile unei menajere. Aș înnebuni dacă v-ați pierde timpul cu o așa ceva". Sau un „Nu știu cum s-o conving pe doamna de la raionul de legume să-mi aleagă niște ceapă mai frumoasă. Să-i spun c-o duc la cineva la spital?".

3. **Agățatul la film.** Am fost la film neînsoțită o singură dată, și tot pe vremea cînd eram studentă. De-abia se stinsese lumina, că m-am și trezit c-o mînă pe-un picior. Cum n-aveam la mine o pușcă cu lunetă (mă rog, din păcate, și dac-aș fi avut, tot mi-ar fi fost greu să nimeresc pe-ntuneric gura derbedeului), m-am apărat în singurul mod la îndemînă: ridicîndu-mă să-mi caut un alt loc. Nu cred că ar simți însă nici o femeie lipsa unei arme de mare precizie, în fața unei glumițe de genul „Aveți idee ce film rulează și dacă are traducere?“ (mai ales dacă filmul e românesc), cu variantele „Știți cumva ce emisiune urmează după film?“ și „Aici se joacă piesa aia cu care-a luat Nicoleta Luciu *Oscarul* pentru cel mai bun rol secundar?“.

4. **Agățatul în trafic.** Mă dau cu mașina de doar cîteva luni, așa că n-am apucat să servesc decît niște hlizeli pe la semafor (aproape de fiecare dată, a fost vorba de mașini pline cu mulți băeței de cartier) și o urmărire cu jeepul pînă-ntr-o benzinărie (cu faruri și tot tacîmul, dar, pînă la urmă, destul de finuță, fiindcă, în momentul în care am lăsat geamul și am întrebat „Care-i problema?“, urmăritorul s-a rînjit la mine ghiduș, mi-a comunicat că nu-i nici o problemă și s-a dus în treaba lui). Am însă prietene care au fost nevoite să-i conducă pe glumeți pînă-n fața secției de poliție. Ceea ce n-ar fi făcut, probabil, în cazul în care un domn drăguț le-ar fi uimit la semafor. Nu știu de ce, dar ceva îmi spune că nu fac 1.000 de flash-uri în ochi cît un „Nu vă supărați, știți cumva care-i drumul spre Québec?“, un „Puteți să-mi împrumutați și mie handsfree-ul să dau un telefon?“ sau un „V-ar deranja să îndreptați puțin oglinda din dreapta spre mine, ca să-mi aranjez puțin freza? Merg la o recepție și cred că sînt cam ciufulit“…

5. **Agățatul la serviciu.** Nu e bun nici pentru patronat, că e contraproductiv, și nici pentru preopinenți, că se poate lăsa cu telenovele, dar se practică la greu. Deci, dacă tot se practică, e cu atît mai important ca autorul să fie creativ. Nu poți s-o abordezi c-o replică penibilă pe secretara de la II, că te faci și de rîs și te și expui riscului să afle toată compania cît de papagal ești. Tre' să vii neapărat cu ceva zguduitor, care s-o facă să-și scape bibliorafturile din mînă și să-i pună șefului în cafea două de lapte și una de zahăr în loc de două de zahăr și una de lapte. Exclus să aibă vreun efect „Bună, prințeso, voiam de mult să te cunosc“, dar ar fi șanse destul de mari să reacționeze la un „Știi pe cineva de la IT care ar putea să m-ajute să găsesc un mail pe care l-am trimis în ianuarie 1967 și nu-l mai găsesc în folderul «Sent»?“.

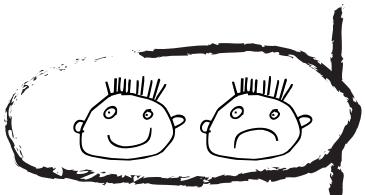

La rîul Piedra am șezut și am plîns... Și am plîns și am plîns și am plîns...

Ce-ar putea să scrie o fată despre fete, într-un almanah cu target mai mult masculin, decît un text despre plîns? Doar e manifestarea care marchează cel mai bine diferența dintre sexe și chestia pe care bărbații o înțeleg cel mai puțin la noi. Bine, de ce dracu' plîngem așa des nici noi nu prea reușim întotdeauna să pricepem foarte exact, după cum nici motivele nu ne sînt întotdeauna foarte clare, da' de un lucru vă asigur: după ce trece tragedia, ni se pare și nouă amuzant și ne apucă rîsul. Mă rog, nu știu altele cum sînt, dar mie așa mi se întîmplă. Iată cîteva exemple de tragedii închipuite, fiecare cu plînsul ei. La unele ați asistat cu siguranță, la unele, nu, fiindcă au loc în cercuri exclusiv feminine, la alea solitare n-a asistat nimeni în afara protagonistei, da' e bine să aflați despre ele, ca să înțelegeți cît de complexă e natura feminină și cît de sensibile sîntem, băi, ăștia care plîngeți și voi un pic doar dac-a murit cineva! Na!

Plînsul empatic. Ăsta apare atunci cînd prietena cea mai bună îți povestește ceva fie foarte frumos, fie foarte trist. De regulă e vorba de o poveste de dragoste sau, în orice caz, de oameni, de emoții, de sentimente, de chestii d-astea care emoționează. Dacă e frumos, te apucă plînsul că e prea frumos, dacă e trist, cu siguranță are ea deja lacrimi în ochi, așa că tu nu trebuie decît să reacționezi. Plînsul empatic mai poate apărea cînd ești tu însăți foarte tristă. Se practică în solitudine și se procedează în felul următor: te jelești pe tine pînă te plictisești, după care începi să îți aduci aminte de nefericirile altora. Unuia i-a fugit pisica de-acasă? Perfect, dă-i și varsă niște lacrimi și pentru el. A iubit pisica aia, i-a suflat în fund, a dus-o la doctor, i-a cumpărat crănțănele, iar ea, cățeaua naibii, ce-a făcut? A fugit, a fugit pur și simplu fără să se uite în urmă. Pe o colegă a părăsit-o soțul? Aoleo, ce nasol, săraca, cum trebuie să sufere, ce trebuie să simtă cînd îi vede cămășile în șifonier și ciorapii murdari încă în coșul de rufe, cum trebuie s-o doară cînd din televizor nu mai curg urlete de meci, ci lacrimi de telenovelă, brrr… O jelești un pic și pe ea, că așa e frumos și colegial. Nu mai insist, imaginați-vă însă că grupul ăsta nefericit, pe care îl putem uda cu lacrimi într-o asemenea situație, poate să ajungă uneori și pînă la 10 oameni. Depinde doar de cît timp avem la dispoziție.

Plînsul în grup. Ăsta mi se pare cel mai amuzant, deși, recunosc, nu l-am experimentat decît o dată. Se practică între gagici, obligatoriu prietene bune, iar grupul trebuie să fie de minimum trei. Se procedează în felul următor: uneia îi dau lacrimile, a doua o ia în brațe, încep amîndouă să plîngă, mai întîi discret, apoi de-a dreptul în hohote, cea de-a treia începe, privindu-le, să se foiască, se foiește ce se foiește, se emoționează din ce în ce mai tare, decretează „Îmi vine și mie să plîng“, după care se aruncă și ea, în lacrimi, peste grămada îmbrățișată. De regulă, fiind în mod flagrant ridicol chiar și pentru doamnele implicate, plînsul în grup sfîrșește în hohote isterice de rîs.

Plînsul complet inexplicabil. La ăsta e neapărat nevoie de un bărbat prin preajmă, altfel nu are nici un farmec. Dacă te apucă plînsul inexplicabil și nu e lîngă tine unul care să te întrebe „De ce plîngi, pisi?“, „Am făcut eu ceva?“, „Te doare ceva?“, „Îmi spui și mie de ce plîngi?“, „Pisiiiiii, îmi spui și mie de ce plîngi?“, „Îmi spui, mă, femeie, odată de ce plîngi?“, „Băi, îmi spui odată ce dracu' te-a apucat de plîngi sau vrei să mă scoți din sărite?“, deci dacă nu e unu' care să

te întrebe toate chestiile astea și pe care plînsul tău inexplicabil să-l tortureze în mod evident (cu atît mai mult cu cît, cu trei secunde înainte să te apuce, păreai foarte bine dispusă), nu ai făcut nimic. Nu mă întrebați, vă rog, care-i explicația, că îmi scapă și mie, habar n-am, o fi chimie, o fi lună plină, o fi configurația astrală, nu știu!

Plînsul fiindcă… e prea frumos. Și la ăsta e nevoie de un bărbat. Neapărat. Fiindcă din cauza lui e prea frumos, din cauza lui, care te iubește și se poartă frumos și te caută în coarne și ar face orice pentru tine, s-ar duce la război, ar veni de la război, ar cîștiga miliarde de euro sau ar mînca din tomberoane, ți-ar aduce și luna de pe cer dacă i-ai cere-o, ba chiar ți-ar aduce-o și fără să i-o ceri și tot așa. Cum adică „Și atunci de ce dracu' plîngeți, sînteți nebune la cap, ce-aveți?"? Plîngem fiindcă sîntem sensibile și „prea frumosul" ne dă întotdeauna peste cap sau plîngem fiindcă ne speriem de atîta „prea frumos" sau de teamă că „prea frumosul" ăla o să se transforme într-o zi în amintire. Nu-nțeleg ce-i așa greu de priceput, mie mi se pare foarte limpede.

Plînsul „Lasă că știu eu că nu mă mai iubești!". Ei, da, recunosc, ăsta e incredibil de enervant. Într-o zi, pentru o tîmpenie de genul ăsta, un bărbat o să se-arunce pe geam. Sau o să o arunce pe ea. Pe ea care nici măcar nu-i spune că de-aia plînge, care nici măcar nu-i dă șansa s-o convingă de contrariu, care ține secret motivul plînsului ei absurd și care tace, nu scoate o vorbă. Scoate doar niște suspine de-ți vine să-i pui perna pe ochi și îi scoate lui mințile din cap, ca să i le facă pilaf.

Plînsul lung, foarte lung sau extrem de lung. Ca să-l înfrunți p-ăsta, ca bărbat, desigur, îți trebuie o condiție fizico-psihică de excepție, băi, nene. Tre' să te duci la sală, să tragi de fiare, ca să nu te doară mușchii de la atîta ținut în brațe, tre' să-ți antrenezi pielea, să reziste la umezeală, să nu putrezească și tre' să-ți antrenezi nervii cu jocuri pe calculator. Cum, nu v-am zis? Păi, ăsta poate să dureze și trei zile, nenicule, de-aia e nevoie de antrenament ca să-i reziști.

Plînsul fulger. Ăsta poate să aibă loc și să nici nu te prinzi c-a avut loc. E așa de discret că poate trece lesne neobservat. O lacrimă-două se scurg pe la colțul ochiului și sînt șterse cu mîneca înainte de a fi apucat să parcurgă jumătate de obraz. În cazul în care, totuși, l-ai observat, e bine să te prefaci că asta nu s-a întîmplat, ca să nu riști să se prelungească.

Plînsul la șef. Am zis „la șef", nu fiindcă așa e corect să zici, ci fiindcă „plînsul la șefă" nu prea există. N-am auzit pe nimeni pînă acum să fi plîns în fața șefei. Pur și simplu, în fața unei femei care ți-e superioară în ierarhie nu are cum să-ți vină să plîngi. Dacă în fața ta stă însă un bărbat, oh, da, atunci simți o nevoie irepresibilă de a face asta, o nevoie irepresibilă de a-i șifona la modul simbolic cravata cu lacrimile tale. Șefii de sex masculin ar trebui să primească un spor la salariu pentru situațiile de genul asta, un fel de „indemnizație de plîns".

Plînsul în spații publice. Nici n-aveți idee, băieți, cît de voluptuos poate fi plînsul în această variantă. N-aveți idee cum e să mergi despletită și aiurea pe străzi, să vezi oamenii printr-o perdea de apă sărată, să simți că ești singura femeie din univers care trăiește o dramă (nu ți-ai găsit cizme sau, și mai rău, le-ai găsit, după ore și ore de umblat, dar nu erau mărimea ta) și că drama aia nu poate fi înțeleasă de nimeni altcineva (nici măcar de vaca aia de coafeză care ți-a făcut breton, deși i-ai zis clar să nu-ți facă).

Mă opresc. Nu fiindcă n-aș mai putea să continui, ci fiindcă bănuiesc că, în mare, v-am lămurit că sîntem niște ființe ceva mai complicate și mai speciale și că, deși, de multe ori, ne-am dori să fim muult mai simple, ne-o ia naturelul pe dinainte și nu prea mai avem încotro. Ne cerem așadar scuze dacă, uneori, comportîndu-ne așa, vă scoatem din minți și nutrim, totodată, speranța sinceră că, pe de altă parte, reușim să fim, în multe ocazii, suficient de simpatice cît să ne recompensăm pentru torturile lacrimogene la care vă supunem fără să vrem.

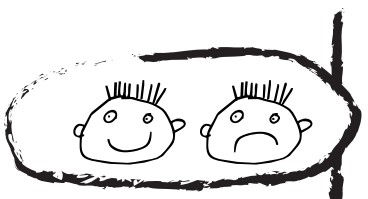

Iulian Tănase

- De ce iubeam fetițele
- Cum am agățat
cea mai frumoasă femeie din lume
- 10 scenarii cretine
de agățat o proastă-n parc

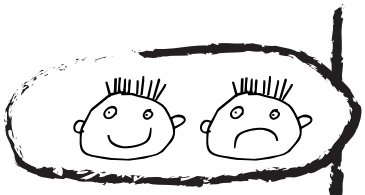

De ce iubeam fetițele

La vîrsta de 5 ani eram deja un heterosexual convins. O iubeam pe Mihaela, ceea ce îmi crea oarece dificultăți de raportare, fiindcă la grădinița mea existau două Mihaele și eu o iubeam, desigur, pe aia mai frumoasă, și mă deranja foarte tare cînd eram întrebat pe care dintre Mihaele o iubesc. Cum pe care? Deși aveam doar 5 ani, puteam să disting foarte bine între două Mihaele. Cu această fetiță am avut o relație de cîțiva ani buni. În clasa a patra încă o iubeam și abia așteptam recreațiile pentru a o săruta pe gură. Fiindcă asta făceam: o sărutam pe gură, nu voiam deloc să mă încurc cu obrajii, gîtușul sau alte zone din astea elevogene. Unul dintre aceste sărutări, îmi amintesc foarte bine, a fost extrem de dureros. Abia se sunase de recreația mare și eu mă și găseam în curtea școlii (era o iarbă foarte frumoasă), călare pe Mihaela mea, o sărutam cu toată disperarea de care e în stare un băiat de 8-9 ani. Tovarășa învățătoare, care era mătușa mea (soția unui frate de-al tatei), a ieșit în curte, a văzut ce-i făceam iubitei mele, a venit la noi, m-a apucat de perciuni și a tras. Mi-au dat lacrimile de durere, dar eram prea fericit ca să îmi pese. La vîrsta aceea fragedă, eu trăiam deja experiența unui sărut de-a dreptul complicat: sărutasem o fetiță de simțeam că îmi ard tîmplele. Nu am aflat niciodată dacă Mihaela aceea m-a iubit și ea, însă nu ar fi avut nici un motiv să nu mă iubească, căci învățam bine, eram premiantul clasei, învățătoarea era mătușa mea și, pe deasupra, mai eram și un băiat frumușel. Îmi amintesc că se cam emoționa la față, înroșindu-se în chip evident, atunci cînd mă apropiam de ea, cînd o prindeam de mînă sau cînd îmi striveam buzele de buzele ei. Erau sărutări închise, limbile noastre niciodată nu s-au întîlnit, dar mie îmi produceau un extaz cu mult mai mare decît o notă de 10 la citire sau la aritmetică. Pe Mihaela am părăsit-o cînd am intrat în clasa a cincea. În clasa a cincea am schimbat școala și m-am îndrăgostit foarte tare de noua mea colegă Lidia. Era înaltă și avea niște buze foarte groase. Cînd mă uitam la gura ei, mi se făcea, brusc, foame. Am iubit-o foarte tare pe Lidia. Fiecare zi de școală era o sărbătoare, fiecare notă de 10 pe care o luam (și luam multe note de 10) era o floare depusă la picioarele Lidiei. Învăța și ea bine, și asta mă motiva și mai mult. Nu-mi făceam iluzii că aș putea să o cuceresc cu note de 6, 7 sau 8. Notele astea erau ca niște săbii tocite sau ca niște pușți ruginite, cu gloanțe anchilozate, pe cînd notele de 9 și 10 erau armele perfecte pentru a cîștiga un război sentimental și pe deplin inocent. Mai aveam și atuul că eram talentat la fotbal, jucam foarte bine. Cînd echipa clasei noastre juca fotbal cu

echipele altor clase, și Lidia se afla printre spectatori, simțeam că trebuie să dau tot ce e mai bun din mine, fiecare șut tras de mine la poartă era o săgeată îndreptată înspre inima Lidiei. În cele din urmă, Lidia a cedat. Un an de zile ne-am iubit ca niște copii, buzele mele, de băiețel heterosexual convins, au făcut cunoștință cu buzele ei cărnoase, și mai mult de-atît nici că îmi puteam dori de la viață. Apoi a venit și ziua cînd am fost cel mai fericit băiețel din lume: Lidia mi-a făcut cadou o poză cu ea, de la umeri în sus. Zile în șir am privit pe ascuns poza aceea din care Lidia mă privea, cu buzele ei cărnoase, îmbrăcată în uniformă de școlăriță. Eram foarte speriat că părinții sau sora mea Simona ar putea da peste acea dovadă de dragoste. Nu prea știam ce să fac cu acea poză, unde să o păstrez pentru a nu fi găsită de nimeni. În cele din urmă, am ascuns-o sub covorul din dormitor și nu bănuiam cîtuși de puțin că, nu peste mult timp, voi afla că între fericire și suferință e aceeași distanță ca de acasă la școală. Într-o zi, mama s-a apucat să scoată covoarele din casă și a găsit poza. M-am simțit oribil, am suferit, nu voiam ca părinții mei să afle despre situația mea sentimental-școlară, dar au aflat și inima mea îndrăgostită a luat-o la galop și acest galop m-a făcut să fug departe de ochii amuzați ai mamei. Cum să rîdă cineva de o mare dragoste pe care o trăiam eu atunci?! De Lidia m-am despărțit odată cu mutarea mea, începînd cu clasa a șasea, la o altă școală. Aici m-am îndrăgostit fără speranță de Diana. Eu eram în clasa a 6-a D, ea era la A. Trei ani am iubit-o, dar a fost o iubire neîmpărtășită. Locuiam în aceeași parte a orașului și se întîmpla de multe ori ca, dimineața, să mă întîlnesc cu ea în drum spre școală. Cînd o vedeam, mă emoționam teribil. Vreme de trei ani, o singură dată s-a întîmplat să am curajul de a mă apropia de ea, însă nu știam ce să-i spun, cum să o agăț într-o discuție elevată, ca-ntre elevi. Atunci, în ziua aceea, cînd inima mi-a bătut foarte tare obrazul, spunîndu-mi „hai, nu fi prost, zi-i ceva!“, tot ce am reușit să-i spun a fost: „Nu te supăra, cît e ceasul?“. Nu îmi mai amintesc cît era ceasul pe vremea aceea. Nu pot să uit, în schimb, ziua cînd – eram deja în clasa a 8-a, de-acum – Diana și-a serbat ziua de naștere. Știam unde locuiește, știam de la un coleg de-al ei că va fi o petrecere la ea acasă și, ca un îndrăgostit nenorocit ce eram, mi-am petrecut ore în șir, în stradă, privind, de la oarecare distanță, blocul Dianei și forfota de pe balconul acela de la etajul 4, plin cu copii veseli, care mîncau prăjituri și beau Brifcor, poate chiar Pepsi. Era primăvara anului 1988. Ironia sorții a făcut ca, în toamna aceluiași an, să mă găsesc, deodată, în aceeași încăpere cu Diana: intraserăm la același liceu și eram colegi de clasă. Dragostea mea pentru ea, vitriolată de anii în care încercasem, în zadar, o apropiere, slăbise în intensitate, dar nu dispăruse cu totul. Și, în cele din urmă, s-a întîmplat și minunea. În ziua cînd m-am sărutat cu Diana – și nu a fost deloc un sărut complezent! – n-am mai avut nici un dubiu: la o masă distanță de Dumnezeul bețivilor se află Dumnezeul îndrăgostiților, care în nici un caz nu doarme cu capul pe fese.

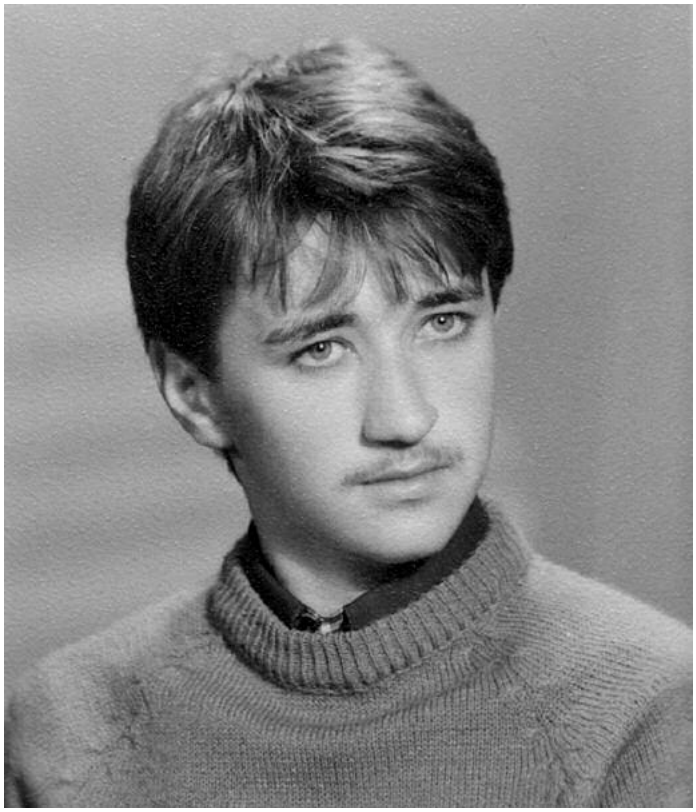

Cum am agățat cea mai frumoasă femeie din lume

A povesti, la persoana întîi, cum ai agățat o femeie care, la cîtva timp după ce te-ai culcat cu ea, a murit, este dificil. Persoana a treia suportă mai bine astfel de șocuri, poate și pentru că persoana a treia pare a fi o cu totul altă persoană, cînd, de fapt, ea este tot întîia persoană (în nici un caz, prima sau ultima) care fie și-a pierdut vocea, fie preferă să se miște prin poveste, înfășurată în haine străine, cu trei rînduri de cusături, în loc de unul. Voi povesti, totuși, la persoana întîi, deși mult mai simplu mi-ar fi fost să povestesc la persoana a cincea sau a noua, singular. În vremea aceea eram singur, deși aveam o iubită. Iubita mea era plecată departe, foarte departe, și, în timp ce îmi scria mesaje frumoase, pe e-mail, că eu sînt singurul bărbat pe care îl cunoaște și îl recunoaște pe întinderea a două continente, mă înșela cu un peruan, de care se îndrăgostise nebunește. O înșelam și eu, dar fără să mă îndrăgostesc de fetele cu care mă culcam. Carnea mea de bărbat care tocmai își satisfăcuse stagiul militar nu ajunsese la subtilități prea mari într-ale abstinenței. Practicam asceza sentimentală, nu și pe cea carnală. Și numai o ipocrizie eclatantă și deșănțată mi-ar putea dicta cuvinte orbitoare, ale căror rînduri m-ar strînge ca într-o menghină și m-ar împiedica să recunosc adevărul. Și adevărul este că putem foarte bine să iubim pe cineva și să facem sex, chiar și dragoste, cu altcineva. După cum nu e deloc imposibil – ca bărbat, vorbesc, căci femeie nu am fost niciodată – să iubești două femei în același timp. La începutul anului 2000, eram foarte îndrăgostit de Adora. Ea mă iubea cu mult înainte ca eu să mă îndrăgostesc. În aprilie, Adora a plecat, cu o bursă, în Peru, de unde a revenit în România, total schimbată și cu cîteva kilograme bune în plus, în ianuarie 2001. Distanțele prelungite transformă oamenii, modifică sentimentele și așa mai departe. La scurt timp după ce Adora s-a întors din Peru, ne-am despărțit definitiv, fiindcă altceva oricum nu ne mai rămăsese de făcut.

Pe Iuliana am cunoscut-o la sfîrșitul lui noiembrie 2000, în anul acela care mă transformase într-un ceas așteptător sau cam așa ceva, numărînd zilele și minutele pînă cînd Adora avea să revină din Lima. Am intrat în Librăria „Mihai Eminescu“, de lîngă Universitate, căutam o carte sau, poate, niște cărți de colorat, nu mai știu exact, dar îmi amintesc foarte bine fusta neagră, din tercot, care

scotea în evidență lucruri dintre cele mai frumoase, și părul acela blond, căzut, cum nu se putea mai bine, pe umeri. Femeia era în fața unui raft cu cărți, o vedeam din spate, dar ceea ce vedeam era minunat. Un bărbat normal la cap și la corp nu putea să nu-și dorească să facă dragoste cu o asemenea femeie. M-am apropiat puțin de ea, i-am zărit profilul: era o femeie foarte frumoasă. Mi-am făcut de lucru prin preajma ei, aș fi vrut să-i spun ceva sau altceva, să-i atrag atenția în vreun fel, însă nu am făcut absolut nimic, mă simțeam ca și paralizat, curajul mă părăsise, plecase, poate, în Peru, și el, în căutarea Adorei, pe care o iubeam. Am ieșit din librărie cu coada-ntre picioare, mi-era foarte ciudă pe mine, îmi venea să-mi trag un cap în gură, cu așa o femeie nu o să te mai întîlnești prea curînd, dobitoc fricos ce ești, exact asta ești, dar n-aveam dreptate. Redacția *Academia Cațavencu* tocmai se mutase din Pache Protopopescu în Piața Universității, la doi pași de Librăria „Mihai Eminescu“. Am ajuns în redacție cu inima strînsă, peste ochi mi se așternuse un fel de cortină de ceață, pe care era imprimată imaginea acelei femei blonde, la care nu încetam să mă gîndesc. Alo, ce e cu tine, nene? Te-ai țicnit la cap sau doar la corp? Probabil că peste tot. Peste cîteva minute intram din nou în Librăria „Mihai Eminescu“. Ea era acolo, am zărit-o încă de la intrare, era lîngă un copiator, multiplica niște foi, xeroxa ceva, cum se spune, și asta făceam și eu: mă uitam la ea ca un xerox pus să copieze, de sute de ori, fără nici o secundă de răgaz, aceeași o foaie de hîrtie. Mă rog, comparația este deplasată, dar ea nu exprimă decît într-o foarte mică măsură exaltarea pe care o resimțeam revăzînd-o pe necunoscuta aceea superbă. Mi-am tot făcut de lucru prin librărie, fără să-mi dezlipesc ochii de pe xerox, și m-am tot învîrtit în jurul axei mele în călduri, pînă cînd copiatorul a amuțit și femeia (am văzut-o) a ieșit din „Mihai Eminescu“. Am ieșit după ea. Mergeam la cîțiva metri în spatele ei, o admiram foarte tare din spate, puteam să jur că o ador, n-aveam nici o îndoială că era cea mai frumoasă femeie din lume, deși există (am auzit) în lume foarte multe „cea mai frumoasă femeie din lume“. Dar atunci, în acele clipe, cînd ea mergea visătoare și oarecum grăbită pe strada Academiei, cînd cotea pe Edgar Quinet, lăsînd Facultatea de Matematică în spate și în dreapta, cînd ajungea la fîntîna de la Arhitectură, și eu o urmam ca un obsedat sentimental ce eram, cînd fîntîna de la Arhitectură rămăsese mult în urma noastră și ea se pregătea să traverseze bulevardul pe trecerea de pietoni care te duce la intrarea în strada Batiștei, EA era pentru mine cea mai frumoasă femeie din lume. Semaforul arăta roșu pentru pietoni, ea s-a oprit, am ajuns-o din urmă, am ajuns chiar în spatele ei, mă gîndesc că poate mi-o fi auzit inima bătînd (bătea mai ceva ca Muhammad Ali), căci s-a întors brusc spre mine, tresărind, așa cum tresar oamenii care se sperie de ceva. M-am uitat în ochii ei mari și albaștri și, cu o privire fixă, dar galantă, i-am spus: „Vă ur-mă-ream!“. După cîteva clipe de uluială, femeia a început să rîdă, am rîs și eu, pe mine mă cheamă Iulian, pe mine Iuliana, îmi pare bine de cunoștință, dar mie?! Mie îmi părea foarte bine de cunoștință, atît de bine, încît aș fi putut să-mi pierd cunoștința, nu altceva. Nu mi-am pierdut nici cunoștința, nici altceva. Iuliana se arăta a fi o femeie foarte civilizată și amabilă, alta mi-ar fi trîntit, poate, o poșetă peste cap. Însă nu arătam deloc ca unul care e obișnuit să ia poșete peste cap. Aveam 27 de ani, barbă, emoții, cîteva sute de mii în buzunar, eram îmbrăcat decent și știam să port o conversație inteligentă cu o femeie frumoasă. Lipsa mea de modestie este nevoită să recunoască: întotdeauna am fost inspirat în preajma femeilor frumoase. Cînd stăteam de vorbă cu cîte o urîțică, vorbeam de parcă aș fi vrut să fug cît mai repede și cît mai departe. Cu femeile frumoase e mult mai ușor și, totodată, mult mai greu. E ușor, deoarece, în preajma acestor ființe, cuvintele însele se află într-o competiție directă unele cu celelalte și, de regulă, reușesc să iasă la suprafață doar acelea care fie au ceva de spus, fie sînt mai rele de gură.

(Da, există și cuvinte rele de gură!) E ușor și pentru că, atunci cînd simt o femeie frumoasă prin preajmă, *alexandrumacedonul* și *napoleonul* (care zac în aproape toți bărbații) se trezesc imediat din somnul de departe, în care-i adîncirăbarbarii de tirani, și pornesc de-ndată la (i)atac. Dar mai e și greu. E greu, deoarece, de multe ori, instinctele dezlănțuite întunecă nu doar privirea, ci și vorbirea. Un fel de orbire a vorbirii. Dar mai bine să trec peste aceste considerații oarecum teoretice și să revin pe trecerea de pietoni. Iuliana era superbă, puteam să o privesc în voie, vorbeam cu tot corpul, ea rîdea și, cînd o femeie rîde, asta poate însemna fie mai multe lucruri, fie unul singur, dar decisiv. Eu și Iuliana eram, în acele momente, doi oameni surprinși (de viață) pe trecerea de pietoni. Am invitat-o să bem o cafea și ea a acceptat, sporindu-mi și mai mult mirarea.

Am recitit ceea ce am scris pînă în acest punct și, recunosc, nu cred că am găsit tonul adecvat pentru această poveste. E drept că între dame bine și drame bune există destule apropieri, deși habar n-am dacă o Julieta sau o Ofelia s-ar fi ridicat, în ceea ce privește feminitatea și sen-

zualitatea, la înălțimea Iulianei. Cine se teme de cuvintele mari ar face mai bine ori să nu se apuce de scris, ori să se lase cît mai repede. Și, totuși, relatată la persoana a șaptea, singular, tonul folosit pînă acum ar fi avut cu totul alte tonalități. Din păcate, însă, pe lume nu există decît trei persoane: persoana întîi, persoana a doua și persoana a treia, toate la singular. Cum ne naștem singuri și murim singuri (și chiar ne iubim singuri), pluralul e o iluzie gramaticală. Atunci, în acea zi de noiembrie a anului 2000, cele trei persoane erau: Iuliana, Adora și Iulian. Pe Adora o iubeam, pe Iuliana o doream. Iuliana era la un braț distanță, Adora se afla la cîteva mii de kilometri (de brațe) depărtare. Departe de mine intenția de a face filozofie pronominală, dar așa înțeleg acum această poveste dintr-un trecut nu foarte îndepărtat.

Am mers cu Iuliana în Lăptărie, am băut cafea, am fumat (eu), am vorbit, am aflat că este medic urolog, avea 30 de ani, vorbeam aceeași limbă, atît noi, cît și privirile noastre. Mi-a relatat povestea vieții ei pe scurt, i-am făcut și eu un rezumat al vieții trăite de mine pînă atunci. Mi-era bine cu ea, era mult firesc în acea întîlnire a noastră, după ce am plecat din Lăptărie, am trecut pe la redacție, pentru a-mi lua rucsacul și cheile de-acasă, Iuliana m-a însoțit, în lift (redacția e la etajul 6) ne-am sărutat, nu m-aș fi gîndit că e posibil și am regretat că redacția nu se află la etajul 700, în fine…

Scriu această poveste, întru totul adevărată, mai ales pentru finalul ei și ceea ce i-a urmat finalului. Un final a cărui continuare a fost pentru mine, și încă este, de neînțeles. Iuliana a murit pe 16 noiembrie 2001, dar mai e pînă atunci. Mai e aproape un an.

Nu aveam nici o îndoială că Iuliana e cea mai frumoasă femeie din lume și, sărutînd-o, am simțit că lumea întreagă poate fi cucerită, totul e să crezi. În timp

ce o sărutam, Pământul se transforma (simțeam) într-o sferă de sticlă colorată, din acelea pe care le ascund copiii prin buzunare. Nu am vrut să îmi forțez norocul, deși îmi stătea pe limbă (în lift, în timp ce o sărutam) să o invit la mine și să facem dragoste chiar în acea zi, în acea zi peste care se lăsase deja seara. Recunosc: n-am avut curaj. Se întîmplaseră multe lucruri în acea zi și era foarte bine ce se întîmplase, puteam să mă declar fericit.

Pe Iuliana am revăzut-o a doua zi, a venit la mine acasă, în garsoniera mea de la etajul opt, era parcă și mai frumoasă, mă simțeam îngrozitor de neliniștit, inima îmi bătea de se clătina blocul, sîngele îmi blocase principalele artere și vene, ce făcusem eu în viață ca să merit o asemenea femeie? Iuliana știa de dragostea mea pentru Adora, îi povestisem, și, în timp ce făceam dragoste cu Iuliana, în București, poate că și Adora făcea exact același lucru cu peruanul ei, în Lima. N-am să intru în detalii, voi păstra pentru mine amintirea acelui extaz pe care l-am trăit atunci.

De Adora m-am despărțit la puțin timp după ce a revenit în țară, deși eu nu mi-am dorit asta. O iubeam sau, cel puțin, aveam certa iluzie că o iubesc. Cu Iuliana vorbeam, noaptea, la telefon, era melancolică, îmi spunea că ea își dorește mai mult, voia să fim iubiți, amanți și amante se găsesc pe toate drumurile, avea dreptate, Iuliana mă întrista, și eu îmi doream mai mult de la ea, dar nu puteam, o așteptasem prea mult pe Adora și mi-era greu să accept că străina din fața mea este chiar ea. Adevărul e că Adora se întorsese despărțită gata.

În primele luni ale lui 2001, Iuliana mă căuta la telefon aproape în fiecare noapte. Apoi, am început să vorbim din ce în ce mai rar. Iuliana era medic rezident la Spitalul Colțea și avea un program foarte încărcat. Ne-am revăzut, cu totul întîmplător, pe la Universitate, părea trasă la față, am schimbat cîteva vorbe doar, era în mare grabă. Era prin noiembrie, cred, cînd am sunat-o și mi-a răspuns mama ei. Mi-a spus că Iuliana nu poate vorbi, era internată la Spitalul Colentina, făcuse o alergie, ceva, n-am înțeles prea bine. Am revenit cu un telefon peste cîteva săptămîni, din nou mi-a răspuns mama ei, sărumîna, cu Iuliana, vă rog, cine sînteți dumneavoastră, domnule, m-a întrebat, avea o voce stinsă, foarte contrariată, Iulian e numele meu, sînt prieten cu Iuliana, aș vrea să vorbesc cu ea, Iuliana a murit, domnule, și de aici încolo chiar nu mai e nimic de zis, poate doar faptul că mi-a fost imposibil să șterg din agendă numărul de telefon al celei mai frumoase femei din (cealaltă) lume.

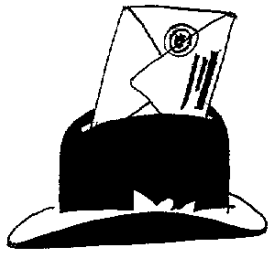

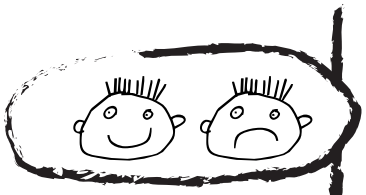

11 scenarii cretine de agățat o proastă-n parc

Motto:

„Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un pachet de șervețele la tine) te duci după ea și îi zici: «Scuză-mă, ți-ai uitat șervețelele…». Ea zice: «Nu-s ale mele». Tu zici (cu un zîmbet cuceritor): «Acuma, sînt!». Și de aici… se înfiripă o relație.“

Anonim, secolul XXI

Scenariul 1

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un pachet de burtă de vită la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat burta.

Ea zice:

– Nu e burta mea.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 2

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai o pulă la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat pula.

Ea zice:

– Nu e pula mea.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 3

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un picior de lemn la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat piciorul de lemn.

Ea zice:

– Nu e piciorul meu.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 4

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai o păsărică la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat păsărica.

Ea zice:

– Nu e păsărica mea.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 5

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un frigider la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat frigiderul.

Ea zice:

– Nu e frigiderul meu.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 6

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un encefalograf la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat encefalograful.

Ea zice:

– Nu e encefalograful meu.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 7

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai o oliță de noapte la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat olița de noapte.

Ea zice:

– Nu e olița mea.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 8

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un milion de dolari la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat milionul ăsta de dolari.

Ea se uită în poșetă și zice:

– Da, așa e.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Poftim, ia-l.

Tipa ia milionul de dolari și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 9

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai o coacăză la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat coacăza.

Ea zice:

– Nu e coacăza mea.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!.

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 10

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai un pește la tine) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat peștele.

Ea zice:

– Nu e peștele meu.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– Acuma, este!.

Și de aici… se înfiripă o relație.

Scenariul 11

Vezi o tipă în parc, singură pe bancă, te duci și te așezi pe bancă, tipa pleacă și (trebuie să ai la tine un pechinez mort, trei bășini mov și cheile de la un BMW X3) te duci după ea și îi zici:

– Scuză-mă, ți-ai uitat pechinezul ăsta mort.

Ea zice:

– Nu e pechinezul meu.

Tu continui:

– Dar bășinile astea mov?

Ea se uită în poșetă și zice:

– Nu sînt ale mele, ale mele sînt în geantă, probabil că sînt ale altcuiva.

Tu insiști:

– Dar cheile astea de BMW X3?

Ea se uită în poșetă și zice:

– Nu, nici astea nu sînt ale mele.

Tu zici (cu un zîmbet cuceritor):

– OK.

Și de aici… se înfiripă o relație.

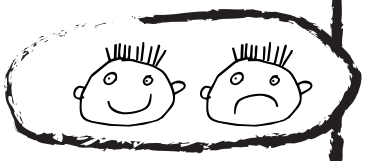

Mircea Toma

- Cum am rămas băiat mare

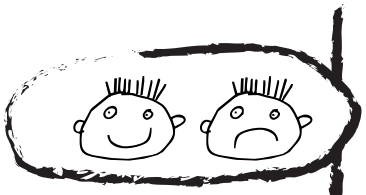

Cum am rămas băiat mare

Seducția cu minorul

N-aș avea curajul să povestesc o istorie de seducție în care rolul seducătorului să-mi aparțină mie, pentru că nu-mi place să mint. Ca bărbat, am o istorie foarte frustrantă: la vârsta la care băieții din generația mea descopereau frenetic sexul – și asta nu singuri, ci în compania fetelor – eu nu eram perceput ca purtător de sex. Clar? Eram un papagal ridicol, un puști care pierduse războiul cu pubertatea. Momentele cele mai dramatice le-am trăit la mare, unde calitățile mele intelectuale – excepționale – nu apucau să fie percepute din cauza vitezei tranzacțiilor. Și aveam nu 14 ani, ci 20. Ca să vă faceți o idee despre halul în care arătam, imaginați-vă că am intrat, împreună cu un coleg de clasă (a doișpea!), într-o cârciumă, să bem o bere (Bandi, colegul meu, se bărbierea încă de printr-a noua); ei bine, nici n-am pus bine fundul pe scaune, că un ospătar s-a repezit la amicul meu și i-a spus – textual – „ia-ți, dom'le, copilul și ieși afară că aici nu servim minori". Timp de vreo doi ani de zile m-a urmărit ca un coșmar ideea că am fost considerat fiul unui coleg de liceu. Coșmar de care n-am scăpat decât după vreo 2 ani, și numai mulțumită unui alt coșmar: coșmarul estival. E vorba, evident, despre soarta unui năpârstoc imberb plecat să descopere, pe litoral, mult sex. Ei bine, puteți voi să râdeți cât vreți, în anul 1972 am reușit, pentru prima oară de când mergeam pe litoral, să „agăț"! Am reușit, mai precis, să opresc, din deplasarea lor ostentativ indecisă, două cehoaice, în dreptul meu. Cred că am început să vorbesc nu numai în malgașă, ci și în cehă, din cauza surescitării. Fetele erau extrem de cooperante, fiind de max două ore în România. Era – mi-am zis, perfect conștient de situație – șansa mea. Dar discursul meu nu putea depăși pragul comunicării puritane – din simplul motiv că nu am avut niciodată prilejul să împing discuția către ambiguitățile care să deschidă pista. Pista aia. Drept care amicul cu care mă întovărășisem – și care tocmai începuse să regrete că se încurcase cu un *loser* – s-a oferit să le inițieze în natura relației pentru care le acostasem. A făcut-o destul de abrupt, având în vedere că vocabularul pe care, ca român, îl împărtășea cu cehoaicele era de cel mult 4 cuvinte și puțin mai multe gesturi. Singurul care a roșit am fost eu; fetele, ha, s-au luminat de parc-ar fi primit câte-o înghețată *(zmrzlina)*. Prima și singura lor nedumerire a fost cu privire la viitorii protagoniști ai iminentei lor premiere sexuale de pe litoralul românesc. Cu maxim respect pentru drepturile celui care a agățat prada, amicul meu m-a indicat ca fiind unul dintre cei din care fetele ar urma să se înfrupte, după care, umil, s-a autopropus ca potențial participant la experiența multiculturală pe care le-o ofeream. Cehoaicele l-au cântărit mulțumite din priviri, după care s-au întors spre mine; m-au măsurat scurt, apoi s-au privit una pe cealaltă și au protestat, în cor, că sunt mult prea mic

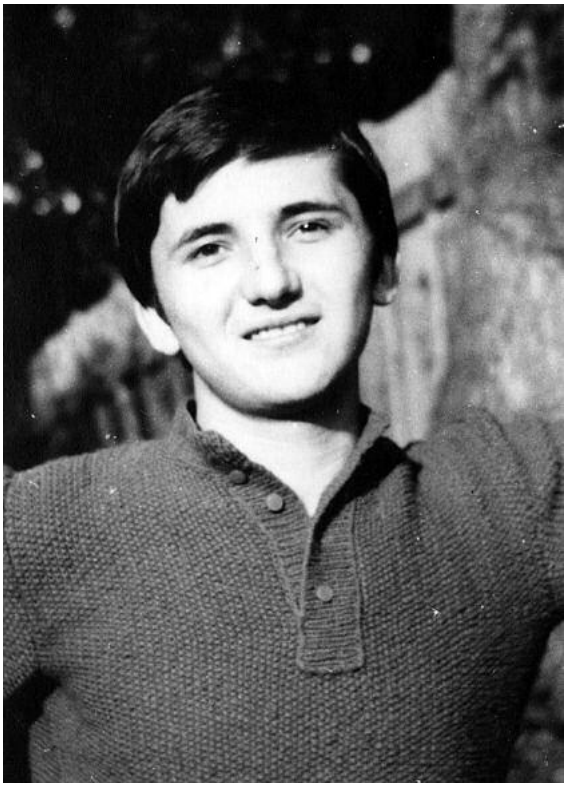

(malicky), deci incompatibil cu sexul lor. Cum, între timp, se formase o coadă de clujeni flămânzi de cehoaice, n-a fost o problemă ca poziția vacantă să fie ocupată în aproximativ 10 secunde.

Experiențe peste hotare

Lovitura cehă m-a lăsat mut sexual pentru o lungă perioadă estivală. Dar nu definitiv. După ce mi-am adunat oasele demnității virile din nisipul fin de pe litoral, m-am hotărât să-mi încerc norocul în străinătate. După cum bine știam atunci (din mitologia clujeană), Danemarca și Suedia erau polii liberalismului sexual universal. Drept care am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-mi mut teritoriul de agățat în nordul Europei. O ambiție importantă, dacă vă gândiți că era formulată în plină epocă Ceaușescu. Adevărul e că, față cu Vezuviul meu libidinal, cortina de fier își găsea o justă menire. Așa că m-am înscris pentru o excursie BTT în țările din nordul Europei. (Ce înseamnă BTT? Atunci însemna Biroul de Turism pentru Tineret; denumirea vă poate deveni mai familiară, dacă vă gândiți că parte din elita politică de azi și-a făcut training-ul în managementul afacerilor în turism la BTT; cred că exemplul George Copos e suficient ca să vă faceți o idee despre cine conducea atunci BTT-ul.) Am fost înscris ca rezerva nr. 27 pentru unicul loc destinat tineretului clujean într-o excursie de două săptămâni prin Danemarca-Norvegia-Suedia-Finlanda. Numărul mare de rezerve era justificat de faptul că pe atunci Securitatea nu-și dădea acordul pentru viza de ieșire din lagărul comunist decât în mod cu totul excepțional. Au urmat două surprize ca-n povești, una bună și una proastă: aia bună a fost că am primit viza, cea proastă a fost că, în acel an, au primit-o, practic, toți cei înscriși în excursii. Cred că anul cu pricina fusese declarat „anul internațional al turismului", iar cum Ceaușescu (sau să fi fost mâna lui Nicușor?) ținea să pozeze, pentru Occident, în liberal, a ordonat să se dea vize la tot cartierul. N-am spus că a fost o veste proastă pentru că m-ar fi întristat bucuria altora, ci doar pentru faptul că rămăsesem cu o viză rară în brațe, pentru un unic loc în excursie, la care aveau prioritate alți 26 de clujeni înaintea mea. Așa că m-am prezentat, vânăt de supărare, la agenție, să-mi retrag aconto-ul. Văzându-mi suferința și coșurile de pe figură, funcționarul BTTist m-a îndemnat să-mi valorific șansa – unică – a vizei pentru o altă excursie. Și mi-a și etalat vreo 3 libere: Paris – Algeria, Paris – Tunisia, Paris – Maroc. Nici un clujean nu fusese interesat de Africa. Am acceptat, într-o scârbă totală – semn al unei obtuzități culturale desăvârșite – combinația cu Marocul. Experiența a fost, nu numai pentru epoca aceea, un regal: trei săptămâni, dintre care una în Paris și două în țara aceea arabă despre care nu știam absolut nimic. Pentru mine – hai să nu ne mai ascundem după deget – țelul era total paralel experienței transculturale: eu urmăream o experiență mai simplă, dar mult prea rară, o experiență sexuală. Și asta cu contribuția suprarealistă a Securității române.

Paris 1973

Ceea ce n-am făcut tipic la Paris ținea tot de libidou. În condițiile în care toți turiștii români alergau prin muzee și magazine (citește viceversa), eu am fost și la film. Am marcat trei bucăți: *Portocala mecanică* (Stanley Kubrick), *Tot ce ați dorit să aflați despre sex și n-ați îndrăznit să întrebați* (Woody Allen) și proaspăt lansatul, cu mult scandal, *Ultimul tango la Paris* (Bernardo Bertolucci). Pentru mine, la Paris, adevărata Notre Dame a fost *Ultimul tango*. Încă nu e târziu să vedeți filmul. Rezistă excelent și astăzi, după 35 de ani. Doar că, în halul în care eram eu, violurile din *Portocală,* oaia concupiscentă a lui Woody Allen și cutremurul erotic – că n-aveam atunci ochi pentru nici o metaforă socială – din *Ultimul tango* n-au însemnat decât paie pe focul frustrării mele. Când sânii Mariei Schneider au spart ecranul, am avut prima traumă culturală pozitivă din viața mea; apoi pe a doua, după ce Marlon Brando a devorat-o pe Maria prin toate cotloanele ei, în timp real, pe ecran, iar ea, epuizată, stoarsă, terminată, *finished,* kaput, s-a rostogolit pe parchetul gol în așa fel încât ciclul de rostogolire i s-a terminat – și azi mi se taie respirația – exact când expunea ceea ce în țara mea era cea mai interzisă parte

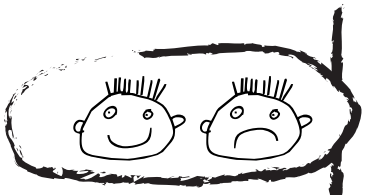

a trupului; da' ce să mă mai codesc, frate: s-a oprit cu pizda în prim plan. Cât era ecranul de mare, era tot numai sexul Mariei Schneider. În sală, eram eu. Mult mai mic. Știu că vă e greu să înțelegeți dimensiunea surprizei pe care o trăiam, dar imaginați-vă că pe atunci, în România noastră puritană, nu existau încă nici video, nici filme porno; max ce consumasem fuseseră niște fotografii dintr-o revistă de specialitate, circulată șest, în pauze, la liceu: *Urinated lesbians*. Asta e. Vă puteți, așadar, imagina ce s-a întâmplat cu clujeanul răstignit în fața unui pubis gigantic, stufos și candid expus de un ecran parizian. Evident că am avut un comportament de mutant post-nuclear. De altfel, în zilele următoare, am intrat în colimatorul ghidului român (de fapt, supraveghetorul oficial) pentru evoluția suspectă pe care o aveam în fața vitrinelor marilor magazine: eram apatic, în flagrant contrast cu febrilitatea cumpărătorilor români din grup. Chiar el mi-a mărturisit asta, mai încolo, la o beție, după ce s-a liniștit văzându-mă înviorat de sex-shop-urile din Place Pigalle. Alea au fost singurele magazine care răspundeau – strâmb, ce-i drept, ca orice surogat – infirmității mele. Deși nici aici n-am fost scutit de blestemul *sans frontières* care mă urmărea; după ce că făcusem efortul de curaj să intru într-un asemenea templu al concupiscenței, în loc să fiu încurajat, m-am trezit interpelat de un personaj care supraveghea intrarea: „Alo, tinere, minorii n-au acces aici". Vă dați seama că nici n-am încercat să-l contrazic cu privire la vârstă; m-am întors pur și simplu spre el, l-am privit ca de pe Marte și i-am trântit o chestie cu o logică pe care să n-o poată uita: nu sunt minor, sunt român. Drept care m-a lăsat în plata Domnului sau, mai bine zis, a Dracului, că nu cred că Isus ar fi purtat prezervativele alea cu cornițe de Scaraoțchi.

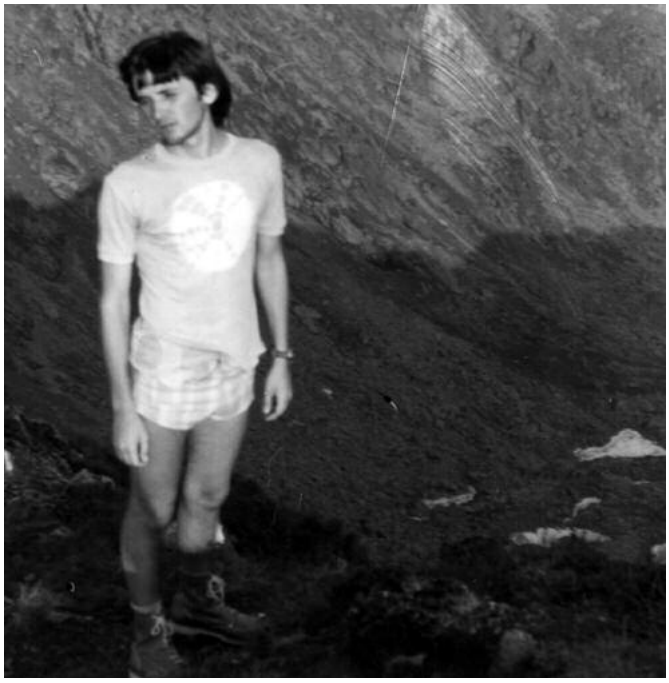

Safi, Maroc

Dacă ar fi să am curajul unuia dintre foarte puținii demnitari comuniști care și-au asumat vreo vinovăție – nu-l mai țineți minte, așa că vi-l numesc eu: tartorul comunist Tudor Postelnicu – ar trebui să-l citez literal și să declar: „am fost un dobitoc". Chiar așa, am fost un turist dobitoc. Și nu spun asta numai pentru că am fost prizonierul unei situații cultural-hormonale care mă metamorfozase într-un periscop cu testicole. Ar fi trebuit – că doar eram absolventul liceului „Emil Racoviță" din Cluj, adică produsul unui incubator de genii – să fi citit măcar un prospect turistic, dacă nu măcar câteva paragrafe din Larousse despre Maroc. Iar Discovery nu se născuse încă. De exemplu: am cotizat o groază de dirhami (moneda marocană) pentru o salbă de bănuți uimitor de vechi, de prin 1390. De unde să știu, dacă nu am citit nimic, că anul musulman 1390 însemna, la creștini, 1971? Ce-i drept, nici nu m-a durut prea tare ignoranța – plătisem cam de 30 de ori mai mult – cât timp salba cu pricina nu fusese decât un râvnit prilej să-mi amintesc de sânii unei clujence, sâni pe care urmau să se hodinească bănuții ăia, cu o vechime cuprinsă între 2 sau fucking 500 de ani. Dar hai să nu vă mai chinui cu frustrările mele culturale care nici măcar nu existau atunci. Mai corect ar fi să mărturisesc că în acel periplu marocan m-am simțit mai degrabă hărțuit de nenumăratele monumente, cimitire, fântâni și palate vizitate. La discotecă n-am fost decât o singură dată. Și

până și acolo era s-o încurc, că n-aveam cum să nu le văd pe cele trei marocance care păreau mai vacante, așa că am riscat o invitație la dans; o invitație care – uraaa – a funcționat! Ei bine, nici nu depășisem bine conversația de control (aia cu „me Jane, you Tarzan?“) cu domnișoara, că m-am pomenit că ghidul local – altfel un băiat simpatic, semăna cu Sammy Davis jr. – sare și-mi suflă fata cu care tocmai avansasem primul meu flirt. Din fericire, ardelenii reacționează cu celebrul lor delay: nu i-am plantat (brișca) în plex pentru că nu mă dumirisem dacă aveam sau nu vreo șansă cu băștinașa. Or, ceea ce încerca sărmanul meu protector marocan să-mi comunice, prin intervenția lui surpriză, era că fetele funcționau după principiul tonomatului: fiecare piesă muzicală pe care o dansai cu ele costa. Iar el știa că eu nu aveam bani pentru mai mult de un dans. Despre sex n-am mai întrebat.

Marea captură din piscină

Momentul memorabil al amplului periplu turistic va rămâne pentru veșnicie cel pe care l-am trăit într-o piscină din Safi. Grupul de vreo 20 de români cu care eram ocupa extremitatea nordică a bazinului și-și petrecea timpul fumând, berind și hăulind popular. La sud, se bălăceau două persoane, singurele care nu vorbeau românește. Erau două fetișcane foarte africane și mai ales IREZISTIBILE. Nici nu vă pot povesti din ce erau alcătuite pentru că mi-e teamă să nu vă pierdeți încrederea în propria voastră imaginație. Confruntat cu trupurile mai mult goale ale celor două marocance, testosteronul românesc a dat în clocot. Iar atributul „românesc“ nu l-am pomenit gratuit, pentru că ocuparea teritoriului inamic devenise clar o misiune de credință pentru toți cei înarmați cu sex de limbă română. Ordinul de luptă s-a născut spontan: români, treceți piscina! În situații de criză, conaționalii noștri devin oameni de echipă: se organizează rapid pentru a găsi un fraier să le facă treaba. Iar echipa a ales curajosul care urma să traverseze bazinul și să înfigă cârligul de abordaj: ați ghicit, pe cel mai inofensiv vorbitor de franceză, recte, pe mine. Ceea ce am și făcut, cu surprinzător succes. Am reușit uimitor de ușor să sparg zidul sonic al distanței culturale și să obțin de la cele două mistrafulbrizante fetișcane nu zâmbete disprețuitoare, ci răspunsuri deschizătoare de incalculabile orizonturi. Normal, după primele schimburi de neutralități turistice – dar dublate de mesaje extreeeem de nonverbale –, am coborât puntea identităților: cum vă cheamă, gazelelor? Iar gazelele au gângurit prompt: „Marika. Ildiko“. Mi-a căzut fața. Cum vine asta, în miezul Marocului, două fete de pronunțată culoare africană să poarte nume de unguroaice? Și asta să mi se întâmple tocmai mie, care, pe lângă că eram oprimat hormonal, mai eram și ardelean! Totuși, am reușit să-mi țin în frâu stupoarea și să continui explorarea. Fetele erau, într-adevăr, fiicele unui același ungur. Un ungur cum n-au avut românii niciodată: Arpad era un revoluționar budapestan în 1956, evadat din Ungaria după înghenuncherea Budapestei, care nu s-a oprit în fuga lui până în fundul Africii; s-a angajat mercenar în Africa de Sud; după vreo 20 de ani de măceluri, și-a adunat mințile și banii și s-a hotărât să se tragă la casa lui. Pentru Arpad asta a însemnat o berberă frumoasă foc, cu care n-a mai pușcat decât copii. Adică pe cele două perle explozive, Ildiko și Marika. De altfel, după ședința de piscină, unguroaicele ni l-au prezentat pe tăticu. Ați văzut vreodată un autobuz lovit de tren? Așa arăta mecla dulapului de Arpad. Toată istoria violentă a apartheid-ului era povestită de cicatricile de pe fața lui; o față cocoțată la peste 1,80 metri. Maghiarul a adulmecat rapid situația, a schimbat câteva cuvinte cu singurul coetnic din grup, dar apoi și-a încredințat fiicele nu românilor orbiți de efluviile erotice ale fetelor, ci celui care, evident, nu purta semnele decadenței. Ca să nu mai spun că, în momentul în care l-am văzut, omul mi-a și retezat trei sferturi din bărbăție. Simpla lui prezență te făcea să-ți uiți/tai/înnozi definitiv sexul. Practic, la Safi, în 1972, s-a născut o specie sexuală cu totul nouă: eunucul de unguroaice. Adică eu. Omul, după ce i-a ascultat câteva minute pe conaționalii mei, s-a întors hotărât spre mine și mi-a încredințat, cu toată încrederea, programul de seară al fiicelor lui. Deci, ați înțeles: în loc de sex, am fost la cofetărie. Se pare că de asta am fugit din Europa.

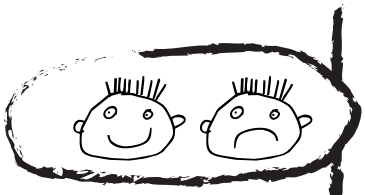

Cuprins:

Ștefan Agopian
- Un evreu necăjit / 7

Marius Borțea
- Frații Gîscă / 13
- Indienii din viața mea / 14

Dragoș Bucurenci
- Bîcu / 17

Alexandru Căutiș
- Floarea porcului / 21
- Școala de agățament din Mangalia / 23

Radu Cosașu
- Trei fete, în nici un caz de împărat / 27

Gabriel Drogeanu
- Tehnici de agățat pofta-n cui / 31
- Istoria florilor, de la Imperiul Roman pînă în orașul Medgidia / 33
- Să învățăm să fluierăm frumos, cu degetu-n gură / 35
- Ești o floare, ești un crin
  Bă, ești porcul cel mai fin! / 36
- Cum mi-am făcut eu o minge „adidas“ cu pixul și compasul / 38

Alexandru Dușu
- Flori, fetițe, filme sau băieți / 43
- Cum mi-am petrecut sfîrșitul lumii civilizate / 45

Daniel Goace
- Mare e grădinița ta, dom'le! / 49
- Cum n-am futut eu prima gagică / 50
- Salvați de lăcățel / 52
- Înjur'te, mărgăritare! / 53

Florin Iaru
- Luminița, mon vrai amour! / 57

Alin Ionescu
- Monica, Ana, Florentina: nume pe zăpadă / 63
- *Izguriței isălța, lecă noș deța, lecă noș deța* / 64
- Masturbare inumanum est / 66
- Filmul primei bătăi nu se uită niciodată /67

Cornel Ivanciuc
- Pomul cunoașterii binelui și răului / 71
- Găsitorului bună recompensă / 75
- Oamenii de departe / 76
- Întîmplări banale dintr-o sală de cinema de cartier / 77
- Cînd tata era puțoi / 80
- Umbra ucigașă a lui Petre Puț / 81
- Amintiri despre migrația ciorilor în Scandinavia sau în Arctica / 84
- Amintiri din vremea Beatles-ilor / 85

Cătălin Matei
- Analize cu sticlă la schimb / 89
- Dintre pentru dinte / 90
- Faptele antisociale ale lui Matei jr. / 92
- De ce îmi place Spiderman și nu păianjenii / 93

Mitoș Micleușanu
- Metoda lui Tron / 97
- Cum n-am apucat să devin om… / 100

Viorel Moțoc
- Anul trecut la Hermannstadt / 105

Dragoș Mușat
- Un război care ar fi putut să aducă „Pacea stelelor“ și „Imperiul nu mai contraatacă“ / 113
- Diavolul se îmbracă de la Varna / 115
- Iții-Biții / 117

Falemi Ngassam Nana
- Nu sînt eu, e fratele meu geamăn / 121

Cătălin Prisacariu
- Am scufia mea, sînt piticonier! / 125
- Una din minunatele vieți ale lui Suki / 126

Costi Rogozanu
- Agățamente, filme, fete sau băieți / 129

Nic Sârbu
- Cum am fost destinat de mic să ajung o vedetă de film / 133

Costinel Savu
- Una dintre vecinele mele / 145

Jean-Lorin Sterian
- Romanian Psycho / 149

Maria Stoica
- Flori, fete și băieții / 153

Alex. Leo Șerban
- Vă mulțumesc pentru atenție / 159

Simona Tache
- De ce bărbații e niște copii / 165
- Atenție, se sparg ușile! / 167
- Mic îndreptar de agățat / 168
- La rîul Piedra am șezut… și am plîns… și am plîns… și am plîns… / 171

Iulian Tănase
- De ce iubeam fetițele / 175
- Cum am agățat cea mai frumoasă femeie din lume / 177
- 11 scenarii cretine de agățat o proastă-n parc / 181

Mircea Toma
- Cum am rămas băiat mare / 185

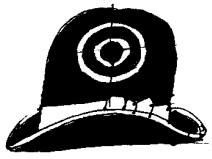

La realizarea acestui almanah,
s-au „copilărit“, pe lîngă autorii
te*telor, următorii:

Coordonator almanahe:	Iulian Tănase
Copertă „Grupa mare“:	Octav Mardale
Desene de râs pe asfalt:	Ion Barbu, Octav Mardale
Layout recreativ:	Florin Iaru
Școala de corecții te*te:	Dan Stanciu, Daniel „Belfast“ Anghel
Joaca de-a tehnoredactarea:	Corina Mîță
Șef detașament publicitate:	Mircea Ionescu
Educator-șef Academie:	Doru Bușcu
Director general grup școlar de presă:	Dragoș Stanca
și:	Sorin Vulpe

Tiparul executat la MEGA press